

LUC BESSON

ARTHUR

İKİ DÜNYANIN SAVAŞI

♥ CAN
ÇOCUK

FRANSIZCA ASLINDAN ÇEVİREN
SAADET ÖZEN

LUC BESSON

ARTHUR

İKİ DÜNYANIN SAVAŞI

Céline GARCIA'nın özgün bir fikrinden
yola çıkarak.

Grafik illüstrasyon: Patrice GARCIA.

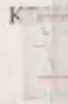
Arthur'ün serüvenlerinin üçüncüsünü (*Maltazar'ın İntikamı*) okumuş olanlar, kitabın en heyecanlı yerinde bittiğini hatırlayacaklardır. *Arthur* iki milimetrelik boyuyla Mini-moylar dünyasında kalırken, lanetli M. insanların dünyasına geçmeyi başarmıştı. Evet sevgili okurlar, felaket kapıda: Lanetli M. aramızda, üstelik boyu iki metre kırk santim! Üstelik dünyamızı ele geçirmeye kararlı! Fedailerini de yanında getirmeyi ihmal etmemiş hem de! *Arthur*, Selenya ve Betameş'in bizi ondan kurtarmak için harekete geçecekleri kesin; fakat iki milimetrecik boylarıyla o dev gibi M.'ye kafa tutmaları hiç kolay değil. Önce büyümenin bir yolunu bulmaları gerek. Ne var ki *Arthur*'ün "büyümüş" haliyle bile on yaşında bir çocuk olduğunu düşünürsek, M.'nin ve dev gibi fedailerinin karşısına çıkmak gene de büyük cesaret işi. Bakalım *Arthur*, arkadaşları ve dedesi Archibald için içinden nasıl çıkacaklar? Laf aramızda, *İki Dünyanın Savaşı*, beklediğimize değmiş!

ISBN 975-07-0696-X

9 789750 706967

<http://www.cancocuk.com>

ÇOCUK KİTAPLARI DİZİSİ

Yayın Yönetmeni: Samiye Öz
Dizgi: Gülay Yıldız
Kapak Düzeni: Semih Özcan
Kapak Baskı: Çetin Ofset
İç Baskı ve Cilt: Özal Matbaası

1. basım: Aralık 2006

2. basım: Aralık 2006

ISBN 975-07-0696-X

© 2005 EuropaCorp-Avalanche Productions - Apipoulai Prod /
2005 Intervista / Onk Ajans Ltd. Şti. /
Can Sanat Yayınları Ltd. Şti. (2005)

Luc Besson
İKİ DÜNYANIN
SAVAŞI

Fransızca aslından çeviren
SAADET ÖZEN

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM, DAĞITIM, TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.

Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 88 - 252 59 89 Faks: 252 72 33

www.cancocuk.com

cancocuk@cancocuk.com

Özgün adı
Arthur et la guerre des deux mondes

**LUC BESSON'UN
CAN YAYINLARI'NDAKİ
ÖTEKİ KİTAPLARI**

**ARTHUR İLE MİNİMOYLAR
ARTHUR VE YASAK KENT
ARTHUR-MALTAZAR'IN İNTİKAMI**

Luc Besson, 18 Mart 1959'da Paris'te doğdu. Yaşamının ilk yıllarını ailesi ve dalgıçlık öğretmenlerinin peşinden dünyayı gezmekle geçirdi. Taslaklarını hikâye olarak ergenlik yaşlarında hazırladığı *Le Grand Bleu* (Derinlik Sarhoşluğu, 1988) ve *The Fifth Element* (Beşinci Güç, 1997) ile ileride çok dikkat çekecekti. 17 yaşında geçirdiği bir kaza sonucu dalgıçlık yapması yasaklanana kadar, yunuslar üzerine çalışan bir deniz uzmanı olmayı planlıyordu. Bu olaydan sonra doğduğu yer olan Paris'e taşındı. 18 yaşında ilk kez şehir hayatı ve televizyon ile tanışan Besson, filmlerin tüm ilgi alanlarını bir araya getirebileceği tuhaf bir gücü olduğunu fark etti. Bundan sonra çeşitli filmlerde kendisine ne iş verilirse yaptı. Amerika'ya taşınıp burada üç yıl yaşadıktan sonra Fransa'ya geri döndü ve 'Les Films de Loups' (Kurt Film) ismini verdiği kendi film şirketini kurdu. Bu şirketin ismini daha sonra 'Les Films de Dauphins' (Yunus Film) olarak değiştirecekti. Şimdilerde doktorlar dalgıçlık yapmasına izin veriyorlar. Luc Besson'un yönetmenliğini yaptığı filmler arasında *Metro*, *Leon*, *Nikita*, *Jeanne d'Arc* bulunmaktadır. *Arthur* dizisi, Luc Besson'un çocuklar için yazdığı ilk kitaplarıdır. İlk iki kitapta geçen olaylar Luc Besson tarafından filme de çekiliyor. Bilgisayar animasyon tekniklerinin de kullanılacağı film 2006 yılında gösterime girecek.

The following table shows the results of the survey conducted in the year 1998. The data is presented in a tabular format, with columns representing different categories and rows representing the number of respondents for each category. The table is organized into two main sections: 'Total' and 'By Gender'. The 'Total' section provides an overall summary, while the 'By Gender' section breaks down the data into male and female respondents. The categories include 'Age Group', 'Education Level', and 'Occupation'. The data shows a diverse distribution of respondents across these categories, with a notable concentration in the 18-24 age group and those with a high school education level. The 'Occupation' section shows a mix of respondents from various professional and service sectors.

Category	Male	Female	Total
Age Group			
18-24	120	150	270
25-34	180	200	380
35-44	150	180	330
45-54	100	120	220
55-64	80	100	180
65+	50	60	110
Education Level			
High School	200	250	450
College	150	180	330
Postgraduate	100	120	220
Occupation			
Professional	120	150	270
Service	180	200	380
Unemployed	100	120	220

Céline Garcia'nın özgün bir
fıkrinden yola çıkarak

BİRİNCİ BÖLÜM

Güneş usulca tepeye tırmanmaya koyulmuş, yeni doğan günün sisleri giderek hafifleyen içli ezgiler gibi dağılmaya başlamıştı. Arthur'ün evini saran bu cennet gibi yerde doğa her zaman güzeldi. Ağaçlar kalem gibi yükselirdi göğe, yapraklar biçimli ve parlaktı, çiçekler rengârenkti. Manzara şimdi de aynı güzellikteydi, ne var ki sesler için aynı şey söylenemezdi: Ormandan çıt çıkmıyor, kırkayağın kırk ayağının hıştırtısı bile duyulmuyordu. Hanedana şan dersi veren ünlü bülbül bile dut yemiş gibiydi. Oysa bülbül, doğdu doğalı bir tek gündeğumunu bile, üç-beş nota şakımadan geçirmiş değildi.

Ama bu buz gibi sessizliğin nedenini biz biliyoruz. Lanetli M. bu civarda dolaşüyor ve en küçük hayvanlar bile bu karanlık yaratığın yaydığı kötü dalgaları hissediyor. Bu sessizliğin ortasında hafifçecik bir ses duyuluyor gene de, sanki biri sarsak adımlarla bir şeyleri çatırdatarak yürüyor. Fakat, hangi hayvan, böyle bir durumda yerinden kıpırdamayı göze alacak kadar deli olabilir?

Hiçbir şey hissetmemek için kör, sağır, üstelik ağır nezleli olmak gerek. Kim eğreltiotlarını ağır ağır aralayarak, perili evlerdeki parkeler kadar gürültü yaparak yürüyecek kadar aptal olabilir? Tabii ki bir insan. Ve insan soyu, en ilkel nüshasını bize göndermiş durumda: insanus aptalus, halk arasındaki adıyla “Armand”.

“Arthur,” diye fısıldadı baba, saklambaç oynarcasına iki eğreltiotunu aralayıp bakarken. “Hadi bakalım, çıkabilirsin, babacığın kızgın değil!”

Armand sahiden de öfkeli değil, daha çok kaygılıydı. Oğlu önceki gece, arabanın arka koltuğunda mışıl mışıl uyurken ortadan kaybolmuştu. Biri büyü mü yapmıştı, her ne olduysa, Arthur’ün yerini köpeği Alfred almıştı. Arthur’ü da bir daha kimse, hatta dedesi Archibald ya da anneannesi Marguerite bile görmemişti. Annesi ise, Arthur şu an burnunun dibinden geçse köpeğiyle karıştıracak haldeydi, çünkü çamurlara bata çıka gözlüğü çizik içinde kalmıştı.

Armand sesini biraz yükseltti:

“Tamam Arthur, sen kazandın! Hadi, baban sıkılmaya başladı!”

Yorgunluktan mıdır, yoksa kaygıdan mıdır, bilinmez, Armand’ın sabrı taşmak üzereydi. Ne var ki bunun pek bir yararı olmadı, ormandan hâlâ çıt yoktu.

“Yavrucuğum, şimdi çıkarsan sana koca bir paket etipuf var,” dedi baba Arthur’ü iyice özendirerek için sesini tatlılaştırarak. “Ayrıca benden sana izin; karnına ağırlar girene kadar, canın ne çekerse yiyebilirsin!”

Doğruya doğru; teklif eğlenceliydi, fakat ormanda hiç kimsenin canı eğlence çekmiyordu. Gene de oburluk herkesin başına bela; iki büyük eğreltiotunun hafifçe kıpırdanmasına bakılırsa, bir hayvan dayanamayıp kıpırdandı galiba. Zavalı babanın gözlerinde gene bir umut ışığı yandı, yüzü güldü birden.

“Seni gidi seni! Karnımız mı guruldadı yoksa! Hanımış-benim-eti-pufçu-oğluşum?”

Konuşmasına bakılırsa, Arthur’ün artık üç yaşında olmadığını unutmuştu galiba.

Anlaşılan birilerinin ağzı fena sulanmıştı, çünkü otlar hışır hışır etti, galiba oğlancık koşa koşa geliyordu. Yalnız nedense gümbür gümbür geliyordu ayak sesleri, sanki biri yürümüyor da bayır aşağı koca bir kaya yuvarlanıyordu.

Baba şaşırıldı. Evet, doğru, oğlunu yıllardır görmemiş gibiydi, yani o arada büyümüş olabilirdi, ama ayakları 52 numaraya çıkacak değildi herhalde. Babanın yüreği küt küt atıyordu. N’olur, yavrucuğunun başına bir şey gelmemiş olsundu; bal gibi bir sesle tekrar seslendi:

“Var mı etipuf isteyen?”

Gerilim fazla sürmedi. Az sonra iki eğreltiotu ansızın ayrılıverdi ve aralarında iki metre kırk santimlik bir canavar belirdi. Sayın Maltazar beyefendinin ta kendisi.

“Ben, ben, ben!” diye şakıdı karanlıkların efendisi. “Demek ki bir yaratık hem iğrenç, hem de obur olabiliyormuş.”

Armand farkında bile olmadan ciğerlerini şişirdi ve en korkunç çığlık atma yarışında rekor kırmaya hazırlandı. Ne var ki korkudan ses telle-

ri felç olmuştu; üfleyip püflediye de cik bile diyemedi. Bir kez daha denedi, ama soluğu öyle cılızdı ki, karşısına doğumgünü pastası koysalar, üstündeki üç mumu bile söndüremezdi.

Maltazar Armand'a bir adım yaklaşip onu baştan aşığı süzdü. Baba o kadar titriyordu ki, etrafında ne kadar yaprak varsa hepsini dans ettiriyordu. Buna bir de takırdayan dişlerini, bir türlü atamadığı, hırıltı halinde gırtlığına yapışıp kalan o çığlığı ekleyin; uzaktan bakan biri horon tepiyor sanabilirdi.

Oldum olası müzik kulağı iyi olan Maltazar, başlayan eğlenceye kayıtsız kalmayarak olduğu yerde sallanmaya başladı. Maltazar'ın kulağı derken, tabii lafın gelişi; çünkü yarısı çürümüş olan bu yaratık kulaklarını kaybedeli çok olmuştu. Onun da buna aldıracağı yoktu, zaten nasıl olsa kendinden başkasını dinlemiyordu.

Maltazar hazretleri yerinde duramıyordu:

"Eeee?... Nerede etipuf larım?"

Armand bütün cesaretini toplayarak iki lafı bir araya getirmeyi başardı:

"He... he... hemen!"

Şarkıcı adı gibi bir şey çıkmıştı ağzından.

"Helin Melin mi? Kimmiş o kadın yav?"

Sabırsızlıktan tepinmeye başlayan lanetli yaratık şaşmıştı.

Armand ise korkudan felç olmuştu.

"Aman!.. Aman!.."

"Şimdi de aman aman! Şu etipuf lar kimde yahu," diye sordu Maltazar.

Armand hızlı hızlı başını sallayınca dişlerinin takırtısı iyice arttı.

“Yok! Yok! Puf... etipuflar evde! Hemen getireyim!” diyebilirdi sonunda eli ayağı birbirine karışarak.

Maltazar'ın jetonu düşer gibi oldu.

“Hadi öyleyse, çabuk koş! Hiçbir şeyde sınır tanımam, sabır hariç! Onun bir sınırı var!”

Korkudan köleye dönüşmüş olan zavallı insancığı elinin bir hareketiyle gönderdi. Armand başıyla tamam dedi. Ne komik, evet ya da hayır derken dişleri başka türlü takırdıyordu.

Her neyse. Armand yuvasına kaçan tavşan gibi yerinden fırladı. Birkaç saniye sonra Maltazar kıkırdamaya başlamıştı. İnsan denen yaratığı idare etmek tahmin ettiğinden daha kolaymış meğer. Fedailerini hizaya sokmak bile daha fazla vaktini alıyordu. Burada o çirkin suratını göstermesiyle insanoğlunun ayaklarına kapanması bir olmuştu. Sırrını bir tek kendisinin bildiği o korkunç çığlıklarından birini patlatmasına, ya da kartal pençesine benzeyen çengel tırnaklarıyla karşısındakini korkutmasına bile gerek kalmamıştı. Varlığı herhangi bir insanın dizlerinin bağlarının çözülüp kuzu gibi olmasına yetiyordu.

Maltazar bunu düşününce çirkin suratında bir gülümseme belirdi. Ama buna gülümseme demek için Maltazar'ı iyi tanımak gerekirdi. Bilmeyen biri suratını buruştururken görse derhal itfaiyeyi yardıma çağırırdı.

Maltazar etrafına, ormanın bu boş ve sessiz köşesine göz gezdirdi. Aslında o kadar da boş sayılmazdı, çünkü başka bir dünyadan gelen bu korkunç yaratığı görüp korkuyla en ufacık deliklere bile sinmiş bekleyen, yüzlerce göz vardı. Mal-

tazar onları görmüyor, hissediyordu; ama efendi dediğin her ne olursa olsun herkesin gözünün sürekli kendisinde olduğunu bilir. Hatta zaten asıl işlevi buydu: gecenin içinde, zavallı, kayıp denizcilere yol gösteren bir deniz feneri misali, bütün dikkatleri üzerinde toplayan bir merkez olmak.

Hükümdar hazretleri maiyetini hayal ettikçe yüzünde güller açıyordu. Herkes soluğunu tutmuş bir sonraki hareketini bekliyordu; ilk yapacağı harekete bakarak niyetini anlayacaklarmış gibi.

Uzaydan gelse bu kadar olurdu. İyi günümüze, kötü günümüze ortak olmaya gelmiş bir dost muydu, yoksa varımızda yoğumuzda gözü olan bir istilacı mıydı? Kısacası herkes, bir türlü gelmeyen şu harekete kilitlenmişti, ya savaş ya barış ilanı olacaktı bu, ama her ne olursa olsun hayatlarını alt üst edecekti.

Ama hareket filan gelmedi. Maltazar, fırtına öncesi sessizliğin tadını iyice çıkarmak istercesine, gülümseyerek etrafını gözetlemekle yetiniyordu. Şunu da söylemek gerekir ki, Maltazar gibi ahlaktan yoksun bir yaratık için beklemekten büyük işkence yoktur. Onlarca kemirgen hayvanın dişleri, yüzlerce kuşun gagaları takırdıyor, kırkayakların dizleri birbirine vuruyordu.

Maltazar ansızın derin bir nefes aldı ve bütün dünya soluğunu tuttu. Birkaç saniye süren dayanılmaz bir bekleyişin ardından hükümdar hazretlerinin ağzından çıka çıka bir "Buh!" çıkabildi.

Ses gülünç denecek kadar zayıftı, ama koca ormanı yerinden sıçratmaya yetti. Tam bir keşmekeş içinde herkes sağa sola koşturuyordu şimdi. Kuşlar düşüp bayıldı, kırkayaklar ağaçlara tır-

mandı, sincaplarla tavşanlar önlerine çıkan ilk deliğe çakılıp kaldı. Kısacası hepsi paniğe kapılmıştı. Maltazar ormana topla gülle atsa daha iyi sonuç alamazdı. Bunun üzerine sarsılarak, katıla katıla gülmeye koyuldu. Güçlü kahkahası bir kez daha ormanı, etraftaki tepeleri sardı, yaklaşan soğuk bir rüzgâr gibi bütün canlıları tirtir titretti.

Ancak yuvarlanan bir kaya gümbürtüsü kadar kulak okşayan bu güçlü kahkaha Archibald'ı uyandırdı. Bizim dedenin salonun ortasında, koltuğunda otururken içi geçmişti. Doğruyu söylemek gerekirse bütün gece gözünü kırpmamıştı. Torunu bahçenin dibinde puf diye ortadan kaybolmuşken nasıl uyuyabilirdi ki?

Archibald Minimoyların dünyasıyla ilgili bütün kitapları tavan arasından indirmiş, akşamın sekizinde, ufacık da olsa bir ipucu bulurum umuduyla okumaya koyulmuştu. Saat sabahın ikisini vurana kadar Marguerite ona habire kahve taşımış, ama sonunda yorgun argın, odasına gidip sızmıştı. Archibald ise, bir çare bulurum umuduyla kitapları enine, boyuna ve yanlamasına olarak, gözünü kırpmadan okumaya devam etmişti. Ne yazık ki araştırmalarından bir sonuç çıkmamış, o da sabah beşe doğru, horozların ötmesini bile bekleyemeden dalmıştı. O kadar yorgundu ki derhal derin uykuya geçmişti; artık top atılsa duymazdı. Tabii Maltazar'ın tüyler ürpertici kahkahasını saymıyoruz; hepimizin bildiği gibi ölüyü bile diriltir o ses; her ne kadar Maltazar'ın asıl uzmanlık alanı, önüne çıkan bütün varlıkları sonsuz uykuya yatırmak olsa da.

Archibald tıpkı ormandaki sincaplar gibi sıçrayarak uyandı; salonun ortasında olduğunu da ancak koltuğun etrafında üç tur döndükten sonra kavrayabildi. Aklı biraz yerine gelince, gözlerini kısarak bu insanlık dışı çılgılığın nereden geldiğini anlamaya çalıştı. Sahi; bir şeyi daha iyi duymaya çalışırken insan niye gözünü kısar acaba? Gizemli bir bağlantı var burada, üstelik her iki yönde de işleyen bir bağlantı bu; çünkü farkındaysanız, biri kulağımızı çekince de gözlerimiz kısılır hemen.

Lafı uzatmayalım. Sonuç olarak Archibald kulakları dikti; sabahın bu saatinde kim kimi boğazlıyor olabilirdi ki? Ama iyice dinleyince, boğazlanan bir domuz bile bu kadar kulak tırmalayıcı bir ses çıkaramaz, diye düşündü. Bu ses daha korkunç, daha rahatsız edici, insanın kanını daha çok donduran cinstendi. Öte yandan o kadar da güçlüydü ki, duvardaki bir çerçeveyi yere çalmıştı. Bir aile fotoğrafıydı bu, şimdi cam kırıklarının altında, yerde yatıyordu. Dede zamanla sararmış, eski fotoğrafı büyük bir özenle kaldırdı. Üzerinde Arthur, dede ve anneanesi hayata, mutluluğa gülümsüyorlardı. Üçünün bir arada olduğu, bütün kara bulutlar bir daha dönmemesine dağılmış gibi, güneşin, akıp giden zamanın tadını çıkardığı, o güzel günlerin bir anısı. Bu fotoğrafta öylesine bir mutluluk, öylesine bir yaşama sevinci vardı ki, bütün mutsuzlukları peşinen pes ettirirdi. Ne var ki mutsuzluk sabırlıdır, üstelik uğursuz işlerinde ona destek olan bir ortak bulmuştur kendine: zaman. Ya işte böyle; zaman mutsuzluğun dümen suyundan giderek mutluluğu hiç dur-

madan kemirir. Zaman insanları ayırır, fotoğrafları sarartır, yüzlerde izler bırakır.

Archibald'ın gözünden akan küçücük bir damla yaş usulca yanağına süzüldü. Parmaklarının arasından kayıp giden zamanı geri alabilmek, evin mutlulukla dolup taşıdığı o güzel günlere dönebilmek için neler vermezdi! Ne var ki zaman, rüzgâra kapılmış, yakalanması mümkün olmayan bir resme benzer.

Archibald derin derin içini çekerek, fotoğrafı dikkatle komodinin üstüne bıraktı. Kahkaha dinmişti, ama şimdi de evin önündeki avluyu kaplayan çakıltaşlarından bambaşka, tuhaf bir gürültü geliyordu. Karman çorman sesler barındıran, gerçekten acayip bir gürültü. Dili bir karış dışarıda, soluk alan bir köpek miydi bu, yoksa lastiği patlamış bir araba mıydı, ya da bir radyatör borusu mu boşalmaktaydı, anlamak mümkün değildi. Tabii köpeğin biri, lastiği patlak bir arabanın radyatöründeki suyu da boşaltıyor olabilirdi.

Archibald ne olduğunu tam olarak anlamak için kapıyı açtı. Uzaktan Armand'ı gördü; perişan bir halde bahçenin öbür ucundan onun olduğu tarafa doğru yürüyordu. Köpek gibi soluyor, kalori-fer gibi tütüyor, üç tekerleği kalmış araba gibi de topallıyordu. Yani, Archibald deminki tahmininde yanılmış sayılmazdı.

Armand'ın eve kadar dayanacak hali kalmamıştı, verandada ilk gördüğü banka kendini bırakıverdi. Archibald'ın yüreği hopladı; zavallı damat beyin hali sahiden de içler acısıydı. Bir fil takımına karşı kriket oynasa bu kadar kötü olamazdı.

“Armand'cığım, ne oldu size böyle?” diye sor-

du dede; bir elini damadının omzuna koyup koymamakta bile tereddüt etmişti.

Adamcağız, Archibald'ın vereceği herhangi bir cevabı peşinen onaylarcasına başını salladı, oysa Archibald bir soru sormuştu.

“E... evet, öyle!”

Armand hâlâ gördüğü şeyin şokunu üzerinden atamamıştı.

Dede, karşısında yabancı dilde konuşan bir çocuk varmışçasına,

“Tamam da... neymiş bakiim öyle olan?” diye sordu.

“...Şeytan... şeytanı gördüm ben,” dedi yüzü seğirip duran, gözleri yuvalarından fırlamış olan Armand.

Başka söze gerek yoktu. Archibald dünya yüzünde bu tarife uyan tek bir yaratık tanıyordu: Maltazar.

İçini çekerek banka yığılma sırası dededeydi. Yaşlı adam bir anda iki kötü haberi birden alınca yıkılmıştı. Birincisi, lanetli M. kesin olarak aralarındaydı, ve herhalde tatile gelmemişti. İkinci haber Arthur'le ilgiliydi ve birincisine bağlıydı. Maltazar bu tarafa geçiş ışığını kullandığına göre, demek ki bizim minik Arthur Minimoyların ülkesinde, iki milimetrelik bir bedende sıkışıp kalmıştı, bir daha oradan çıkması da imkânsızdı.

Archibald'ın sırtından bir ürperti geçti, ama onu titreten sıcak yaz meltemi değil, insanı donduran, gece kadar soğuk bir düşünceydi; aklından bir saniye bile çıkmayan bir düşünce, çözümsüz bir denklem: Arthur'e nasıl yardım edecekti?

İKİNCİ BÖLÜM

Çok komik, çünkü o anda Arthur de, tıpkı Archibald gibi bir bankta oturuyordu. Archibald'ın yanında Armand varsa, onun da yanında Beta-meş vardı. Aradaki tek fark, Arthur'ün bankının boyunun iki milimetrecik olmasıydı. Aslında bank dedikleri, kırık bir kibrit çöpünden ibaretti. Minimoylar arasında gayet ünlüydü bu. Çok işlek bir yerde olduğundan genellikle orada buluşurlardı. Köyün ana meydanının bir köşesinde, bütün büyük yolculukların başladığı meşhur kuzey kapıya giden caddeyle aynı hizadaydı.

Arthur ile Betameş'in, perişanlıkta Archibald ile Armand'dan geri kalır yanı yoktu. Maltazar'ın geçişi tabii köydeki herkesi şoke etmişti; Beta-meş hâlâ tirtir titriyordu. Boğazına dayanmış bir bıçakla, Maltazar'ın pençelerinde tutsak düşmüş Selenya'nın hali tekrar aklına gelince, Arthur derin derin göğüs geçirdi. Neyse ki o korkunç hikâyenin sonu mutlu bitmişti. Selenya boğazında minicik bir yarayla, kral geçici bir utanç duygusuyla, halk da korkudan ödü patlamış olarak işin içinden sıyrılmıştı.

Ama bu iç rahatlatan anılar, şimdi var olan dertlere kâr etmiyordu. Arthur normal boyuna nasıl ulaşacak, daha önemlisi Maltazar'ın korunç emellerine ulaşmasına nasıl engel olacaktı? Bir türlü bir çare gelmiyordu aklına. Bizim iki yumurcak bir saatten fazladır kibrit parçasının üstüne oturmuş, sırayla iç çekiyorlardı.

“Bank çok rahat, değil mi,” dedi sonunda Betameş, sırf sessizliği bozmuş olmak için.

Arthur boş boş yüzüne baktı. Bir inek bir oy sandığına nasıl bakarsa öyle. Böyle bir anda, hele de taştan farkı olmayan şu kibrit parçasını kastederek, rahatlıktan nasıl söz edebilirdi?

“Sen bir de anneannemin kanepelerini görsen, rahatlık neymiş anlardın,” diye yanıtladı onu Arthur. “O kadar yumuşaktır ki, dedemin içine gömülmesiyle horlamaya başlaması bir olur.”

Betameş hevesle gülümsedi:

“Benim salona da tam öyle bir şey lazım.”

Ama sırf evin adının geçmesi bile Arthur'ü bir tuhaf etmişti. Aylar boyunca kitabını karşısına alıp günün birinde Minimoyların muhteşem dünyasına kavuşabilmek için dua etmişti. Şimdi kesin olarak buraya demir atmışken, kendi dünyasını ne kadar özlediğini fark ediyordu. Küçücük odası, darmadağın gözükse de zekice düzenlenmiş eşyaları, dev bir piyanonun tuşları gibi, her basamağı ayrı telden çalan o merdiven. Arthur yeni müzikler bestelemek için saatlerce dans ederdi o basamaklarda. Piyanosu olmasa da olurdu, Arthur kendine bir tane icat etmişti bile.

Ve bir de o kocaman, o sıcacık salon vardı. Anneanneciği pencerelerdeki bütün perdeleri kendi

elleriyle örmüştü. İçeride hem yumuşacık, hem çok güzel, müthiş bir ışık oluyordu bu sayede. Bundan daha da güzel başka bir özelliği daha vardı bu aydınlığın, o da gölgelerle ışıkların yerde inanılmaz desenler çizmesiydi; yolculuklardan yıpranmış, zamanla eprilmiş koca halı bu sayede iyice zenginleşiyordu. Hem ayrıca, yere vuran yuvarlak ışıklardan otoyol dinlenme tesisi de oluyordu; ışığın ve örgü perdelerin meydana getirdiği akıl almaz kavislerde saatlerce süren oyunları sırasında Arthur, minik arabalarını bu yuvarlak ışıklara park ediyordu.

Ne heyecanlı televizyon dizilerine gerek vardı, hatta ne de Playstation'a falan. Arthur için bütün ev bir oyun alanıydı. Komodin kutsal dağ yerine geçiyordu, buzdolabı ise Kuzey Kutbu; bahçe ise Amazonlardı, korkunç Yeti'nin en sevdiği yer; Yeti rolü içinse bizim-köpek-Alfred biçilmiş kaftandı.

Şimdi Arthur'un yanağından küçücük bir yaş süzülüyordu. Evi aklına gelince içi hüznle dolmuş, hatta neredeyse bu serüvene atıldığında pişman olur gibi olmuştu. Hem zaten, insanları, eşyaları ne kadar çok sevdiğimizi, en iyi onlardan uzaktan kalınca fark ederiz. Genellikle yakını-mızda, burnumuzun dibinde dururlarken aklımıza bile gelmezler. Babamıza zar zor günaydın der, annemize uflaya puflyaya öpücük verir, iki haftada pabucu dama atılan oyuncaklarımıza şöyle bir bakar geçeriz. Ve günün birinde uzaklara gideriz, günün birinde bütün bunları bir daha göremeyeceğimizi düşünür ve işte o an onlara nasıl da gönülden bağlı olduğumuzu fark ederiz. Arthur daha şimdiden bu küçük mutlulukların tadını daha

çok çıkarmadığına, annesiyle babasına onları sevdiğini daha sık söylemediğine hayıflanıyor, onlar yanındayken içinin nasıl sıcacık olduğunu hatırlıyordu.

Minimoyların ulu kitabında, bu duyguyu pek güzel özetleyen bir söz vardır. Yüz yetmiş beşinci sayfadaki, aynı numaralı maddede şöyle yazar: “İnsanları sandalye yerine koyarsan, sonunda altından kayıverirler.”

Arthur buna tüm kalbiyle katılıyordu. Hep başka yerlerde olmayı isterken hayatının kıyısında kalmıştı şimdi, yanı başında olduğu halde çok uzakta zannettiği mutluluğun kıyısında.

Arthur ile Betameş, neredeyse aynı anda derin derin göğüs geçirdiler. Bizim kafadarlar pek formda görünmüyorlardı; bankın üzerinde kamburlarını çıkarmış otururken, ufak tefek ihtiyarlara benziyorlardı.

Derken, incecik bir ses, gökgürültüsü gibi ansızın, kararlılıkla patlayıverdi:

“Dolunayı bekleyen malamut gibi oturup surat mı asacaksınız böyle?”

Tabii ki Selenya’ydı bu. Her zamanki gibi formundaydı, galiba işlerin ters gitmesi ona itici güç oluyordu. Ne zaman bir sorun çıksa, bir haksızlık yapılsa ya da sahici bir felaket olsa bizim minik prenses hemen ayağa dikilirdi. Serüvenlere asla hayır demezdi; zaten şimdiden kemirecek elma arayan kurt gibi kıvranmaya başlamıştı bile.

Arthur, gözünü yerinde duramayan Selenya’dan ayırmadan usulca sordu:

“Malamut ne demek yav?”

Betameş ne diyeceğini bilemiyordu. O karma-

şık hayvanı iki kelimeyle nasıl tarif edebilirdi? Malamut denen yaratık İkinci Ülke'de, Laba-laba ovalarında yaşardı. Orta boyluydu, çok hoş bir kürkü, genellikle hüzünlü ve yorgun bakan koca mavi gözleri vardı. Malamutlar hep aile halinde yaşar, günü güya parazitleri önlemek ya da ayıklamak için birbirlerini yalayarak geçirirlerdi. Bunun dışında pek bir iş yaptıkları yoktu. Biraz otlar, gün batarken de uykuya dalarlardı. Buna karşılık, ayın on beş günü daha az uyurlardı, çünkü yıldızlı gökte Ay belirmediği anda koca malamut ailesi zınk diye ayağa dikilirdi. Hepsi arka patilerinin üstüne çöküp başlarını ışık saçan bu gök cismine kaldırırlardı. Ve sanki bu pırıl pırıl gök cisminin sırrını çözmek istercesine, yıl boyu saatlerce, gecelerce böyle kalırlardı. Hangi yaratık bu kadar uzun zaman Ay'a baksa sırrını çoktan keşfetmiş olurdu, ama malamutlar hüzünlü gözleriyle olduğu kadar fındık beyinli olmakla da ünlüdür; Ayın sırrını anlamaları falan da pek mümkün görünmüyordu.

“Kısacası, kafası pek çalışmayan bir hayvandır, yani deminki iyi bir benzetme değildi,” diye özetledi Betameş durumu, Selenya'ya kapkaranlık bir bakış atarak.

Ama prenses bakışı umursamadı bile, çünkü kara kara düşünmekle meşguldü. Sorun çözülmedikçe onun da gözüne uyku girmeyecekti, ama tabii biz onu malamuta benzetmeye kalkışacak değiliz.

Ayağıyla yeri döve döve homurdanıp duruyordu:

“Mutlaka bir çaresi vardır! Her zaman bir çare bulunur!”

Betameş bilgisini gösterme fırsatı bulduğuna pek sevinerek ezberden okudu:

“Çözüm yoksa, sorun yok demektir! Yüce kitap, madde iki yüz!”

Selenya birden durup Arthur’e döndü.

“Derhal konseyi toplayıp kılıcı kayadan tekrar çıkarmamız gerek! Yeniden başa bela olmadan bu lânet olasıca M.’yi yakalayalım!”

“Selenya, gene serüvene atılmaya itirazım yok. Ama lânetli M. şu an herhalde iki metre boyunda, bizim boyumuzsa iki milimetrecik,” diye hatırlattı Arthur sağduyulu bir şekilde.

Prenses ağırbaşlılıkla karşılık verdi:

“Ha iki metre, ha iki milimetre! Ne fark eder! Bir savaşçının cesareti santimetrelerle ölçülmez!”

“Ya aptallık, o neyle ölçülür? Mezar taşına yazılacak teşekkürlerin sayısıyla mı,” diye atıldı Arthur, eli kolu bağlı olmasının verdiği öfkeyle. “İki metre diyorum, Selenya! Bunun nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemezsin! Ne gücü olursa olsun, o çengel tırnaklı eline bir geçirsin, şu senin kılıçla da kürdan diye dişini karıştıracak!”

Prenses ateşli ateşli cevap verdi:

“Ama boyum küçük diye savaşmayacağımı sanıyorsan çok yanılıyorsun ufaklık! Kral soyundan bir prensesim ben ve son nefesime kadar krallığımı savunacağım!”

“Bence sen bu nutukları büyük konseye sakla!”

Betameş her zamanki gibi alaycıydı.

Selenya onu bir an süzdü, sonra unuttuğu bir şeyi hatırlamaya çalışır gibi yaptı.

“Söylesene Betameş, boğazını sıkmayalı çok mu oldu?”

Arthur hemen araya girdi:

“İşin çaresi birbirimizi boğazlamak değil herhalde!”

Bunun üzerine sınırları iyice laçka olan Selenya avaz avaz haykırmaya koyuldu:

“Peki neymiş çaresi, bay çokbilmiş?”

Arthur onun yanına gitti, ellerini usulca omuzlarına bastırarak oturmasını sağladı.

“Biraz daha serinkanlı düşünelim, yeter. Önce düşünce, sonra eylem,” dedi beynini harekete geçirmek istercesine şakaklarını ovuşturarak. “Önce bir özet geçelim: M büyük, biz küçüğüz. Bir sıfır önde. Ama o da hiç bilmediği, benimse çok iyi tanıdığım bir dünyada. Bir puan da bize yazalım...”

“M.’yi tanıyorsam, bir ordu kurup ülkeni istila etmesi an meselesidir!”

Selenya’nın sözünü Betameş tamamladı:

“Yedi Ülkeler’i istila etmesi bir ay bile sürmedi, üstelik o zamanlar boyu üç milimetreydi!”

“Bu da göz önüne alınması gereken bir etken, ona bir puan daha yazıyoruz,” diye devam etti aklını tamamen işine vermiş olan Arthur. “Demek ki derhal büyüyüp kimsenin canını sıkmadan M.’yi küçültmek gerek!”

“Bravo! Şahane! İşte durumu özetlemek diye ben buna derim,” diye haykırdı Selenya gözlerini göğe çevirerek. “Peki bunu nasıl yapacaksın? Yüz tabak selenyel çorbası içsen topu topu bir milim büyürsün!”

Arthur çorbanın boy uzattığını gayet iyi bili-

yordu, belki selenyel çorbası da en faydalısıydı, ama çözüm bu değildi. Çözüm başkaydı, Arthur bunun farkındaydı. Beyninin derinliklerinde bir yerde saklandığından emin olduğu o düşünceyi bulmak için, belleğini enine boyuna taramaya koyuldu. Ne yazık ki belleği en az odası kadar dağınık olduğu için çabaları sonuçsuz kaldı. Laf aramızda, odasını toplamayan yalnız o değildi.

Dedesi Archibald da bu konuda iyi bir örnek sayılmazdı, çünkü eşyalarını yığıldığı tavan arasında fare yavrusunu kaybetse bulamazdı. Belleği de tavan arasına benzese, Archibald adını bile hatırlayamazdı. Bir tek masasının üstündeki raflara güzelce dizilmiş olan kitapları derli toplu dururdu.

Arthur ansızın haykırdı:

“Kitaplar!”

Betameş birden sıçrayıp içgüdüsel olarak ablasının boynuna sarıldı.

Prenses sordu:

“Ne kitabı?”

“Dedem Archibald’ın kitapları!”

Betameş şaşırmişti:

“Sence büyütücü reçete kitaplarda mıdır?”

“Hayır! Reçete kitapların arasında!”

Arthur belleğinde arayıp durduğu ufacık anının ucunu yakalamıştı.

Bu serüvenin başında Minimoyların yanına gelmeden önce Arthur, dedesinin masasında biraz zaman geçirmişti. O gece dolunay vardı, Arthur de içi içini yiyerek ışıktan geçip sevgilisine kavuşmak için gece yarısını bekliyordu. Sabırsızlıktan yerinde duramadığından, o gün tam onun-

cu kez Archibald'ın büyük kitabını karıştırıyordu. Kitapta onu tek ilgilendiren, dedenin karakalemle Selenya'nın bir portresini çizdiği elli yedinci sayfaydı.

Arthur o resme saatlerce baksa, çizgilerini tekrar tekrar okşasa bıkmazdı. Ama akşamleyin, yemek vakti gelince kitabı dikkatle kapamıştı; o küçük şişe de tam kitabı yerine koyarken gözüne çarpmıştı.¹

Etiketeki resim, şişenin içindeki maddenin neye yaradığını kuşkuya yer bırakmayacak şekilde anlatıyordu.

“Sakin o zimbirtı seni büyötmek yerine iyice küçöltmesin,” diye gayet yerinde bir soru sordu Selenya.

Betameş de ekledi:

“Sahiden de, önce emin olsak iyi olur. Zaten bizim çetenin en boduru benim, milimetrenin altına da inmek istemem doğrusu!”

“Bence etkisi iki yönlü,” diye belirtti Arthur. “Büyökleri küçöltüyor, minik insanları normal insan boyuna çıkartıyor.”

Prenses bunu duyar duymaz küplere bindi:

“Normal insan boyu da ne demekmiş?! Beyefendi bizi insandan saymıyorlar mı yoksa?”

Arthur lafı nasıl toparlayacağını şaşırılmıştı.

“Yok canım! Sen ömrümde gördüğüm en insan insansın! Yani demek istiyorum ki... sen şimdi küçöksün ya...”

Selenya'nın yanaklarına kan yürümeye başlamıştı:

¹ (Bkz.) Arthur ile Maltazar'ın İntikamı.

“Bak sen! Şimdi de küçük olduk!”

“Daha neler! Senden güzeli yok! Demek istiyorum ki... kocamansın!!”

Arthur aklına ne gelirse söylüyordu, ama lafı nasıl toparlayacağını bilemiyordu.

“Yani demek istiyorum ki, o madde her neyse, bizi M. ile eşit koşullarda çarpışacak kadar büyüteceğinden eminim,” diye lafı bağladı ufaklık.

Selenya, durumu ve sunulan çözümü hızla kafasından geçirerek bir an ona baktı.

“Tamam! İleri!” dedi sonunda, ardından kraliyet sarayına yöneldi.

Arthur arada bir şey kaçırmıştı galiba:

“Gidelim de... nereye?”

“Tamam işte! Konseyi topluyoruz, kılıcı taştan çıkarıyoruz, dedenin masasına tırmanıyoruz, o şişedeki iksiri içiyoruz, sonra da gidip şeytan kıklıklı Maltazar’a bir tane çakıyoruz,” diye saydı prenses bir solukta.

Betameş yasak adı duyunca yerinde sıçradı, o derece uğursuzdu bu. Ama Selenya omuz silkti.

“Zaten iş iyice sarpa sarmış, başımıza daha başka ne felaket gelebilir ki!”

Prensес daha cümlesini bitirmeden boğuk bir gümbürtü duyuldu. Köyün taş döşeli yolu zangır zangır sallanıyor, tavandan incecik bir toz yağmuru yağıyordu.

Selenya gözlerini, köyü koruyan tonozu çevirdi.

“Yüzeyde neler oluyor yahu?”

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Koca bir polis arabası, taraçanın önündeki çakılları ezerek durdu. On iki silindirli güçlü motorun homurtusu Minimoyların ülkesinden bile duyulmuştu.

Komiser Martin Baltimore kontağı kapattı, arabadan inmeden önce kasketini de başına taktı. Çok titiz biriydi, özellikle iş başındayken kurallara çok dikkat ederdi. Kravatını düzeltti, göğsündeki polis rozetinin yerine iyi oturup oturmadığına baktı, üzerine bir sürü ıvır zıvır asılı olan palaskasını düzeltti ve nihayet evin kapısına yöneldi.

Zinciri çeker çekmez zil çalmaya başladı. Ortağı birkaç metre geriden onu takip ediyordu. Simon henüz gençti, üstelik polis olalı daha bir yıl dolmamıştı. Bundan dolayı refleksleri tam gelişmemişti.

“Ayy!”

Basamağın birini atlamış, neyse ki son anda tırabzana tutunmayı başarmıştı.

“Az kalsın düşüyordum!” dedi aptalca sırtarak.

“Simon, rozetine bak!” dedi komiser.

Genç polis gömleğini yoklayınca, cebinin ka-
pağının rozetini biraz örttüğünü fark etti. Elinden
geldiği kadar düzeltmeye çalıştıysa da besbelli ro-
zetini yanlış yere takmıştı.

“Rozet sol cebin dört parmak altında olacak
ufaklık. Başka hiçbir yere takılmaz,” diye açıkla-
dı Martin, “ne de olsa o bu yollardan geçeli çok ol-
muştu.”

Delikanlı talimatı uygulamak üzere rozetini
yerinden çıkarırken karşılık verdi:

“Ah! Sağ olun akıl verdiğiniz için!”

Ama Simon iflah olmaz bir sakardı; nitekim
rozetini elinden düşürdü. Martin içini çekerek
gözlerini gökyüzüne çevirdi. Simon özürler geve-
ledi, iki adım ötedeki rozetini almak üzere eğildi.
Kısacası, kapıyı suratına yemek için mükemmel
bir pozisyona geçmişti. Ve küt, kütürt! Müthiş bir
gürültü koptu; duyulan çatırtı ise kulağa hiç hoş
gelmemişti. İyisi mi biz, çatırtının tahta kapıdan
geldiğini farz edelim, çünkü çatırtıdayan o değil de
şu zavallı polisçiğin burnuysa, bir daha doya doya
sümküremeyecek demektir. Şok öyle şiddetli ol-
muştu ki, çocukcağız birkaç adım geri sıçramıştı;
tam da taraçanın basamaklarına takılıp dengesini
kaybetmek için mükemmel bir yere. Simon bir
çığlık kopararak havalandı. Dünya artistik jim-
nastik şampiyonasında kendisine tam on puan
kazandıracak, müthiş bir yarım dönüş yaptı; bu
arada eli kolu birbirine karıştığından, rozeti de
uçup gitmişti. Sonunda yere çakılan bir uçak gibi,
pek de bu işe uygun olarak tasarlanmamış olan
çiçekli toprağa konuverdi.

Archibald kapıyı ardına kadar açınca komiserle burun buruna geldi.

“Ah! Martin! Hemen geldiğin için sağ ol,” dedi elini sıkarken.

Sonra, gözüne papatyaların arasında debelenen bir kütle ilişti. Gözlüğünü düzeltti hemen, çünkü bir köstebeğin bu kadar büyümüş olabileceğine inanmamıştı. Gözlüğünü düzeltip kafayı çalıştırınca gördü ki, karşısındaki bir hayvan değil, gömleğine çiçekler yapışmış, sersemlemiş haldeki bir polis memurudur.

“Bu Simon, yeni ortağım. Kızma ona, henüz çok genç. Ben de ona meslek öğretiyorum işte,” diye açıkladı Martin, mahcubiyetle.

“Ya?! Peki şimdi ne öğreniyor, merdiven çıkmayı mı?!” dedi dede muzipçe.

Martin içini çekti:

“Öyle de denebilir!”

Archibald, onu rahatlatmak için omzunu pışpışladı, sonra kulağına fısıldadı:

“Silah kullanmayı öğreneceği zaman haber ver de, uzak bir yere tatile gideyim!”

Dört ayak üstünde dönüp duran Simon’a baktıkça Martin’in içinden gülmekten çok ağlamak geliyordu.

“Simon, daha neler! Biraz ciddi olalım canım,” diye kulağını çekti astının.

Ne var ki Simon, yer mantarı peşinde koşan domuz gibi fırdönüyordu.

“Ro... rozetimi kaybettim,” diye kekeledi sonunda, bu kaybın nelere patlayacağını düşündükçe akli çikiyordu.

“Martin, gel haydi! Sana söyleyeceğimiz

önemli şeyler var,” dedi Archibald komiseri içeriye sürükleyerek.

Komiser istemeye istemeye ilerledi. Adamlarını arkada bırakmaktan hiç hoşlanmazdı.

“Onu merak etme! Rozeti uzağa uçmuş olamaz, bulur sonunda!”

Martin pes ederek, kendini salona sürükleyen Archibald’a teslim oldu.

Tıfıl polis papatyalarla boğuşurken, Rose de limonatayla güreşiyordu. Rose, Arthur’un annesi olur. Adının anlamı güldür ve bu ad ona çok yakışır, çünkü hep çiçekli, kısa etekli elbiseler giyer, sanki hep ilkbaharın ilk günüymüş gibi yüzünden de gülümsemesini hiç eksik etmez. Bizim Gül Hanım’ın susuz kalma tehlikesi yoktu; zira sanki bir çiçek sapıymış gibi parmağını musluğun altına uzatmış, beş dakikadır suya tutuyordu. İyi ama, niye suluyordu ki parmağını?

Durumu daha iyi anlamak için beş dakika geriye gidelim.

Ne zaman eve biri gelecek olsa Rose telaştan hop oturup hop kalkardı. Martin’i görünce, kibarca bir limonata teklif etmişti ona. Bunun yaz mevsiminin bu son günlerine çok uygun bir teklif olduğundan emindi. Martin de hevesle kabul etmişti zaten. Bunun üzerine Rose mutfağa koşmuştu; ne kadar sakar olduğunu bilenler için koşması zaten başlı başına kötü bir işaretti. Tahmin edilebileceği gibi bütün limonları sebzelikten aynı anda çıkarmaya çalışmış, tabii sonunda hepsi birden yerlere saçılmıştı. Limonları toplayayım derken de sırayla bütün dolaplara kafasını çarpmıştı.

Rose'un sorunu budur işte, sürekli kendi heyecanının kurbanı olur.

Bir önceki yıl bir keresinde çok yaşlandığı için evden çıkamayan zavallı Bernadette Teyzesini ziyaret etmeye kalkışmıştı. O kış çok sert geçiyordu ve yardımseverliğiyle tanınan Rose, teyzesinin alışverişlerini yapmaya gönüllü olmuştu. Bir ay içinde Bernadette'in evinde kırılmadık tek bir şey kalmamıştı, ama esas felaketin yanında bu solda sıfır kalırdı. Rose evi yakmıştı. Hem de tam üç kez. Doğru, hava soğuktu, ama evi kebab yapacak kadar değil. Bernadette'ciğin ömründe ilk kez sıcaktan şikâyet ettiği de o zaman duyuldu.

"Hava biraz sıcak mı?" dedi ihtiyar teyze, alevlerin ortasında şıpır şıpır ter dökerken.

Tabii Rose pencereyi ardına kadar açmış, içeri dolan hava da alevleri iyice körüklemişti. Koca ev, bir saate kalmadan kül olmuştu. Neyse ki zavallı Bernadette'in gözü görmüyordu da felaketi anlayamadı. Zaten gözü açık olsa bile görülecek pek bir şey kalmamıştı. Her neyse. Biz limonlara geri dönelim.

Rose elinde bir bıçakla, mutfaktaydı. Bir korku filminden fırlamış gibi. Tam beşinci kez, limonu eline iyice oturtup bıçağı saplamaya hazırlanıyordu. Rose'un bir işe kendini kaptırdığını anlamak çok kolaydır, çünkü öyle zamanlarda dilinin ucunu dışarı çıkarır. Kör bıçak, kendini deldirmeye kesinlikle niyeti olmayan limonun gergin derisinde ne halt yiyeceğini bilemiyordu. Ama Rose kararını vermişti bir kere. Herkese limonata teklif etmişti, sefil bir limon yüzünden planlarından vazgeçecek hali yoktu. Nihayet bıçağa vargücüyle

bastırmasıyla limonun dosdoğru gözünün içine fıskırması bir oldu. Rose gözlerini kısarak el yordamıyla bir bez arandı. Tamam, bulmuştu bir tane. En azından o öyle sanıyordu. Aslında beş dakika önce pencereyi kapatırken pervazın arasına sıkıştırdığı perdenin ucunu yakalamıştı. Güya bezi çekiştirip duruyor, bir taraftan da yüzüne niye yetişmediğini bir türlü anlayamıyordu. Rose'da çareler bitmek bilmiyordu, tabureyi itip beze yetişmeye çalıştı ki gözünü silebilsin. Bunun için de musluktan destek aldı, o da tabii koltuk değneği olarak tasarlanmadığı için ağırlığına dayanamadı.

Böylece mutfak müthiş bir fıskıyenin sularının altında kaldı. Fıskıye aslında güzel bir şeydir, ama mutfağın orta yerinde pek kullanışlı olmuyor. Rose yüzünü silip dehşet içinde hasarı gözden geçirdi, sonra da evyeye, kova bulmaya koştu. O telaşla ağzı doğru dürüst kapanmamış olan, yere saçılmak için fırsat kollayan temizlik malzemelerini de deviriverdi.

O sırada Rose kovayı fıskıyenin suyuna nişanlamaya çalışıyordu. Sahiden de iyi bir çözümdü bu, ama sadece on beş saniyeliğine, çünkü kovanın büyük bir hızla dolacağını anlamak için mühendis olmaya gerek yok.

Rose bir çare bulmak için dört dönüyordu. Bir dolabı açıp bir torba dolusu domatesin karşısına dikilip öylece baktı, ama en sonunda bunun hiçbir işe yaramayacağına karar verdi. Ardından bütün dolapları altüst etti. Hareketleri giderek kontrolden çıkıyordu ve geliyorum diye bağırın belası sonunda geldi. Rose fişini çekmeyi unuttuğu mikserle çarptı. Mikser pat diye yere düşüp dağıl-

dı, bu sırada saçtığı kıvılcımlar, yapış yapış, daha önemlisi yanmaya elverişli zeminde dans etmeye başladı. Temizlik malzemeleri ânında tutuştu; şimdi kelimenin tam anlamıyla bir ateş seli mutfağa yayılmaya başlamıştı. Rose artık çılgın gibi dönüp duruyordu, ama bu kez başını da ellerinin arasında saklamıştı. Limonatası geç kalacaktı.

Ve derken aklına dâhiyane bir fikir geldi: Rose, çoktan taşmaya başlamış kovanını nasıl boşaltacağını bulmuştu! Kovayı yakalayıp ateşin üzerine boca eder etmez alevler söndü. Ardından hafiften gururlanarak kovanını fışkıran suyun altına koydu. Normalde eve itfaiye çağırırdı, ama hiç mantıklı değildi bu, çünkü o cesur yüreklere haber verip onlar olay yerine gelene kadar genellikle yanacaklar yanmış olur, haliyle söndürülecek bir şey de kalmazdı. Mutfağı kül olmaktan tek başına kurtardığı için niye böbürlendiğini şimdi daha iyi anlıyoruz herhalde. Buna karşılık mutfak su baskınından kurtulabilmiş değildi; tahmin edebileceğiniz gibi kova gene dolmuş, Rose gene keçileri kaçırmıştı. Bu sorun onda okul zamanlarından beri vardı. Bileşik, yarısı dolu ya da yarısı boş kaplarla ilgili problemleri hiçbir zaman çözememişti. Ona kalırsa hayatta musluk diye bir şey vardı, çevirince su akardı, hepsi bu.

Tartışmaya girmemek için,

“Geri kalanı Çince gibi bir şey,” diye kestirip atardı genellikle.

Yolda kalan arabalar konusunda da Rose umutsuz vakaydı. Birincisi motora göz atmak istese bile, önce kaputu açan düğmeyi bulması gerekirdi ki, bu zaten imkânsızdı. Arabalar da, nasıl

çalıştıkları da Rose için hep bir sır olarak kalmıştı; şu devamlı adı geçen motorun nerede durduğunu kocasına sormaya da bir türlü cesaret edememişti. Öte yandan kocası valizleri koysun diye bagajı açınca motora benzer bir şey görememişti. Ayrıca, gene bagajda niye beşinci bir tekerleğin durduğunu da bir türlü anlayamıyordu; dönmediğine göre ne işe yarıyordu ki?

Ama tüm bu cevapsız sorular biraz bekleyebirdi, çünkü kova ağzına kadar dolmuştu. Rose ya bir çare bulacak ya da imdat diye bağıracaktı. Rose'un ciğerlerini nasıl şişirdiğine bakılacak olursa, anlaşılan ikinci seçeneği tercih edecek.

Kabak Archibald'ın başına patladı, çünkü Rose'un sesi resmen kulak zarını deldi. Rose bunu bilerek yapmamıştı; ama çığlık atarken, özellikle imdat isterken gözlerini kapamak gibi bir alışkanlığı olduğundan Archibald'ın tam o anda mutfağa girdiğini görmemişti.

Yaşlı adam kulağını ovuşturarak karşılık verdi: "Anladık, yaşımız biraz geçti, ama kulağımız hâlâ duyuyor yahu!"

Rose özürler kekeleyerek, lafları toparlayıp durumu anlatmaya girişti. Ama Archibald'ın açıklamaya ihtiyacı yoktu, her şey zaten gün gibi ortadaydı. Hemen lavabonun üzerine uzanıp su vanasını kapattı; yeterli basınç olmayınca gayzerin fışkırmaması ânında durdu. Ardından evyeden musluğu alıp tekrar yerine vidaladı. Sonra kovayı yakaladığı gibi eviyeye boşalttı. Vanayı açtı, musluktan da su akıtıp kontrol etti. Su uslu uslu akıyordu. Archibald göz açıp kapayana kadar meseleyi halletmişti. Rose'un ağzı açık kalmıştı. Babasının

bu yönü onu hep çok etkilemiştir zaten. Ellerine böyle hâkim olmayı nasıl beceriyordu? Rose kendi ellerine baktı, acaba niye onunkiler iki söylediğinin birini yapıyordu?

Derken Marguerite de mutfağa daldı. O hay-huy içinde o da öğle uykusundan uyanmıştı. Gözünü kapatması o kadar uzun sürmüştü ki, şimdi bütün huysuzluğu üstündeydi. Anneanne, önce hem yanmış, hem sel altında kalmış zemine baktı, sonra da kızına. Ortalığın toz duman olması neyse de, şu çiti pıtı, ufacık tefecik kadının mutfağı yakıp sonra da su içinde bırakmasını bir türlü aklı almıyordu.

Rose'un açıklaması, gizem perdesini iyice kalınlaştırdı:

“Şey... be... ben limonata yapacaktım!”

Marguerite, davula bakan ördek gibi, şaşkınlık içinde kızına baktı. Rose bir bilmeceydi, Mısır piramitleri kadar gizemli bir bilmece.

Anneanne içini çekerek buzdolabını açmakla yetindi. Mis gibi limonata dolu kristal sürahiyi alıp Rose'a gösterdi.

“Canın limonata çektiyse, buzdolabını açıp baksan yeterdi,” dedi hafif bir sitemle. “Hiç olmazsa oranı buranı kesmezdin!”

Rose annesinin neyi ima ettiğini anlamamıştı:

“Oramı buramı kesmek mi?”

Sonra elbisesine bakınca, sahiden de papatyaların arasında küçücük, kırmızı bir çiçeğin biti-verdiğini gördü. Parmağına çevirdi gözlerini, muhtemelen “limon” operasyonu sırasında ucu hafifçe kesilmişti.

Bir damlacık kanı görür görmez Rose'a bir

haller oldu. Ağzı kocaman açıldı, gözleri döndü, bacakları kesildi. Boks ringine fırlatılan bir sünger parçası gibi yere yığılıverdi. Demek ki neymiş? Limon doğramak insanı bayıltabilirmiş!

Rose biraz sonra acısı dinsin, yara temizlensin diye parmağını suya uzattı. Mutfak pırıl pırıldı. Kurtarıcı melek rolündeki Marguerite her yeri bir çırpıda temizleyivermişti. Rose, canı sıkılan ihtiyar bir köpek gibi iç çekti.

“İşe bak! Bir limonata yapmayı bile beceremiyorum,” dedi hüzünle.

Marguerite’in limonatası müthiş beğenildi; sürahinin dibi görünmüştü neredeyse. Martin mendiliyle alnını kurulayıp bardağını bıraktı.

“Tadı damağımda kaldı,” dedi gülümseyerek, böyle küçük iltifatlardan pek hoşlanan anneanneye.

Armand’ın suratı hâlâ Azrail’i görmüş gibiydi. Parmakları bardağına kenetlenmiş, bakışları bardağın içine dalıp kaybolmuştu.

Archibald, bardağı dudaklarına götürebilsin diye damadının kolunu kaldırdı:

“Bir yudum iç evladım, iyi gelir!”

Ne var ki Armand’ın her yeri, hatta içi bile felce uğramış gibiydi, nitekim ilk yudumda boğulacak gibi oldu. Archibald sırtına vurduysa da hiçbir işe yaramadı. Dede yerinden kalkıp sıkı bir yumruk indirmek zorunda kaldı; ama ne yumruk... o kadar ki Armand’ın bir dolgusu yerinden oynadı. Madenî parça Armand’ın ağzından fırladığı gibi, taş kesilmiş olan Martin’in bardağına daldı.

Armand kendine gelmiş, ama bir dolgusunun

uçuğunu henüz fark etmemişti. Martin dolgunun başına gelenleri ona söylemeye can atıyordu, ama topluluk içinde böyle konuşmalara dikkat etmek gerekir. Hem ayrıca kimse bir şey görmemişti, olayın biricik tanığı Martin'di.

Marguerite iltifata cevap olarak kibarca sordu:
"Biraz daha limonata alır mısınız?"

Bizim polis ne diyeceğini bilemiyordu. Dolguyu limonatada boğmak iyi bir fikir değildi, ama güzel bir söz söyleyip de hemen arkasından Marguerite'i kırmak da ayıp olurdu. Martin dolguyu kurtarmaya karar verdi.

"Yok, sağ olun," dedi dünyanın en kibar sesiyle.

Doğru dürüst yıkanmamış bir dolgunun içinde yüzdüğü bir bardaktan öldürseler bir şey içemezdi! Marguerite gülümseyerek limonatanın kalanını bardağına boşalttı. Polis memuru taş kesilmişti; kadını nasıl durduracağını bilmiyordu, yasanın bir temsilcisi için ne kadar ayıp bir şey.

"Ah çok nazıksınız Martin! Ötekilere kalmaz diye mi korkuyorsunuz, öyle mi?!"

Adamcağız, bardağının dolmasını dehşet içinde izlerken kekeleydi:

"Ee... evet!"

Anneanne mutfağın yolunu tutmuştu bile:

"Siz hiç merak etmeyin! Rahat rahat için! Gene yaparım hemen!"

Martin çaktırmadan bardağın dibine baktı. Dolgu sırtarak yan gelmiş yatıyordu.

Archibald, Martin'inkiyle tokuşturmak üzere bardağını kaldırdı:

"Haydi bakalım, sağlığına!"

Martin'i iyice ter basmıştı. O da bardağını kaldırıp hafifçe tokuşturdu. Archibald koca bir yudum alıp keyifle derin bir oh çekti.

"Nefis valla! Hem içinde bir sürü vitamin var. Haydi bakalım! Şifa niyetine!"

Ah keşke Martin bir tavşan olsaydı da bir sihirbazın şapkasında kaybolabilseydi! Gülümseyerek bardağını kaldırdı ve belki son anda aklına bir fikir gelir diye, bir süre öylece kaldı. Ama beklenen fikir gelmedi, üstelik Archibald hevesle ona bakıyordu. Bizim polis köşeye sıkışmıştı, aslında tuhaf bir durumdu bu, çünkü işi icabı başkalarını köşeye sıkıştırması gereken kendisiydi. Martin bardağı dudaklarına götürdü, güya gülümsercesine dudaklarını gererek öğrendiğini gizlemeye çalışıyordu. Dudaklarını limonataya şöyle bir değdirip hemen kanmış gibi, boğazı biraz düğümlenerek, "Diyecek yok valla," dedi.

Archibald de heyecanla atıldı:

"Üstelik son bardak en iyisidir! Limonatanın bütün özü ondadır!"

Martin her an kusabilirdi. O sırada Armand komisere doğru eğilip, fal taşı gibi açılmış olan gözlerini iyice kocaman yaptı. Sonra hummalı bakışlarla fısıldadı:

"Ben şeytanı gördüm!"

Komisere bir an durdu. İster istemez, bunların işi polislik değil, düpedüz doktorluk, diye geçti içinden. Sonra bu saçmalıkları defterine not etmeye koyuldu:

"Güzel... neye benziyormuş bu şeytan?"

Armand kolunu kaldırdı.

"Üç metre boyu var, bir de komik şapkası, bi-

raz tuhaf bakıyor, ayrıyeten yok şakası,” diye ka-
fiyeli bir karşılık verdi şiir okur gibi.

Martin de kıtayı tamamladı:

“Sahiden su mu sizi böyle yaptı?”

Armand sesini çıkarmadı. O haldeyken ne
söylense vız gelip tırıs gidiyordu.

“Delik deşik, korkunç bir suratı var. Hatta ba-
zı yerlerinde derisi kalkmış. Burnu da uçmuş. Ko-
lunun biri kütük kadar, ucu kısaç gibi, öteki de
küçücük, kesilmiş olabilir.”

Robot resmi çizmek epey uğraştıracaktı anla-
şılan. Komiser bey sordu:

“Hangi ırktan? Beyaz, siyah, sarı?”

Armand gayet sakin yanıt verdi:

“Yeşil! Mavi hareli!”

Martin bir parça afallamıştı, gülsün mü, kız-
sın mı, bilemiyordu.

Bu meseleyi çözmek kesinlikle ona değil,
Sainte-Lucile Akıl Hastanesi’ne düşerdi. Zaten
merkeze döner dönmez arayacaktı orayı. Notları-
nı gözden geçirir gibi yaptı.

“Sanırım gereken her şeyi dinledim,” dedi
kalkarken. “Bir rapor yazacağım... sizi de haber-
dar ederiz.”

Armand onun koluna yapıştı.

“Memur bey, aman kendinize dikkat edin, ri-
ca ediyorum!”

Martin gülümsemeye çalıştı, ama Armand’ın
uyarısını duyunca sırtından soğuk bir ürperti geç-
medi değil. Bu adam amma da inanmıştı bir şey
gördüğüne.

Tam o anda çömez Simon kan ter içinde pal-
dır küldür salona dalıp şefinin kulağına eğildi.

“Şef, rozetimi bulamadım!”

Martin’in olup bitenlere biraz canı sıkılmıştı.

“Dur bakalım! Sırayla! Önce gidip şu şeytani bulalım, sonra rozetin icabına bakarız.”

Marguerite’e çabucak selam verip yanında Archibald’la kapıya yöneldi. Terden sıırıslıklam kesilmiş olan genç polisin gözüyse, şefinin bıraktığı limonata bardağındaydı.

Marguerite limonatasının bu kadar beğenilmesine çok sevinmişti.

“Çekinme, al bakalım, komiser hiç dokunmadı!”

Delikanlık saniye sektirmeden bardağa atladı.

“Teşekkür ederim hanımefendi!”

İçindeki hemen hepsini bir dikişte içti. Armand’ın diş dolgusu boğazında kaldığı anda yüzü buruştu. Suratı kıpkırmızı olmuştu; alt tarafı limonata içen birinin bu hale gelmesi hiç normal değildir tabii. Sararmış olsa bir derece; ama bizimki düpedüz bayrak gibi kesilmişti. Marguerite duruma el koymasa az sonra rengi mora dönecekti; boğazını tutuyordu, hiç nefes alamaz olmuştu. Anneanne sırtına vurmaya çalışıyordu, ama polis bir türlü yerinde durmuyor, çekirge gibi zıplıyordu. Marguerite pusuya yatıp hayvani havada yakalayarak sırtına okkalı bir şamar indirdi. Dolgu derhal Simon’un ağzından fırlayıp odanın öbür tarafına uçtu.

Simon kendine gelmeye başlamıştı.

“Teşekkür ederim hanımefendi. Ge... gerçekten çok mahcubum!”

Marguerite onu dışarı itti.

“Zıyanı yok, zıyanı yok!”

Martin koca polis arabasının yanındaydı. Archibald’a döndü.

“Bence damadı bir şehre götür!”

“Haklı olabilirsin. Köy havası gerçekten de hiç yaramadı ona,” diye karşılık verdi Archibald. Bunun üzerine komiser sinirlendi.

“Gezmeye gidin demedim yahu, doktora, hastaneye götürmekten bahsediyorum!”

“Merak etme. Bahsettiği o şeytanı küçükken görmüştüm. Gidip bulayım da konuşayım bari. Her şey yoluna girer o zaman!”

Martin’in bir an dili tutuldu. Bu aileye ne olmuştu da hepsi birden delirmişti? Ama bu soruya bir cevap bulamadığından arabasına binmeyi tercih etti.

“Yarın tekrar gelip her şey yolunda mı, bir bakarım,” dedi sırf kibarlık olsun diye.

Tam o sırada koşarak evden çıkan yardımcısı, basamakları atlayıp paldır küldür yuvarlanıverdi. Merdivenin bir çıkışı varsa, büyük olasılıkla bir de inişinin olduğu hiç aklına gelmemişti. Delikanlı ayağa kalktı, tekrar birtakım özürler geveleyerek arabaya saldırdı. Kapıyı açtığı gibi bir hamlede, bir toz bulutu içinde kendini koltuğa attı. Şefini bekletmemek için koştururken üstünü başını silkelemeyi unutmuştu. Martin ona baktı, gözlerini silerken sadece derin derin göğüs geçirmekle yetindi.

Araba ok gibi yola atıldı. Teğmen, bu tımarhaneden nihayet yakasını kurtardığı için bir oh çekti.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Minimoy halkı tam kadro ana meydanda toplanmıştı. Sıralar tıklım tıklımdı, herkes kaygıyla kralın gelmesini bekliyordu. Selenya, kayaya mahkûm kraliyet kılıcının başına çoktan geçmiş, sinir içinde parmaklarıyla hafif hafif kabzasına vuruyordu.

Prenses her zamanki sabırsızlığıyla patladı sonunda:

“Kaybedilen her saniye, lanetli M.’ye saatler kazandırıyor!”

“Sen kraliçe olunca protokolü değiştirirsin paşa gönlün isterse,” diye cevabı yapıştırdı Beta-meş, her zamanki afacanlığıyla.

“Orası kesin! Hatta ilk işim bu olacak! Protokol mrotokol müthiş zaman kaybı! Son selenyel bayramında, tören geçsin, nutuk bitsin derken bütün çiçekler solmuştu!”

Selenya hâlâ o kötü olayın etkisi altındaydı.

Arthur ondan yana çıktı:

“Gerçekten de biraz uzun. Protokolün kısa kesilebileceği acil durumlar yok mu?”

“Tabii ki var! Ama protokolü hafifletmek için

önce her dört çiçek açımında bir toplanan Bilgeler Meclisi'ne başvurursun," diye açıkladı Beta-meş.

"Meclis görüş belirtir, eğer olumluysa krallığın önde gelenleri gün doğarken oylama yaparlar."

Arthur sordu:

"Oylama neden ille de gün doğarken yapılıyor?"

Küçük prens olanca doğallığıyla yanıtladı onu:

"Çünkü sabah ola hayrola demişler. Ulu kitabın iki yüz ikinci sayfasında böyle yazar."

Sigortaları atmak üzere olan Selenya ekledi:

"Protokolü basitleştirmeye kalkışmak, normal protokolden iki kat daha uzun sürer."

Tam o sırada saray kapılarının açılmasıyla kalabalık ayaklandı. En önde ağır, ölçülü adımlarla yürüyen saray muhafızları vardı. Protokollerin ayrılmaz parçası olan kandilciler onları izliyordu. Bunlar en karanlık konuları aydınlığa kavuşturur, en önemlisi hükümdar paldır küldür köy meydanına yuvarlanmasın diye basamaklara ışık tutarlardı. Minik köstebek Miro arkalarındaydı. Miro köyün belleği, eskilerin bilgilerinin toplamıydı. O olmasa Minimoylar, akrebini kaybetmiş saat gibi pusulayı şaşırırdı. Ve nihayet kral da, geleneklere ve terbiye kurallarına uygun olarak ağır adımlarla zuhur etti. Doğru, biraz yavaş yürüyordu her şey, ama bu sayede ilk kez hükümdarı resmî kıyafetleriyle doya doya seyretmiş oluyoruz.

Öncelikle kral, ötekilerin yanında dev gibi kalıyordu. Boyu neredeyse bir santimetre vardı, Mi-

nimoylarda boy ortalamasının iki milimetreyi ancak bulduğu düşünülecek olursa sıırığın teki olduğu söylenebilirdi.

Ne var ki kral küçükken bol bol selenyel çorbası içip de bu hale gelmiş değildi; o sadece Güney topraklarından bir malbak olan sadık Palmito'nun tepesine oturmuş durumdaydı. Kral bir vakitler, onun babasının canını kurtarmıştı. Bakın aklıma ne geldi; iyisi mi bu hikâyeyi şimdilik burada kesip başka bir tane anlatayım size. Malba-mogot'la hayatını kurtaran kralın nasıl karşılaştığını. Ulu Minimoy kitabının yüzüncü sayfasında bu hikâyeyi okumaya başlasanız elinizden bırakamazsınız, ama şu sıralar bu kitabı alıp karıştırmamız zor olduğuna göre, ben size özet geçeyim.

Bundan çok uzun zaman önce, kral henüz küçük bir prensken Minimoy halkı Afrika'da yaşardı. Hayat güneşe uyarak sakince akar, Minimoylar Bogu-Matassalailerle kardeş kardeş yaşarlardı. Minimoyların mikroskobik dünya hakkında bilmedikleri yoktu; ötekilerse Orta Afrika'daki büyük ovaların barışsever efendileriydiler. Kısacası bu iki halk, sonsuz büyükten sonsuz küçüğe uzanan bir bilgi birikimine sahipti. Herkesin bir yeri vardı, herkes hayat denen şu koca tekerleğin küçük bir dişlisiydi.

Müstakbel kral boyundan gayet memnundu, ne de olsa hiçbir önemi yoktu bunun. Ahenk ancak birliktelikten doğardı. Bilginin büyüğü küçüğü olmazdı. Tek sorun, ortalama boyun iki milimetre civarında olduğu bu kalabalığın içinde geleceğin hükümdarının... küçük kalmasıydı. İki milimetreyi bulsa öpüp başına koyacaktı, ne var

ki kendilerinin boyu bir milimetreyi ancak geçmekteydi. Selenyelin çorbasını, jölesini, tozunu, şurubunu sofrasından eksik etmiyordu, ama nafile; yarının kralı bastıbaçağın tekiydi.

Annesiyle babası bu olayı bir türlü anlayamıyorlardı. Ailelerindeki herkes kuşaklardır normal boydaydı; kraliçenin hamileliği sırasında değil bir kaza, mevsim değişikliği bile olmamıştı. Bu durumun küçük prensi için için kemirdiği ortadaydı. Kök boyacısı, tohum toplayıcı ya da fındık kıran olsaydı mesele yoktu; ama gelin görün ki, kader müstakbel kral olarak onu seçmişti, gelgelelim bu boyla bu kadar büyük bir krallığı yöneteceğini akli bir türlü kesmiyordu. Bütün gün ileride katlanmak zorunda kalacağı alaylı sözleri, dokundurmaları hayal ediyordu:

“Yüce kralım, size sunacağımız büyük bir projemiz var.”

Ya da:

“Küçük bir sorunumuz var ki sizden başkası çözemez.”

Daha olmadı:

“Bu meselenin önemi büyük. Bizim de büyüklük göstermemiz gerek.”

Tabii müstakbel kral henüz çok küçüktü, ay affedersiniz... yani onu bekleyen görevin boyuyla büyük bir ilgisi, ehem ehem... demek istiyorum ki boyuyla ilgisi olmadığını, iyi kral olmanın yolunun dolu bir kafaya, kocaman bir yüreğe ve sağlam böbreklere sahip olmaktan geçtiğini anlatacak kadar gençti. Minik prens bu özellikleri çoktan edinmişti edinmesine, ama kafasını boyuna taktığı için kendini olduğu gibi göremiyordu.

Laf aramızda, boyu aynaya yetişmediği için kendini görmesi de kolay değildi tabii.

Köstebek Miro haftada bir onu görmeye geliyor, üzüntüsünü hafifletmek için onunla dertleşiyordu. Kendi de bir milimetrecik bir şey olduğundan, Miro için konuşmak kolaydı tabii.

Uzun lafın kısası, küçük prens, o zamanlar bir kusur saydığı özelliğiyle iyi kötü yaşayıp gidiyordu. Ne var ki günün birinde pis çocuğun teki, Miro'nun haftalarca süren çabasını bir anda yerle bir ediverdi. Pis çocuk, Maltazar'dan başkası değildi. Yaşı prensten daha küçüktü tabii, ama daha o zamandan boyda ondan bir kafa uzundu. Kafa derken tabii lafın gelişi; yoksa bizim küçük prensin kafası tıkabasa bilgi doluydu, Maltazar'ınki ise tın tın ötüyordu.

Genç Maltazar güzel bir sabah vakti, gelecekteki hükümdarının karşısına dikilip ötüverdi:

“Bence çok diplomat bir kral olacaksınız!”

Genç prens durup dururken gelen bu iltifata ilk anda şaşırmişti. Birincisi Maltazar'da düşünme yeteneği yok diye bilinirdi, dolayısıyla öznesi, yüklemi, tümleci olan bir cümle kurabilmiş olması şaşırtıcıydı; ikincisi iltifat kavramıyla onu yana düşünmek imkânsızdı.

Gene de küçük prens duyulandı, yüzü kızarmaya başlamıştı.

“Bu güzel iltifat için sağ ol Maltazar, ama... nereden çıkardın iyi bir diplomat olacağımı?”

Maltazar'ın yüzünde bir gülümseme belirdi o an. Kurbar'ın ağa yakalandığı kesinleştiğinde beliren cinsten sadist bir gülümseme.

“Çünkü bu boyla çok iyi ayakkabı boyarsın da ondan!”

Aklı sıra esprisini yapar yapmaz Maltazar bitip tükenmez bir gülme krizine yakalanmıştı. Kolay değil; böyle bir şakayı tezgâhlamak bütün bir haftasını almış, beyhüce hücrelerinin de en az dörtte üçünü tüketmiş olmalıydı; dolayısıyla kendini zafer sarhoşluğuna kaptırması normaldi.

Maltazar gülmüş, gülmekten yerlere yuvarlanmış, duramaz hale gelmişti.

Küçük prens ilk kez kendini bu kadar aşağılanmış hissediyordu. Ailesine haber vermeden, arkasında ufacak bir not bile bırakmadan köyden ayrıldı hemen. (Zaten not bırakmak istese de boyu masaya yetişmezdi.)

Geleceğin kralının gözlerinden bir kış yağmuru gibi yaşlar dökülüyordu; gözlerinde yaş kalmayana dek yürümeye karar vermişti. Bu tam üç gün sürdü. O sırada büyük ovalar aşmış, sonunda kendini sık bir ormanın kenarında bulmuştu. Yorgunluktan bitmiş, gözünde yaş tükenmişti. Bir bitki kökünün dibinde, yemyeşil bir yosunun koynunda içi geçti.

Küçük kral köyünden hiç bu kadar uzaklaşmamıştı; üstelik ilk defa böyle ağaçlar görüyordu. Bunlar o kadar büyüktü ki, gökyüzünü bile gözden saklıyorlardı. Etraftaki bütün bitkiler inanılmaz büyüktü, küçük prensin ne kadar küçük olduğu iyice ortaya çıksın diye. Çocukcağızın içinden ağlamak geliyordu aslında, ama dökecek yaş kalmamıştı.

Ağaçların görkemi etkileyiciydi sahiden de, ama ormandan gelen gürültüler daha da betardi. Prens daha önce hiç duymadığı gıcırtilar, kikir-demeler ve şakımlar yükseliyordu. Bazısı çok tu-

haf olan bu seslerin ardında binbir çeşit hayvanın saklandığını anlamak için fazla zekâyâ gerek yoktu. Prens köyünden kimseye haber vermeden, hiçbir tedbir almadan, en önemlisi geçtiği yolları aklında tutmaya çalışmadan bu kadar uzaklaştığı için pişmanlık duymaya başlamıştı; evinden uzaklaşmakla kalmamış, yolu da tamamen şaşır-mış durumdaydı. Böylece yüzüne bir kaygı bulutu yerleşti.

Şakımalardan bazıları gayet hoş geliyordu ku-lağa; prens tam ayırt edemese de sesler o kadar neşeliydi ki, bülbüle ya da kızılgerdana benzer bir kuştan geldiğini tahmin etmek zor değildi. Buna karşılık daha bir yürek hoplatan sesler de vardı; o sesleri çıkaran hayvan da muhteşem bir köpek di-şi koleksiyonuna sahipti kuşkusuz.

Ne var ki prens, herhangi bir vahşi hayvanın, hatta rejimde olanların bile iştahını kabartmaya-cak kadar küçüktü.

“Hiç olmazsa burada işime yaradı bodurluk,” diye fısıldadı kırıngınlıkla.

Ve bir de, bütün hepsinden daha çok ödünü patlatan şu inatçı ses vardı. Hem ciddi, hem tat-lydı. Öfke mi, yoksa şikâyet mi ifade ettiğini an-lamak mümkün değildi. Bu iniltiyi çıkarmakta olan hayvanın ya etekleri zil çalıyordu ya da başı feci halde beladaydı; kesin olan bir şey varsa, o da normal halinde olmadığıydı.

Merak her şeye üstün geldiğinden prens aya-ğa kalkıp dosdoğru, şimdi bütün ormanda yankı-lanmakta olan bu sızlanmanın yükseldiği tarafa yöneldi. Prens oraya yaklaştıkça, inlemenin müt-

hiş canı yanan bir yaratıktan geldiği kesinleşiyordu.

Koca bir taşın gölgesinde uzanmış yatan bir hayvanla karşılaştı. Bembeyaz, kalın, ipek gibi bir kürk, üç parmaklı kocaman patiler, dümdüz bir alın ve saygı uyandıran kocaman bir çene. O güzelim dişlerin üstünde de, zekâ pırıltıları saçmasa da derin bir iyiniyet okunan, küçükük iki göz.

O ürkütücü çeneye rağmen küçük prens hayvanın yanına gitti. Bir eşi daha olmayan bu özel türden bahsedildiğini daha önce duymuştu, malba-mogotlar deniyordu bunlara. Mogotlar kuzeyli, malbaklarsa güneyliydi. Demek ki bu bir mogottu.

Yüce kitabın yedi yüz on sekizinci sayfasında bunların bir eskizi vardı, ama prens şimdi hayvanı yakından görünce, çizimin gayet çalakalem yapılmış olduğunu kesin olarak anlıyordu. Eskizde hayvana gülünç boynuzlar, upuzun dişler, kaba saba bir kürk yakıştırılmıştı, domuzumsu fareler sınıfına dahil edilmesi de bundandı.

Bunların hiçbiri doğru değildi, mogotun yumuşacık, bembeyaz, çok hoş bir kürkü vardı. Küçük prens biraz daha yaklaşınca hayvanın niye sızlandığını anladı. Mogotçuk elini bir mül-müllü kapana kaptırmıştı. En sevdiği yemektir bu ve bir saniye bile düşünmeden tuzaktaki yemin üstüne atlamıştı. Hem zaten düşünmüş olsa bile paçayı kaptırırdı, ne olursa olsun şöyle semizinden bir mül-müle hayır demesi imkânsızdı.

Mogot, küçük prensin yanına yaklaştığını gördü. O kadar yorgundu ki, hiç tanımadığı bu küçük hayvana tepki bile gösteremedi. Sadece sesini biraz yükseltmekle yetindi; enerjisinin kalanını da nefes alabilmek için sakladı.

“Ah zavallı dostum benim, aman da ne korkunç bir tuzakmış bu böyle!” dedi prens.

Mogot doğal olarak Minimoyca bilmiyordu. Prens, tuzanın mekanizmasını çabucak çözüverdi. Yan tarafında bir kilit olan, fare kapanı gibi bir şeydi bu. Anahtarı da herhalde avcı, avını çıkaracağı zaman kullanıyordu.

Adalet ve özgürlük anlayışıyla yetişmiş olan küçük prens, bu korkunç duruma daha fazla göz yumamazdı.

“Seni kurtarmaya çalışacağım, ama başarırım bari beni yeme, tamam mı,” diye tembihledi.

Mogot inlemekle yetindi, ne niyet beslediğini anlamak kesinlikle mümkün değildi, ama küçük prens tehlikeyi göze almıştı. Kilide bir göz attı. Birazcık zorlayınca içine süzülmeyi başardı, ve ömründe ilk kez bücürün teki olduğu için dua etti. İçeriye girer girmez, kapanı açan kolu incelemeye koyuldu. Çocuk oyuncagıydı düpedüz. Miro'nun kullandığı, müstakbel kralın da gözü kapalı söküp takmayı öğrenmek zorunda olduğu ayna makineleri bundan katbekat karmaşıktı.

Çocuğun üç bitki sapını itip iki klipsi çekiştirmesiyle kapanın kapısı pıt diye açılıverdi. Bir anda yan tarafa yuvarlanıveren mogottan öyle derin bir hırıltı geldi ki, dilini bilmeyenlerin bile anlamını çözmesi hiç zor değildi.

Küçük prens tekrar zar zor kilidin içinden geçip mogotun karşısına dikildi.

“Nasıl, daha iyi miyiz?” diye sorarken sesinde bir parça gurur yok değildi hani.

Hayvan bir an duraksadı, ardından yüzünü geniş bir gülümseme kapladı. Çenesi fırın kadar

olduğundan, gülünce ağzı sahiden kulaklarına varıyordu. Yorgun olmasına rağmen mogot ayağa kalkmayı başardı. Ayaktayken küçük prensin tam üç katıydı; zaten prens de, ne yiyip ne içtiğini araştırmadan bu çam yarmasını serbest bıraktığı için bir an eyvah, dedi içinden. Ama mogot kurtarıcısına saygıyla, sevgiyle bakıyordu. Hayvancık yaralı elini yüreğine koydu, sonra bir şey söyledi:

“Moh-moh,” dedi art arda, galiba bir şey anlatmaya çalışıyordu.

“Haaa, evet... şey... ben de Maximilien dö Saymono, Birinci Ülke'nin prensi,” diye karşılık verdi delikanlı da, ama soruyu doğru anladığından emin değildi.

Hayvan bir parmağını prene doğrultarak “An... ne...” dedi, sonra göğsüne vurarak “moh-moh!” diye ekledi.

“Ha anladım.... geleceğin hükümdarına anne denmez ki canım, ayıptır... sen iyisi mi bana baba de!”

Mogot hevesle tekrarladı:

“Pah-pah!”

Delikanlı gülümseyerek doğruladı onu:

“Aferin sana! Baba-Momo!”

“Baba-Momo-baba-Momo-baba-Momo!”

Hayvan işi şarkıya dökmüş, bir yandan da giderek daha hızlı bir şekilde bir kendi göğsüne, bir prensinkine vurup duruyordu, koca patisiyle küçük prensi sırtüstü devirene dek devam etti buna.

Mogot telaşla ellerini başına koyup üzüntüyle haykırdı.

“Yok bir şey, yok bir şey,” dedi prens üstünü başını silkelerken. “Bana da oluyor, bazen gücünü kontrol edemiyor insan!”

Hayvan, karşısındaki küçük yaratığın sapa-sağlam olduğunu görünce sevindi.

“Güzel! Ben seni kurtardım, sen de beni yemedin, ödeşmiş olduk! Şimdi, bence sen hemen ailenin yanına koş ki seni daha fazla merak etmesinler!”

Lâf aramızda, kralcık fazla iri bulduğu bu arkadaştan hafiften sıkılmaya başlamıştı.

Momo’dan gene bir inilti geldi, bu seferki her zamankinden daha hüznüydü. Arkasını dönüp patisiyle bir başka tuzağı gösterdi. Beyaz kürklü, iki kıpırtısız gövde çelik dişlerin arasına sıkışıp kalmıştı. Momo’nun ailesi uzakta değildi, ama yanlarına gitmeye onun hiç niyeti yoktu.

Ortaya çıkan bu ölümcül gerçeğin karşısında Maximilien’in dili tutulmuştu. Bu zavallı öksüzü teselli etmenin bir yolu olsaydı keşke, ama bu iri tüy yumağını nasıl kucaklayabilirdi ki? Momo cevabı beklemeden kocaman, yassı kafasını gelip onun kolunun altına soktu, küçük prens de elinden geldiği kadar onu avutmaya çalıştı. Baba ile Momo ormanın kıyısında, bir süre öylece kalıp birbirlerine şefkat gösterdiler.

Derken Maximilien kaygıyla sordu:

“Peki ben yolumu nasıl bulacağım şimdi?”

Gerçekten de ortadan kaybolduğu anlaşılınca köyde panik çıkmıştı, bütün krallık üç gündür gece gündüz demeden ona arıyordu.

Mogot bunu duyunca çocuğu koklamaya koyuldu.

“Dur yav, gıdıklanıyorum!” dedi prens kıvrınarak.

Mogot her yerini bir güzel kokladıktan sonra prensi yakaladığı gibi başının üstüne oturtuverdi; zaten orası o kadar yassıydı ki bunun için biçilmiş kaftandı.

Momo bunun ardından küçük prensin geçtiği yollarda, ters yönde ilerlemeye koyuldu. Prens de bundan gayet isabetli olarak, mogotun çok güçlü bir koku alma duyusu olduğunu çıkardı. Maximilien tam üç gün sonra, mogotun tepesinde uyuklarken kendini Minimoy köyünün kuzey kapısının önünde buldu. Henüz vakit erken olduğu için bütün köy yataktaydı.

Mogot tepesinde oturan rehberin sözlerini takip ederek ürkekçe birkaç adım attı ve iki frenküzümünün arasında horul horul uyumakta olan genç Maltazar’la burun buruna geldi.

“Sevgili Maltazar, kral olunca seni başmabeyinci yapacağım!”

“Ya?! Çok güzel ama... bu şerefi neye borçluyum?” diye kekeleydi henüz uyku mahmurluğunu atamamış olan genç savaşçı.

“Mabeyincinin görevi, her sabah kralın başına tacını takmaktır. Ben de bundan sonra hayatımı bu mogotun tepesinde geçireceğimden, boyun bu işe çok uygun,” diye buyurdu genç prens, hınzırca. “Ne demiş atalarımız, işinin ehli insanları bulup çalıştır ki teveler kaçmasın. Yüce kitap, sayfa yüz on iki!”

Ardından arkasını dönüp saraya yöneldi.

Maximilien o gün, yeni bir çalar saate kavuşmuş bir horoz gibi, kasım kasım kasıldı. Ama ki-

şisel olarak intikamını almanın dışında, çok önemli bir şeyin daha farkına varmıştı: Minimoyların büyüklüğü boyunda değil kalbindedir, dolayısıyla kendi de büyük bir Minimoy olmakla övünebilirdi. O gün, kral olur olmaz bu muhteşem cümleyi yüce kitaba işletmeye kendi kendine söz verdi. Nitekim bu özdeyiş bugün sayfa yüz dörtte bulunmaktadır.

Maximilien'in yaşı şimdi beş bini bulmuş durumda, sadık Momo'su da yok artık onu taşıyacak. Nöbeti oğlu devraldı. Adı Palmito; hık demiş babasının burnundan düşmüş.

Kral ana kapıdan geçti, Miro'ya bir göz attı, halkın önde gelenlerini, Minimoy hükümetinin üst düzey görevlilerini selamladı. Ardından boğazını temizleyip bitip tükenmez açılış konuşmasına başladı:

“Pek sevgili hemşerilerim, bugün köyümüzün ana meydanında toplanmamızın sebebi ciddi bir durum olması ve...”

Selenya atılıp cümleyi tamamladı:

“Ve kaybedecek hiç vaktimizin olmaması! Kısacası iyi ki geldiniz, sağ olun, hadi şimdi işe koyulalım!”

Genç prenses kılıcın kabzasını kavrayıp bir çekişte çıkarmak için harekete geçti.

“Selenya! Gayet iyi biliyorsun ki kılıç öyle çıkmaz!”

Babası kızının canının sıkılmasından korkuyordu.¹

Miro her zamanki bilgeliğiyle hatırlattı:

¹ (Bkz.) *Arthur ile Minimoylar*.

“Kılıcın güçleri sadece ve sadece adalet uğruna çalışan ellerde harekete geçer!”

Ama Selenya bir prensesi, üstelik keçi gibi inatçıydı; haliyle ikisinin de lafına kulak asmadı. Derin bir soluk alıp bütün gücüyle kılıca asıldı. Ve kılıç, tereyağından süzülürcesine taştan sıyrıldı bir anda. İşin bu kadar kolay sonuçlanması karşısında Selenya da şaşkınlıktan popoüstü oturuverdi.

Sıralarda oturanlar şaşkınlıktan donup kalmıştı. Kral bile olanlara inanamıyordu. Aslında tahmin etmesi gerekirdi. Kızı son serüvenden bu yana büyümüştü. Onur şeref meselesi uğruna ayı bile yerinden sökmeye hazır, hayat dolu, duygulu, coşkulu, bir anda parlayan o küçük kız yoktu artık. Selenya olgunlaşmış, yüreğinin sesini dinlemeyi öğrenmişti.

Selenya avuçlarının arasındaki kılıca baktı, savaşmak zorunda kalmadığı için afallamış bir halde mırıldandı:

“Ormanın tanrıçası kılıcı böyle yerinden sökmeme ses çıkarmadığına göre, vakit iyice daralmış demek ki.”

Vardığı bu sonuç prensesi kaygılandırmıştı.

Kral da telaşlanmıştı.

“Miro’cuğum, bu nasıl oldu böyle?”

İhtiyar köstebek hafifçe omuz silkerek hiç çekinmeden cevabı yapıştırdı:

“Darılma ama Maximilien’ciğim, şu merasim bazen gerçekten de bitmek bilmiyor; nutukların da milletin kafasını ütülüyor.”

Kral neye uğradığını şaşırmıştı. Törenin ortasında hırpalanmaya alışkın değildi. Ama iyi kral, olaylara ânında uyum sağlayabilen kraldır. Maxi-

milien kızına baktı, sonra hafifçe boğazını temizleyerek,

“Hmmm! Pekâlâ...” dedi, “koşullar göz önüne alındığında bana söyleyecek tek bir söz kalıyor: Derhal yola koyulalım!”

BEŞİNCİ BÖLÜM

Maltazar da yoldaydı şimdi, gerçek bir yolda, üstelik ömründe ilk kez. Ortasında şahane sarı bir çizginin uzandığı bu dümdüz, semsert şeride hayran kalmıştı. Asfaltı ipek bir kumaş gibi ayağıyla okşuyordu. O güne dek kayaların arasına açılmış dolambaçlı yollardan, bazen savaşçılardan başka kimsenin geçmediği, birkaç metre ilerlemenin aylar sürdüğü izbe yerlerden başka bir şey görmemiş biri olarak, bu icat çok hoşuna gitmişti. Buradaki bu uçsuz bucaksız yol kurşundan dökülmüş gibi düzgündü.

Maltazar önce sola baktı, sonra sağa; ne tarafa gideceğini bilemiyordu. Laf aramızda, her şeyin çok orantısız görüldüğü bu yeni boyutta biraz boçalıyordu.

“Ne cins teveler geçer buradan acaba?” diye geçirdi aklından.

Cevap rüzgârla geldi. Giderek yükselen, uzak bir gürültü duyuldu. Boğuk, sevimsiz bir homurtu. Bunun bir teve olmadığı kesindi, olsa ömrünü teve avlamakla geçirmiş olan Maltazar hemen tanırdı. Bu daha güçlü, daha sinsî bir sestî. Maltazar

ne kadar kulak kabarttıysa da ne olduğunu anlamadı.

“Arı filan olmasın sakın?” diye düşündü bir an.

Öyleyse devasa bir şey olmalıydı, asfalta da çok yakın uçuyordu herhalde, bunca patırtı çıkarırken bir yandan da tam gaz yaklaşmaktaydı. Maltazar gözlerini kısarak arı olduğunu varsaydığı yaratığın geldiği yöne baktı; her neyse artık, yaklaştıkça daha çok akrebe benziyordu.

Komiser Martin Baltimore da koca polis arbasının içinde gözlerini kıstı. Şu yeşilimsi direğin yolun ortasında ne işi olduğunu anlayamamıştı. Soran bakışlarla ortağına baktı, ama Simon’un da bu konuda hiçbir fikri yoktu. Komiser ne olur olmaz diye biraz yavaşladı.

Maltazar, yaklaşan hayvanı daha iyi görmek istercesine hafifçe eğildi. Şimdi, arabanın önünde dış yerine geçen krom radyatör kafesini açıkça görebiliyordu. Hiç şüphesi kalmamıştı. Böyle dışlerini göstere göstere homurdanabildiğine göre, bu kesinlikle bir leşçihayvan olmalı, diye geçirdi içinden. Ama vahşi hayvan avlamaktan hiçbir zaman korkmamıştı. Zaten onu korkutabilecek o kadar az şey vardı ki.

Komiser Baltimore da korkmuyordu, ama biraz kaygılanmıştı.

Genç Simon, bir fikir üretmiş olmak için sordu:

“Acaba sıcak havadan kaynaklanan bir göz aldanması mı?”

Komiser omuz silkerek karşılık verdi:

“Hava sıcak olunca yol hareket ediyor zanne-

dersin ya da seraplar görürsün; ama yol ortasında direkler bitmez ki!”

Ortağı ürkekçe yanıtladı onu:

“Orası öyle, ama sıcak yüzünden bazen göz, kilometrelerce uzaktaki nesnelere yakındaymış gibi algılayabilir.”

Komiser biraz düşündü. Gerçekten de iki kilometre sonra, bu hattın en ucunda, bir sonraki şehrin girişinde koskoca bir elektrik direği vardı. Yolla aynı eksende olabilirdi. Martin’in yüzünde bir gülümseme belirdi.

“Sözümü geri aldım ufaklık! Haklısın! Süpermarketin köşesindeki elektrik direği bu. Sıcak hava büyüteç etkisi yapıyor, bu yüzden direk gerçekte olduğundan çok daha yakın görünüyor!”

Acemi çaylak gururla karşılık verdi:

“Sağ ol şef.”

“Rica ederim. İnsan hata yapınca... hatasını kabul etmeyi bilmeli,” diye ekledi komiser; ardından pek yakında kâbusa dönüşecek olan o seraba doğru yeniden gaza bastı.

Ön cama eğilmiş olan komiser, yeşil direğin ortasındaki iki gözü açıkça gördü. Çürümekte olan bir bedenin ortasında iki korkunç gözüyle, zombi gibi bir şeydi bu. İki polis memuru ansızın hatalarının farkına vararak bir çığlık kopardılar.

Martin etinden et koparıyorlarmış gibi bağıracağına frene bassa daha iyi ederdi, ama zaten artık çok geçti, arabanın Maltazar’a çarpması kaçınılmazdı. Tehlikenin kesinlikle farkında olmayan lanetli M. ise, yerinden bir milim kıpırdamamış, üzerine yürüyen bu çelik dişli canavara küçümseyerek bakıyordu.

Ne var ki Komiser Baltimore usta bir pilottu. Son anda müthiş bir refleksle direksiyonu kırıp çarpışmayı kıl payı önlemeyi başardı. Araba Maltazar'ın o kadar yakınından geçmişti ki, lanetli yaratığın soluğundan dengesi bozulmuştu.

Arabanın içinde iki polis beti benzi atmıştı. Simon uzaklaşan yaratığa dikiz aynasından göz attı.

Genç stajyer, kireç gibi bir suratla kekeledi:
“Bu... bu neydi yahu?!”

Komiser titrek bir sesle cevap verdikten sonra, cehennemden derhal kaçmak istercesine gazı kökledi:

“Şeytanın ta kendisi!”

Kendine gelen Maltazar da, gitgide uzaklaşan bu tuhaf makineye baktı. Nereye gittiğini bilmiyordu, ama eninde sonunda bir yere varacaktı mutlaka, Maltazar da peşine takılmaya karar verdi.

Ormandaki kuşlar, Maltazar'ın silüetinin altın başakların arasında kıvrıla kıvrıla ilerleyen yolda iri adımlarla uzaklaştığını görerek rahat bir soluk aldılar.

Selenya, Arthur ve Betameş de yoldaydı. Daha doğrusu, Minimoyların yol dediği, bahçede, toprak altında her yere yayılan çürümüş, kurumuş borulardan birinin üstünde. Bu aslında Archibald'ın yirmi yıl önce, buraya ilk geldiğinde kurduğu bir sulama şebekesiydi. Ama o zamanki borular çok kalitesizdi; bu nedenle sulama sistemi kısa sürede ıskartaya çıkmış, yerini de yeşil plastikten güzel bir hortum almıştı.

Bu eski su borusu Minimoylar için bulunmaz nimetti, çünkü böyle bir yolu kendileri yapmaya kalksalar, binlerce saat kazma sallayıp emek harcamaları gerekirdi. Aslında Archibald onlara bu su şebekesini göstermeden önce işe girişmişlerdi de.

O sıralar kral, her yıl ertelediği “büyük çalışmaların” başlamasını nihayet onaylamıştı. Bu kararı, karıncalarla imzalanan bir anlaşmanın ardından almıştı; karıncalar kullanım hakkı karşılığında yol şebekesinin yapımına katkıda bulunmayı kabul etmişlerdi. Bu iş bölümüne taraftar olmayanlar da vardı. Minimoylardan bin kat daha kalabalık ve disiplinli olan karıncaların şebekeyi düpedüz işgal edip gezinti için planlanan yolları otoyola çevirmesinden korkuyordu kimileri. Ama kral halkın genel çıkarlarını düşünerek meseleyi kestirip atmıştı.

Archibald o taraflara ilk geldiğinde dev çalışmalar yürütüldüğünü fark etmişti. Karıncalarla Minimoylar tozlu bir tünelin dibinde gece gündüz, nöbetleşe çalışıyor, fakat görünüşe göre açtıkları oyuk bir türlü ilerlemiyordu.

Bunun üzerine Archibald kralın huzuruna çıkmayı talep etmişti; tabii günlerce süren laf sallatmalarından ve hazırlık toplantılarından sonra gerçekleşebildi bu. Archibald, herkesi zahmetten kurtarıp bahçenin dört bir bucağına kolayca ulaşmayı sağlayacak eksiksiz bir şebekenin zaten var olduğunu söyledi.

Haliyle bu çözüm, Kral Maximilien’in de, karıncaların kraliçesinin de çok ilgisini çekti. Archibald onlara bütün yol ağını ezberden çizdi. Bunun

üzerine çalışmaların yönü değiştirildi ve Archibald'ın talimatlarına uygun olarak, sol tarafa doğru kazma sallanmaya başlandı. İşçiler birkaç saat sonra eski sulama şebekesini bulmuşlardı bile; bunun ardından zaten var olan boşluğu genişletmek hiç zor olmadı.

İşte böylece Minimoylar, bir gün içinde koca bir ulaşım ağına kavuşmuş oldular; bundan böyle Yedi Ülkeleri rahat rahat gezebileceklerdi.

“Gene ceviz kabuğuna mı bineceğiz?” diye sordu Arthur, buna pek hevesli olduğu söylene-
mezdi.

“Hayır. Cevizciye yalvarsan bile bizi sizin eve doğru göndermez. Orası yasak bölge,” dedi Selenya.

Arthur'ün içi rahatlamıştı. Cevize binince mi-
desi çok bulanıyordu.

“Şu yolun sonuna kadar gidip oradan baloncuğa bineceğiz.”

Betameş bunu duyar duymaz paniğe kapıldı.

“Yo, olamaz!”

Arthur de kaygılanmıştı:

“Bu şey... ceviz yolculuğundan daha mı kötü?”

“Ohooo! Ceviz bunun yanında salıncak gibi kalır,” diye karşılık verdi genç prens yüzünü buruşturarak; durumun ciddiyeti yüzünden okunuyordu.

Bundan birkaç yıl önce Maltazar da kendine bir yol şebekesi inşa etmişti. Onun ini garajın altında, evin katlarına çıkan boruların, duvarları saran elektrik tellerinin ve kanalizasyon boruları-

nın altındaydı. Ağını orada örmüştü işte. Mal-tazar'ın kudretli zamanlarında bu dev şebekenin her dönemecinde bir fedai bulunurdu, ama bu-gün bu mıntıkada bir tek canlı kalmamıştı.

Bizim küçük kafile bir süre, yerleri çerçöp do-lu olan bu korkunç kanalı izledi. Yirmi yıl önce evi inşa etmiş olan işçilerin bütün artıkları bura-daydı. Eski püskü çivilerden tahta yongalara, çık-let kâğıtlarına kadar ne ararsan vardı.

“Evin burası mı? Biraz dağınıkmış,” dedi prenses hafifçe yüzünü buruşturarak.

Arthur kibarca karşılık verdi.

“Yok yok! Şu an duvarların içindeyiz, onun için böyle! Anneannem burayı temizleyemez, sığmaz çünkü. Göreceksin, duvarın öbür tarafı pırıl pırıl!”

Biraz sonra bir yol kavşağına vardılar. Koca bir sayacın altında boruya monte edilmiş bir kol vardı.

Arthur başını kaldırıp duvara yapıştırılmış es-ki püskü etiketlerde yazanları okuduktan sonra heyecanla bağırdı:

“Mutfak, salon, Marguerite'in odası... Art-hur'ün odası! Odamdaki banyonun su vanası bu! Şu boruya tırmanırsak dosdoğru benim odamda-yız! Oradan da dedemin odasına gitmek çocuk oyuncağı!”

Selenya içini çekerek ellerini kalçalarına da-yadı.

“Arthur, şu başını bir kaldırsana!”

Küçük çocuk söyleneni yaptı. Tepesindeki bo-runun sonu görünmüyordu. Avrupa'nın en büyük dağı Mont Blanc'ın eteğinde duruyorlardı adeta. Arthur üzüntüyle teslim bayrağını indirdi.

“Haklısın... gerçekten de, hiç kolay olmayacak!”

Prenses gene ateşli bir şekilde karşılık verdi:

“Yok canım, sana öyle geliyor! Betameş, ver bakayım şu bıçağını!”

Küçük prens hemen elini çantasına daldırıp meşhur çok işlevli çakısını çıkardı.

“Dikkat et, yapışkan fişkirticiyle öğütücünün yeri değişti, mataşet de sergolikrapetdütleyicinin yerine geçti,” diye belirtti ardından.

Selenya çakıyı elinden koparırcasına aldı.

“Merak etme! Bana sadece iyi bir bıçak lazım!”

Arthur sordu:

“Şey affedersiniz... likgoserga bilmem ne ne oluyor?”

Betameş, bilmediği için ayıplar bir edayla yanıt verdi:

“Likrapetlerin etrafındaki sergoları dütleme için kullanılır!”

Bizim ufaklık da, sanki her şeyi anlamış gibi “Haaa!” demekle yetindi.

İnat etmek gereksizdi, daha önlerinde upuzun bir yol vardı, likrapet sergolarını dütlemenin ne olduğunu anlamak için bol vakti olacaktı nasilsa.

Selenya sonunda bir düğmeye bastı. Ne var ki çakıdan bir bıçak değil, karşısındaki bir kozayı bir anda tutuşturan bir alev fişkirdi.

“Ay pardon!” demesine kalmadan, üzerinden dumanlar tüten koza debelenmeye başladı, az sonra da yırtıldı.

Üstü başı dumanlar tüten, yapış yapış ipeklerle sarılmış bir köprü memuru yere yuvarlandı.

Ak sakallı yerden bitme köprücü köpürmüştü:

“İnsan böyle mi uyandırılır?”

“Kusura bakma. Merasime vakit yok, süper-acil görevdeyiz,” diye haykırdı prenses, ortalığın birbirine girmiş olmasını hiç umursamadan.

İhtiyar köprücü giysileri yanmasın diye omuzlarını silkelerken boğazına duman kaçınca öksürüp tıksırmaya başladı.

“Bu deliğe kafa dinlemek için tayin istedik güya! Saraydaki kardeşim gibi dakika başı uyandırmasınlar diye!”

O sırada Selenya koca vananın tepesine tırmanmıştı. Arthur’ün yardımıyla vanayı sonuna kadar itti. Su şebekesinden bir gurultu geldi.

Köprücü borunun üzerindeki bir kapıyı açınca bir basınç kutusu ortaya çıktı. İçinde kadranlar, su seviyesini ölçmeye yarayan aletler ve renkli bir ölçeğin yanında bir inip bir çıkan bir baloncuk vardı. Köprücü bir başka vanayı açınca dozaj aletinin içindeki sıvı sinir bozucu bir ses çıkarak boşaldı.

Köprücü bir yandan canla başla çalışıyor, bir yandan da söylenip duruyordu:

“Böyle beş dakikada bir uyandıracaksanız başka yere tayinimi isteyeyim bari!”

Ne var ki bu söylediği bir anda Selenya’nın kafasına dank etmişti.

“Söyle, bizden önce kim geçti?”

“Sefil herifin teki! Cırcırböceği gibi sızlanıp duruyordu! Onu geçireyim diye ayaklarıma ka-

pandı. Öyle kötü görünüyordu ki gönlüm razı olmadı olmaz demeye.”

Prences atıldı:

“Nereye gitmek istiyormuş?”

“Nereye olursa! Umurunda bile değildi, tek derdi ortadan kaybolmaktı!”

Selenya, bu gizemli yolcunun kim olduğunu anlar gibi olmuştu.

“Nasıl biriydi?”

Köprücü müşterilerini dozaj aletinin içine tıktıktan sonra bir an düşündü.

“...Epey uzun boylu, pis bir adam, sersem suratında iki masum gözü var, ve en önemlisi bıçak gibi keskin bir ibiği.”

Bizim üç kafadarlar donup kalmıştı.

“Darkos!” diye haykırdılar bir ağızdan.

“Aferin, tam üstüne bastınız,” dedi köprücü de kapıyı suratlarına çarpmadan önce.

Betameş pencereye atılıp bütün gücüyle yumruklamaya başladı, ama sesler dışarıdan duyulmuyordu. Üstelik köprücü de anahtarları, kolları çevirmeye dalmış, onları unutmuştu bile.

Üç kahramanımız haykırıyordu:

“Çıkar bizi buradan!”

Ne var ki bağırarak boşunaydı. Kısa süre sonra iki tarafı da suyla dolan bu baloncuğun içinde tutsaktılar. Birkaç saniye içinde, şeffaf dozaj aletinin içindeki kabarcığa hapsolmuşlardı.

Köprücü ne dediği anlaşılınsın diye tane tane, “Hazır mısınız?” diye sordu.

Cesur dostlarımız da vargüçleriyle başlarını hayır anlamında salladılar.

Köprücü gülümsedi:

“Aferin!”

Her seferinde yolcuların keyfini bekleyecek olsa uyumaya vakit kalmazdı. Zaten sudan korkmak Minimoyların doğasında vardı; o büyük sualtı yolculuğu için güzelce hazırlanır, fakat baloncuğun kapıları kapandığı anda titremeye başlar, her şeyi iptal etmeye kalkarlardı.

“Korkacak bir şey yok,” diye ekledi köprücü son kolu itmeden önce.

Dozaj aletinin sübaplarının açılmasıyla baloncuk serbest kaldı. Kahramanlarımız, ellerinden geldiği kadar baloncuğun hem şeffaf, hem de alabildiğine kaygan iç duvarlarına tutunmaya çalıştılar.

Minik baloncuk birkaç saniye tüpün içinde ilerledikten sonra, büyük bir hızla yukarı doğru fıskıran suya kapıldı. Betameş duvarları tırmalıyordu, ama boşuna; olduğu yerde sayıyordu. Arthur sonunda sakinleşmişti, doğruyu söylemek gerekirse çok hoş bir yolculuktu bu. Dikey akıntı baloncuğu hafifçe sallıyor, Arthur de o güne dek aklına bile gelmemiş olan yeni bir dünyayı keşfe diyordu.

Dostlarımız yumuşak hareketlerle birçok dönemeçten geçtiler. Arthur’un keyfi yerine gelmişti.

“Gene de bir yerden bir yere gitmek için cevizden daha rahat! Hem en azından sevimsiz şeyler çıkmaz karşına!”

“Çıkmasına çıkmaz ama, bunda da patlama tehlikesi var! Suda boğulmak nasıl bir şey, düşünebiliyor musun?” diye sordu Betameş kaygıyla tirtir titreyerek.

Selenya atıldı:

“Patlamaktan daha beteri de var.”

Oğlanlar sıkıntıyla yüzüne baktılar. Prenses ekledi:

“Sıkışabiliriz!”

Betameş tiksintiyle yanıt verdi:

“Yapma! Felaketi çağırma!”

Arthur pek iyi anlayamamıştı. Onun dilinde sıkışmak denen şey, tuvalete gidince geçerdi. Ciddi bir durum sayılmazdı yani. Olanca masumiyetiyle sordu:

“Sıkışmak o kadar korkunç bir şey mi?”

Betameş inatla tekrarladı:

“Felaketi çağırma diyorum yav!”

Ne demişler? Bir şeyi kırk kere söylersen olurmuş. Baloncuk, içi biraz oyuk bir dönemece gelmişti. Ve akıntıyla oyuğun içine sürüklenerek orada sıkışıp kaldı.

Betameş elini kolunu sallayarak haykırıyordu:

“Söylemiştim! Baloncuk sıkıştı işte!”

Arthur merakla atıldı:

“Çok uzun sürer mi bu?”

Selenya karşılık verdi:

“Aylarca böyle kalabiliriz! Şimdi bekle ki şu lanet olası evde birinin aklına gelsin de musluğu açsın! O zaman suyun akıntısı bizi yerimizden oynatır, bu delikten çıkarır!”

Arthur durumu anlamıştı. Evden kimlerin sabahın bu saatinde musluğu açabileceğini aklından geçirdi. Marguerite mutfakla uğraşırken, Archibald bahçe sulamak, Armand tıraş olmak, Rose ise her zamanki gibi yangın söndürmek için. Pek

çok olasılık olduğunu görünce Arthur'un içi rahatladı.

“Hiç merak etmeyin, bu saatte herkesin suyla işi olur. Çok geçmeden kurtuluruz!”

ALTINCI BÖLÜM

Su sebilinden ip gibi bir su fışkırdı. Şişko bir polis eğilip diliyle sivrisinek yakalamaya çalışan bir kurbağa gibi ağzını açtı. Burnunun altında dönüp duran su sütununu yakalamak hiç kolay değildi, ama tombul amca aklına koymuştu bir kere; o saatte, o sıcak havada dili damağı birbirine yapıştırdı yoksa.

Tam polis memuru fışkıran suyu ağzına doldurmayı başardığı anda Baltimore'la ortağı odaya daldılar. Üstelik içeri öyle ani, öyle hızlı girdiler ki şişko amca birden sıçrayınca bütün sular yüzüne fışkırdı.

Simon haykırdı:

“Kırmızı alarm!”

O sırada Martin en yakındaki telefona koşmuş, bir merhaba bile demeden bağıra bağıra konuşmaya koyulmuştu.

Simon yüzünü şişko polisin yüzüne iyice yaklaştırdı. Gözleri yuvalarından fırlamıştı, dudakları da tirtir titriyordu. Bir sır verircesine fısıldadı:

“Şeytanı gördük! Yolun ortasında dikiliyordu, üstelik az kalsın eziyorduk!”

Şişman polis içini çekti.

“Niye gelmiş? Aklında ne şeytanlık varmış?” diye komiklik yaptı aklı sıra.

“Hiçbir fikrim yok, ama suratını görsen, niye durup sormadığımızı anlardın!”

Sırf şeytanın adını anmak bile, Simon’u tekrar yaprak gibi titretmeye yetmişti.

Üç polis arabası, şehrin içinden geçip adı hemen şeytanın yoluna çıkmış olan anayola yöneldiler. Sevimli kasabada yaşayanlar, önemli bir olay var herhalde, diye düşündüler; çünkü sokaktan kırk yılda bir böyle bir polis alayı geçerdii. Ne var ki bizim cesur yürekli polisler şeytanı kırların ortasında biraz zor bulurdu, çünkü Maltazar şehre varmıştı bile.

Maltazar arabaların sürü halinde geçmesini kaygıyla izledi. Bu kara, dişlek hayvanlardan pek hoşlanmamıştı. Konvoy geçene kadar bir duvarın dibine saklandı. Kasabacık tekrar eski sakinliğine kavuşunca Maltazar çıkıp etrafa bir göz attı. Sıcak şimdiden insanın ensesinde boza pişiriyordu. Kasabadaki üç-beş dükkân tentelerini açmış, serin vitrinlere müşteri çekmeye çalışıyordu. Ama anayol tenhaydı. Süpermarkete doğru giden birkaç ev kadınından başka kimse görünmüyordu ortalıkta.

Maltazar gölgelik yerleri takip ederek yokuş yukarı çıkmaya koyuldu. Sıcaktan hiç şikâyeti yoktu aslında, ne olur ne olmaz diye ortalığa fazla çıkmamaya çalışıyordu sadece. Suratına bakan onun bu kasabadan olmadığını hemen anlardı. Aslında en iyisi kılık değiştirmektii. Hatta deri de-

ğiştirmek, diye geçirdi içinden Maltazar; her şeyin çok güzel görüdüğü bu dünyada çirkinliğinin kendisine ayak bağı olacağını anlamıştı.

M. şanslı günündeydi anlaşılan, çünkü birdenbire karşısına Doktor Franck Emilien Terzioğlu'nu öve öve bitiremeyen bir afiş çıkıverdi. Reklamda neden bahsedildiği gayet açıktı, bir tarafta koca burunlu bir kadın vardı, öbür tarafta ise aynı kadın Kleopatra'yı kıskançlıktan çatlatacak bir burna kavuşmuş durumdaydı.

Maltazar'ın burnu olmadığı için resmi ters anladı. Şu komik, minik burunlu kadın herhalde koca bir burna kavuştuğu için pek mutludur, diye düşündü, bu sayede uyurken fil gibi horlayabilir.

Doktor Franck Emilien Terzioğlu büyük bir kaygıyla ajandasını açmış, umutsuzlukla iç çekeerek bomboş sayfalara bakıyordu. Ne muayeneye gelecek biri vardı, hatta ne de makyaj için tavsiye isteyen. Tek bir iş, tek bir hasta yoktu. Kasabacık halinden gayet memnundu, kimsenin doktorun yardımına ihtiyacı yoktu. Altı ay olmuştu buraya yerleşeli. Köyde muhteşem benler, tavşan dudaklar, her cinsten kötü yaralar bulacağını sanmıştı. Zaten öyleydi de, ne de olsa kırsal kesimde hayat bazen zor olabiliyordu, ama herkes kendini olduğu gibi kabul ediyordu. Henüz Doktor Terzioğlu'nun kapısını çalan olmamıştı.

Bu kadar perişan bir durumdayken ansızın kapı çalınca, Doktor'un yüreğinin nasıl bir umutla dolduğunu tahmin edebilirsiniz. Bu gelen bir müşteriye para almayacağım, diye geçirdi aklından heyecandan ellerini ovuşturarak.

Doktor derin bir soluk alıp kapıyı ağır ağır açtı. Maltazar kapının boşluğunu olduğu gibi dolurmuş, dışarıdan gelen ışığı kesmişti. Franck Emilien korkuyla bir çığlık attı. Ne kadar ayıp, insan müşterisini böyle mi karşılar!

“Affedersiniz... şey ben... başkasını bekliyordum da... ondan şaşırıdım böyle!”

Maltazar karşısında dizleri birbirine vuran, yüzü bir anda ter içinde kalmış olan adamcağızı bir an süzdü. Doktor kekeleydi:

“Şi... şikâyetiniz neydi?”

M. bu kadar saçma bir soruya cevap vermeye gerek görmeden dosdoğru muayenehaneye daldı. İki metre kırk santim boyunda biri için pek kolay değildi bu. Doktor önünden geçen yaratığa tiksintiyle bakıyordu, ama bir o kadar da büyülenmişti. Öğrenciliğinde beş bacaklı koyun, iki kafalı dana gibi hilkat garibeleri görmüştü görmesine, ama böyle canlı bir canavarı ilk kez bu yakından inceleyordu. Sinekler bile hasta olmaktan korktuklarından Maltazar'ın omzuna konmaya cesaret edemiyorlardı.

Karanlığın efendisi doktorun başarılı işlerinin fotoğraflarının sıralandığı duvarın karşısına dikildi. Maltazar hepsini tek tek, özenle inceledi. Doktorun ustalığından çok etkilenmişti, böyle yöntemlerin olduğunu önceden bilseydi nice acıları çoktan dinmiş olurdu.

“Güzel iş!” dedi Maltazar çok anlarmış gibi.

Bir türlü rahatlayamayan doktor kekeleydi:

“Sağ olun...”

“Ben de değişmek, eski halime dönmek isterim.”

Doktor bir süre cevap vermedi. İş istiyordun, al sana fazla fazla iş. Müşterisini hiçbir şeye benzetemediğinden, olanca iyi niyetiyle sordu:

“Şey... eskiden neye benziyordunuz acaba?”

“Eskiden gençtim, yakışıklıydım. Bütün ülkeleri, bütün yürekleri fethetmeye can atan, ateşli, gururlu bir savaşıydım.”

Maltazar bir aynanın önünde durup bir an kendine baktı.

“Bir de şimdiki halime bakın! Hayaletten farkım yok, kendi kendimin hayaleti oldum! Her geçen gün daha da çirkinleşen bir ucube!”

“Efendim... doğruya doğru, yüzünüzü toparlamak pek kolay değil,” dedi doktor bir müşteriyle konuşur gibi. “Ama... nasıl bu hale geldiniz?”

Maltazar bir an durdu. Hayatının o döneminden bahsetmeyi hiç sevmezdi.

“...zehirlendim.”

“Ha, tabii! Tahmin etmeliydim. Ben de, çok kaza gördüm, ama insanı bu hale getirenine hiç rastlamadım, diyordum içimden! Demek istiyorum ki... çürüme ve... peki kim zehirledi sizi böyle? Kalbi kırık bir hanım mı?”

Maltazar başını eğdi. Doktor hedefi on ikiden vurmuştu.

“Kadın milleti korkunç, üstelik bazen çok acımasız oluyor,” diye bilgiçlik tasladı doktor.

M. de sır verircesine ekledi:

“Haklısınız... özellikle kınkanatlılar.”

Doktor bayılmak üzereydi. Kabul etmek gerekir ki Maltazar’ı dev gibi, üstelik zehirli bir böcek le çiftleşirken düşünmeye dayanmak kolay değildi; doktorun hayattan istediği iki şey vardı şimdi:

müşterisinin çekip gitmesi, sonra da gidip rahat rahat kusmak.

“Dinleyin, en iyisi siz şimdi evinize gidin, hoşunuza giden birkaç yüz, birkaç vücut kesip yana ekleyin. En azından nasıl bir şey istediğinizi görmüş olayım. İşe bundan başlamak rahat olur!”

Müşterisi kesip biçmekle oyalanırken, kendi de tımarhaneden farkı olmayan bu kasabayı elli kere terk etmiş olurdu. Doktor kapıyı açıp Maltazar’a kibarca yolu gösterdi.

“Anlaştık mı? Küçük bir örnekle gelin, elimizden ne geliyorsa yaparız!”

M. bir an duraksadı. Planlarına böyle limon suyu sıkkan başkası olsa çoktan kazığa oturtmuştu, ama bu doktor ona lazımdı, çünkü bütün bu çevrede bir ikincisinin bulunma olasılığı sıfıra yakındı.

Maltazar tiyatro oynar gibi başını dimdik kaldırarak karşılık verdi:

“Geri geleceğim!”

“Elbette! Hazır olur olmaz! Hem iyice düşünün, ameliyatın geri dönüşü yoktur,” diye açıkladı doktor.

Ama Maltazar şu çürümüş halini özleyecek değildi herhalde. Doktor kapıyı Maltazar’ın suratına çarptı. Tabii lafın gelişi böyle söylüyoruz, yoksa Maltazar’ınkine surat demeye bin şahit ister.

Maltazar doktorun ona verdiği görevi kafasında evirip çevirdi bir süre. Sonra koridordaki küçük pencereye gidip dışarı baktı. Ön taraf bahçeydi, az ileride de bir cenaze levazımatçısı vardı. Maltazar bir doktorun kapısına baktı, bir cenaze

levazımatçısına, acaba aralarında bir ilişki olabilir miydi? Huysuz müşterilerin aklını başına getirmek için müthiş bir yerdı burası. Birden hasta beyninde bir şimşek çaktı. Yüzünde bir gülümseme belirdi ve M.'nin gülümsemesi hiçbir zaman hayra alamet değildir.

Franck Emilien Terzioğlu alnını kuruladı, sonra da kapağını kapatabilmek için valizinin üstüne oturdu. Bir şey unutmadığından emin olmak için etrafına baktı. Zaten uzun kalmayacaktı dışarıda. Sadece birkaç gün, polis, ordu ya da hayvanat bahçesi Frankenstein'ın bile ödünü kopartacak şu iğrenç yarattığı yakalayana kadar. Gelgelelim, tam valizini kapmış çevik adımlarla çıkmaya hazırlanırken, sokak kapısı küt diye burnuna çarptı, ve Maltazar'ın aksine onun bir burnu olduğundan hemen kanamaya başladı.

Maltazar muayenehanede bütün heybetiyle şişinerek gururla bildirdi:

“Tamamdır!”

Doktor burnunu tutarak kapıyı kapadı.

Yaratığın masanın üzerine koyduğu koca çuval merakını uyandırdı:

“Nedir tamam olan?”

“Sözünüzü dinledim! Hoşuma giden parçaları kestim,” dedi M. çuvalını açarken.

Doktor içine bakmaya cesaret edemiyordu.

Maltazar çuvalın içindekileri parmağıyla göstere göstere saymaya koyuldu:

“Birinin kulağı, ötekinin dudakları, berikinin burnu!”

Doktorun dili tutulmuştu. “Kesmek” derken,

tabii o resimli dergilerdeki fotoğrafları kastetmişti, insanları değil. Ama dergi diye bir şeyden haberinin olmadığı göz önüne alınırsa Maltazar bu seferlik affedilebilirdi. Öte yandan kesip biçme işi, onun uzmanlık alanına giriyordu.

Doktorun gözleri tavana daldı. İnsan bayılacağı zaman hep böyle olur.

Selenya homurdandı:

“Fazla bir şey değil, küçücük bir akıntı olsa kurtulacağız buradan!”

Ne var ki sözlerinin hiçbir etkisi olmadı. Dostlarımız borunun dibinde, baloncuğun içinde hapistiler hâlâ. Betameş içini çekti, dakikalar gideerek uzuyor muydu, nedir.

“Annenle baban sabahları ellerini yüzlerini yıkamaz mı?”

“Yıkamaz olurlar mı! Ama şimdi... hiç aklım almıyor. Normalde bu saatlerde babam tıraş olur.”

Armand sahiden de elinde tıraş bıçağıyla, su ratı köpüklenmiş bir halde banyoda dikiliyordu. Ama ormanda gördüğü kâbusun etkisinden kurtulamadığı için elini bile oynatamıyordu. Musluğu açacak hali bile yoktu.

“Annemin de öbür banyoda olması lazım. Her sabah duş alır,” diye açıkladı Arthur.

Rose da gül rengi banyosunda, bir türlü söz dinlemeyen muslukla boğuşmaktaydı. Her sabah olduğu gibi sızlanıyordu bir taraftan da:

“Niye rahat rahat açılmaz bunlar?!”

Ne var ki, gene her sabah olduğu gibi musluğu ters yöne çevirmeye uğraşıyordu. Pembe banyoda su akmayacak demekti.

Arthur tekrar düşünmeye koyuldu.

“Anneannem bu saatte mutfaktadır. Sebze filan doğruyordur. Demek ki bir sonraki aşamada mecburen sebzeleri yıkayacak.”

Gerçekten de mutfak masasında bir leğen dolusu sebze duruyordu, ama Marguerite bıçağı bırakıp telefonu kapmıştı.

“Günaydın Madam Mingus... iyiyiz, sağ olun. Rahatsız ettim, kusura bakmayın, torunum Arthur’ü tesadüfen sizin tarlalarda gördünüz mü, diye soracaktım?... Yok mu?”

Biraz hayal kırıklığına uğrayan Marguerite, terbiye icabı birkaç söz söyleyip telefonu kapattı. Derin derin içini çektikten sonra, telefon defterinde başka bir sayfa çevirip yeni bir numara tuşladı. O güzelim sebzeler doğranmak, hele de sudan geçmek için daha çok bekleyecekti.

“Eğer musluğu ilk anneannem açmazsa da, dedem mutlaka açar,” diye konuştu ufaklık kesin bir dille, yol arkadaşlarının moralini biraz da olsa düzeltmek için.

Arthur haklı olabilirdi. Büyük olasılıkla suyu ilk açan Archibald olacaktı, çünkü tuvaletteydi şu anda. Sadece gazetesini bitirmesini beklemek gerekiyordu, ne var ki Afrika’da ekvator bölgesiyle ilgili makaleye kendini nasıl kaptırdığına bakılırsa bu biraz vakit alacaktı.

“Beş dakika içinde şu yaşadığımız sıkıntı bir anı olacak,” dedi Arthur umutla.

Betameş bu habere sevinmiş görünmüyordu, hatta tam tersine. Dehşete kapılmıştı birden, hayalet görmüş gibiydi. Aslında bu doğruydu, bir gölge, suyun içinde neye benzediği seçilemeyen

bir hayalet üzerlerine geliyordu. Yandaki küçük, kuru bir boruda saklanan bir yaratık şimdi baloncuğa doğru yüzüyordu. Az sonra boncuk gibi iki göz gölgeleri yardı ve ışık bu iğrenç siluetin çizgilerini aydınlattı.

“Darkos!!” diye haykırdı bizim kafadarlar.

Maltazar’ın oğlu ölmemişti, sırttan dişlerine bakmak yeterdi buna inanmak için. Arthur birden kendini, açlıktan karnı zil çalan bir kedinin patileri arasındaki lezzetli bir köfte gibi hissetti.

Darkos gözlerine inanamıyordu. Ömründe başına gelen en büyük felaketin üç sorumlusu karşısındaydı. Ona saygınlığını, onurunu, ayrıca o hayhuyda babasıyla krallığını da kaybettiren o belanın. Ormanların tanrıçasının insafa gelip ona en büyük düşmanlarını adeta altın tepsiyle sunduğuna inanamıyordu. Ama Darkos temkinli davrandı. Belki de kötü bir rüyaydı bu, ya da bir göz aldanması. Daha önce de benzer yanılgıların kurbanı olmuştu, aylardır süren yalnızlığı bazen ona kötü oyunlar oynayabiliyordu.

Darkos kaşlarını çatarak usulca yaklaştı. Baloncuğun dibine yapışmış olan üç minik yaratık, Darkos’la aralarındaki su yüzünden görüntü biraz bozulsada, gerçeğe benziyorlardı. Savaşçının yüzüne bir gülümseme yayıldı, demek ki beyni hâlâ çalışıyordu.

İntikam soğuk yenen bir yemektir derler, ama Darkos’un yemeğin soğumasını beklemeye niyeti yoktu. İbiğinin üstündeki bıçaklardan birini kırdığı gibi, geleceği şüpheli görünen baloncuğun üstüne yürüdü.

“Şu musluğu biri açsın artık!” diye kekeleydi

Betameş, kendini son sürat gelen bir trenin önünde, raylarda yatan bir tutsak gibi, tabaktaki bir et parçası gibi, bir ayakkabı gibi kısıkivrak bağlı hissediyordu.

Arthur hem kendini, hem de arkadaşlarını rahatlatmak için haykırdı:

“Az kaldı!”

Ne var ki babası hâlâ lavabonun karşısında boş boş bakıyordu, annesi hâlâ muslukla boğuşuyordu, anneannesi hâlâ telefonla konuşuyordu, dedesi de hâlâ elinde gazete, Afrika semalarına dalmıştı.

Tam Darkos korkunç bir savaş çılgılığı kopardığı anda, ki saldırıya geçmesi an meselesi demekti bu, birden evde kapının zili çalındı. Darkos kulak kabarttı, Armand başını kaldırdı, Rose musluğu bıraktı, Marguerite telefonu yerine koydu, Archibald da gazetesini indirdi.

Bu saatte kim olabilirdi? Soru akıllardan geçerken bir sessizlik oldu, ama herhangi bir cevap gelmeyince Darkos son hamlesini yapmak üzere harekete geçti, Archibald ise kapıya bakmaya karar verdi.

Darkos bir vahşi gibi saldırıya geçerken Archibald alelacele sifonu çekti. Böylece baloncuk sıkıştığı yerden kurtulup müthiş güçlü bir akıntıyla sürüklenmeye başladı.

Darkos bıçağını çekip suya daldıysa da baloncuğu kıl payı kaçırıldı. Ama kıl payı deyip geçmeyelim, çünkü bu süre aynı zamanda Darkos'un baloncuğun çıktığı yere sıkışıp kalmasına da yetti. Anlaşılan şanslı gününde değildi. Giderek

uzaklaşan, sonunda borunun içinde gözden kaybolan düşmanlarına bakarken intikam diye bağıramadı bile.

YEDİNCİ BÖLÜM

Archibald gazetesini katlayıp alelacele üstünü başını topladı. Gözetleme deliğine bakmayı boş verip kapıyı açtı. İyi de yapmıştı, çünkü karşısında duran canavarın daha fazla çirkinleşmeye hiç ihtiyacı yoktu.

Archibald iyi bir Hıristiyan, hayırsever bir adamdı, ama kapıyı çalan adamın çirkinliği karşısında istemeden yüzünü buruşturdu. "Adamlar" demek daha doğru olurdu aslında, çünkü kulaklar, ağız ve burun aynı insana ait değildi sanki. Onları olsa olsa marifetli bir terzi bir araya getirmiş olabilirdi.

Maltazar tanınacak halde değildi. Eskisi kadar çirkindi gerçi, ama gene de insana benzemişti. Boynuna kadar kapalı bir palto, kafasında bir şapka ve muhteşem bir makyajla mükemmel bir şekilde kamufle olmuştu.

Franck Emilien Terzioğlu güzel iş çıkarmıştı, gerçi Maltazar'a "güzel" demek de zor ama...

Archibald doğal olarak onu tanımadı. Hatta bu kadar itici bir görüntünün ardında kimin gizlendiğini tahmin bile edemedi.

“Bu... buyrun?” diye sordu, durum ne olursa olsun kibarlığı elden bırakmayarak.

Tanınmadığını görünce Maltazar’ın ağzı kulaklarına vardı, bunun üzerine yeni derisi korkunç gıcirtılar çıkararak iyice gerildi. Archibald onun yerine acıyla yüzünü buruşturdu.

Maltazar alışılmadık bir kibarlıkla karşılık verdi:

“Sizi bu saatte rahatsız ettiğim için gerçekten çok mahcubum.”

Archibald biraz şaşırmıştı, hem bu beklenmedik kibarlıktan, hem de kulağına aşına gelen bu boğuk tınıdan.

Dede karşısında şeytanın ta kendisinin durduğunu aklına getirmeden nezaketle yanıt verdi:

“Rica ederim! Buralı mısınız?” diye ekledi sonra, adamı konuşturup o çok özel sesi tekrar duymak için.

“Evet, çok uzun zaman bu topraklarda yaşadım, yani bu arazide demek istiyorum, ev yapılmadan çok önce.”

Archibald gülümsedi.

“Anladım!... Çocukluğunuz burada geçti, şimdi de eski günleri anmaya geldiniz, öyle mi?”

Maltazar böyle bir senaryo yazmayı kendi başına dünyada akıl edemezdi, duyunca can simidi gibi üstüne atladı.

“Hay bin yaşayın! Bütün çocukluğum bu yeşil çayırarda hoplayıp zıplamakla geçti! Övünmek gibi olmasın, bahçenizi avucumun içi gibi bilirim!”

Adamın ne kadar doğru söylediğini Archibald hayal bile edemezdi. Gerçekten de Maltazar yeraltını, evi yapan müteahhitten bile iyi bilirdi.

O sırada Alfred garajda sıkıntıyla pinekliyor,

bir türlü uyuyamıyordu. Birden bunun etrafındaki ağır ve kesinlikle normal olmayan sessizlikten kaynaklandığını fark etti. Ne kulağının dibinde şakıyan bir kuş vardı, ne de düğme burnuyla dalga geçen bir tek sinek. Bu anlaşılmaz durum karşısında arkadaki küçük kapıdan süzülüp salona geçmeye, ortamı yoklamaya karar verdi. Ama giriş kapısına yaklaştıkça üzerine bir ağırlık çöküyor, bütün tüylerini diken diken ediyordu. Usulca yabancı bir adamla Archibald'ın çene çaldığı kapıya yanaştı. Bütün tüyleri ayaktaydı artık, patileri bükülüyor, kulakları arkaya yatıyor, içgüdülerini de hırlamasını emrediyordu.

“Hayrola Alfred?! Misafir böyle mi karşılabilir?” dedi Archibald köpeğe.

Alfred'i ayağıyla itip evden dışarı çıkardı. Köpecik değmemeye dikkat ederek yabancıdan yanından geçti.

“Kusuruna bakmayın, insan görmeye alışık değil,” diye açıkladı yaşlı adam.

Maltazar işi şakaya vurdu:

“Benim eve tanımadığım biri gelse ben de öyle yapardım!”

“Köpekle aramızdaki fark bu işte! Misafirperverlik! Haydi! Lütfen, girin! Dışarıda sıcak bastırıldı bile, gölgede daha rahat edersiniz!”

Archibald konuşurken bir yandan da kenara çekilip yol verdi.

Maltazar, yaşadığı ânın tadını çıkarmak istemesine ağırdan alıyordu.

“Ömür boyu gölgelik yerleri tercih etmişimdir,” diye homurdandı.

“Buyrun, oturun, size limonata getireyim.”

Misafir kibarca karşılık verdi:

“Zahmet vermeyeyim!”

“Aman efendim, ne zahmeti. Yazın eşim hep hazır limonata bulundurur. Limonata delisi bir to-runumuz var!”

“Ya?! Bir çocuk ha? Çocuklara bayılırım!”

M. sanki çocuktan değil de ağza atılacak bir şekerlemeden bahsediyor gibiydi.

“Eee? Nerede yumurcak?” diye sordu sonra, yaraya tuz bastığını gayet iyi bilerek.

Ama Archibald'ın kendini melankoliye kap-tırmaya hiç niyeti yoktu, hele de bir yabancıнын önünde. Cevap verirken biraz kasılmıştı.

“Herhalde odasındadır. Bütün günü oyunla geçiyor!”

Arthur gerçekten de odasındaydı. Ayrıntı ver-mek gerekirse, banyoda. Daha da kesin konuş-mak gerekirse duş teknesinin giderinin altında. Nihayet yolun sonuna gelmiş olan baloncuk, şim-di de suyla gider ızgarasının arasında sıkışıp kal-mıştı.

Selenya kılıcını kınından çekerek baloncuğu yarmaya hazırlandı. Pozisyon alarak haykırdı:

“İşaret verince halatlara asılıyoruz!”

Arthur başını kaldırdı. Halat dedikleri, küçük ızgaraya sıkışmış olan saç telleriydi. Neyse ki Art-hur, her sabah yıkandıktan sonra yaptığı gibi duş teknesini temizlemeye bu kez vakit bulamamıştı.

Selenya kollarını uzattı ve son derece zarif bir hareketle baloncuğu ikiye ayırdı. Kahramanları-mız ileri atılıp saç tellerine yapıştılar; tabii onların boyuna göre düğümlü halat gibi kalıyordu bunlar.

Arthur ızgaranın deliklerinden geçip Selenya ile Betameş'e de yardım etti. Şimdi üçü birden dev seramik teknenin ortasındaydılar.

Selenya biraz şaşırmişti:

“Odan bu mu?”

“Yok! Burası duş. Odam hemen yanda.”

Tek sorun, bu boyda “hemen yandaki” o yere gitmenin en az bir saat sürecek olmasıydı.

Arthur teknenin kenarına tutunarak haykırdı:

“Haydi! Tırman!”

Selenya bir ayağıyla Arthur'ün ellerine, bir ayağıyla da omzuna bastı. Ardından o da teknenin duvarına sırtını döndü ve Betameş'in tırmanmasına yardım etmek için diz çöktü. Betameş o kadar zarif değildi; önce Arthur'ün elini bir güzel ezdikten sonra suratına da bir tekme yapıştırdı. Sonra çabucak seramik duvarın üzerine tırmandı, Selenya da ona yetişti.

Önünde uzanan banyonun büyüklüğünü görünce Betameş bir “Vay canına!” koyverdi.

Selenya'yı en çok yükseklik etkilemişti, bir de tavandan sarkan o koca lamba. Bu nesne tek başına onun bütün köyünü içine alırdı.

Betameş de lambaya bakarak mırıldandı:

“Uzay gemisi midir, nedir...”

Teknenin dibinde kaderine terk edilmiş olan Arthur sonunda dayanamadı:

“Şey... zahmet olmazsa buradan çıkmama yardım eder misiniz?”

Selenya bu bir anlık dalgınlık için özür dileyerek ona kılıcını uzattı. Arthur kılıca yapıştığı gibi kolayca teknenin kenarına, yanlarına çıktı.

Arthur, uzaktaki bir ışık huzmesini işaret etti:

“Bu taraftan!”

Odasının kapısının altından süzülen güneş ışığıydı bu.

Betameş’in buraya varana kadar zaten pestili çıkmıştı.

“En az bir saatlik yol var oraya,” diye sızlandı.

“Birkaç saniye bile sürmez!” dedi Arthur, iyice gerilip yandaki sandalyeye zıplarken.

Onun arkasından Selenya her zamanki zarafetiyle, Betameş de her zamanki hımbıllığıyla sandalyeye atladı. Göbeği az kalsın Betameş’in başına iş açıyordu; yere çakılmaktan son anda ablasının sayesinde kurtuldu. Sandalyeden düşmek deyip geçmeyin, Betameş’in boyunda biri için sandalye bir apartman boyundadır.

Arthur gelişigüzel katlanıp sandalyeye atılmış bir tişörte yanaştı. Kalın kumaşı yakalayıp gayet resmî bir sesle duyurdu:

“Bayanlar baylar, işte dünyadaki en çevre dostu taşıt, ne motoru var ne de aküsü: Huzurlarınızda, meşhur Astral!”

Arthur güçbela tişörtün kenarını kaldırıncı minyatür bir araba görüldü, yanlarına alevler çizilmiş bir tür arazi aracı. Arthur nihayet Astral’ı sürebileceği için ağzı kulaklarına vararak hemen koltuğa oturdu. Betameş söylene söylene arka koltuğa geçti. Acaba yaya gitsem daha mı iyi olurdu, diye geçiriyordu içinden. Son araba gezintisinden tatsız anılar kalmıştı belleğinde. ¹

“Çevre dostu olmasını takdir ediyoruz, aferin,

¹ (Bkz.) Arthur ile Yasak Kent.

ama motoru falan yoksa nasıl hareket ediyor?” diye sordu Selenya arabaya binerken.

Arthur karşılık verdi:

“Dünyadaki en eski enerjiyi kullanarak!”

Selenya ile Betameş ne cevap vereceklerini bilemeden birbirlerine baktılar.

Arthur arkadaşlarına ön camdan dışarıya bakmalarını işaret ederek gururla duyurdu:

“Ağırsızlık sayesinde!”

Bizim süper Astral neredeyse dimdik inen bir kaydırağın tepesindeydi. Saniyesinde insanın başını döndürecek türden bir şey. Dünyanın en dik kayak pisti, bunun yanında golf sahası gibi kalırdı.

Selenya'nın ağız bir karış açılmıştı. Betameş'in ise dişleri takırdıyordu.

“Bu... buradan inmeyi düşünmüyorsun herhalde?” diye kekeledi Betameş.

Arthur heyecanını gizlemekte zorlanıyordu.

“Bu kadar sıkıntı olacak artık!”

Pilot kolunu dışarı çıkarıp yandaki bir mandalı kaldırarak arabayı hareket ettirdi. Astral diklemesine ileri atıldı ve çabucak inanılmaz bir hıza ulaştı. Motorsuz bir arabanın sessiz çalışmasını bekliyor insan, ne var ki Selenya ile Betameş öyle bağıyorlardı ki, bir traktör sürüsünden beter gürültü yapıyorlardı. Arthur de bağıyordu, ama sevinçten. Kaç kez arabayı iterek hayal kurmak yerine içine binip bu duyguları yaşamayı düşünmüşü!

Astral yokuşun dibine, kaydırağın bir dirsek yapıp yere indiği noktaya vardı. Basınç o kadar güçlüydü ki yolcular koltuklarına yapışarak gö-

rünmez oldular. Araba banyoyu ses hızıyla aşarak kapıya yöneldi.

Selenya incecik ışıklı çizgiye yaklaştıklarını görünce haykırdı:

“Araba geçmez oradan!”

“Yok canım, daha neler!”

Ne de olsa bizim pilot yüz kere denemişti bu geçişi.

Yalnız, buradan bakmak tepeden bakmaya benzemiyordu. Son sürat üzerine gelen kapıyı görünce Arthur’un kalbi sıkıştı. Elinde olmadan gözlerini kapadı ve arabanın kapıyı aştığı anda boğuk bir gürültüyle sarsıldı.

Astral kıl payı geçmişti kapının altından. Arthur, arabanın üstündeki çiziklerin nedenini şimdi daha iyi anlıyordu. İki kere bir arabayla oynayıp tırnaklarıyla mahvediyor sanarak köpeğini haşladığı için kendine kızdı.

Selenya ellerini kontrol paneline dayayıp korka korka doğruldu. Araba hâlâ tam gaz gidiyordu, ama Arthur’un direksiyon hâkimiyeti çok iyiydi.

Turistik bir ziyarette Mısır piramitlerini gösterirmiş gibi kolunu uzatarak haykırdı:

“Odam burası!”

Selenya yatak denen o harika şeye, çöldeki sfenksler gibi yerlere saçılmış dev nesnelere bir göz attı.

Arthur büyük bir ustalıkla oyuncakların arasında slalom yapıyordu.

Betameş kaygıyla sordu:

“Bunların hepsi oyuncak mı?”

“Evet, evi geri dönünce çok şımarttılar beni! Archibald yanımızda olmadığı dört Noel’in acısını

çıkarmak istedi. Ağustos ortasında Noel kutladık,” diye anlattı Arthur gülümseyerek.

Betameş böyle dev gibi nesnelere nasıl oyun oynanabileceğini anlamamıştı. Ona kulübe yapmak için bir fındık tanesi, dünyanın en eğlenceli trambolinini yaratmak için de yumuşak bir yaprak yeterdi. Astral kendiliğinden yavaşladı, Arthur de muhteşem bir lokomotifin önüne arabayı park etti ve gururla duyurdu:

“Araç değiştiriyoruz!”

Betameş sızlanmaya başladı:

“Gene mi?! Bu da neyin nesi böyle?”

“Buna tren derler. Göreceksin, dünyadaki en keyifli taşıma aracıdır!”

Dev lokomotifi incelemekte olan Selenya sordu:

“Hız yapıyor mu?”

“Sıkılmayacak kadar hızlı, manzaranın keyfini çıkaracak kadar yavaş,” dedi Arthur bir atasözü söylercesine.

Bahse gireriz bu sözü dedesinden kapmıştır. İflah olmaz bir gezgin olan Archibald ömrü boyunca yüzlerce kez tren yolculuğu yapmıştı. Babası araba almadan önce Arthur’ün da binmişliği vardı, ama minyatür treni o da ilk kez deneyecekti.

“Prens hazretleri zahmet buyururlarsa,” dedi Arthur eğilerek.

Tabii şaka olsun diye böyle yapmıştı, ama Selenya o kadarını anlamadı. Bir kral kızı olarak muhafızlarının karşısında iki büklüm durmasına fazlasıyla alışıkta. Büyük bir merakla vagonun içini gezdi. Katarın en sonundaki yemekli vagonu bu.

Bir masaya oturup içini çekti.

“Ah yemek olsa da yesem!”

“Şey... işte o biraz zor! Demiryolcular grevdeymiş! Yemek işini ordunun üstüne yıkardım ama bütün kurşun askerlerim savaşta,” dedi Arthur muzipçe.

Ne var ki muzipliği Selenya'ya bir numara “büyüktü”. Hem ne demişler? Aç kurt insana saldırır. Burada kurt derken Selenya'yı kastediyoruz tabii.

Prenses plankton bekleyen istiridye gibi ağzını kocaman açarak avazı çıktığı kadar bağırdı:

“Karnım aç diyoruuuum!”

“Ha, peki... şey, siz durun burada... be... ben gidip bir çaresine bakayım,” dedi yumurcak, bir an prensesi gözlerinin önünde açlıktan ölürlen hayal edince ödü kopmuştu.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Buzdolabının kapısı açıldı. İçi öyle güzel düzenlenmişti ki, aynı reklamlardaki dolaplara benzemişti. Ne yazık ki yiyeceklerden hiçbiri Selenya için değildi. Marguerite tekrar ünlü limonatasıyla doldurduğu, zarif çizgilerle süslenmiş sürahiye uzandı.

“Niye tanımadığımız bir adamı içeri aldın?” diye sitem etti Archibald’a.

“Bilmem. Herhalde sesinden dolayı. Çok tanıdık geldi kulağıma. Hafif boğuk tınısıyla, hafif kibirli konuşmasıyla. Bu adamı kesinkes bir yerlerde gördüm ben,” dedi dede alçak sesle, kafasını kaşıyarak.

“Yüzü kolay unutulacak cinsten değil. Eğer unuttuysan bile hiç merak etme; göreceğin ilk kâbusta hatırlatır kendini!”

“Marguerite’ciğim, işte bana lazım olan da bu, biraz hafıza. Şu sesle eşleştirebileceğim bir yüz hatırlayamıyorum bir türlü.”

Birden, birinin Maltazar’inkinden çok daha ince, zayıf bir sesle “Hmm, hmmm!” dediği işitildi.

Rose'du mutfağa gelen. Elleri sızım sızım sızılıyordu. Ağrı geçsin diye parmaklarını oje kurutur gibi iyice birbirinden ayırıp kaskatı öne uzatmıştı.

“Banyodaki musluğu açamıyorum,” diye sızlandı ellerine üfleterek.

“Tamam, geldim,” dedi Archibald buz gibi sürahiyi ona uzatırken. “Al bakalım, sürahiyi tut, iyi gelir!”

Rose söyleneni yapar yapmaz sevinçle cıvılamaya başladı.

“Hadi, sen git, salondaki konuğumuza limonata ikram et. Biz de annenle konuşmamızı bitirelim.”

Rose tam uslu uslu mutfaktan çıkacakken Archibald onu yakaladı:

“Yalnız... misafir bey şey... çok çirkin. Hatta ucubenin teki. İnsan fena oluyor, ama sen sen ol, bir şey belli etme, onun hayatı seninkinden çok daha zordur herhalde, bunu söyle kendine,” diye anlattı tatlı bir dille.

“Sen hiç merak etme,” dedi Rose sevimli bir gülümsemeyle. “Cumartesi günleri hastanede gönüllü hastabakıcılık yapıyorum. İnan bana, öyle korkunç durumdaki insanlar gördüm ki. İlk başta kötü oluyordum, ama sonra alıştım. Şimdi kolay kolay hiçbir şey beni şoke edemez.”

Ardından sekerek salona yöneldi.

Maltazar pencerenin önünde, ayaktaydı. Avucunun içi gibi bildiği halde çok yabancı gelen bahçeye bakıyordu. Uçaktan görseniz siz de evinizi kolay kolay tanıyamazsınız. Derken şen şakrak, telaşlı ayak sesleri geldi kulağına. Rose'du bu. Üs-

tündeki son moda etek yüzünden bacağına on santimden fazla ileri atamıyordu yürürken.

Karanlığın kralı, elle dikilmiş olan o korkunç, iğreti kılığıyla arkasına dönerek Rose'a kocaman bir gülümseme yolladı, tabii buna bir gülümseme denebilirse. Rose'a kalırsa karşısındakine olsa olsa, bir ceylana sırttan timsah denebilirdi. Genç kadın o dakika gözlüğünü düzeltmiş olduğuna pişman oldu.

Bir an durdu, ciğerlerini iyice şişirdi ve ardından elleriyle başını tutarak vargücüyü bağırmaya koyuldu. Ama başını tutabilmek için elinin serbest kalması, dolayısıyla sürahiye bırakması gerekmişti. Sürahi, tıpkı çığlığına dayanamayan kimi pencereler gibi tuzla buz oldu.

Rose'un çığlığıyla Armand bir anda bitkisel hayattan çıkıverdi. Birden ayağa kalkıp elinde tıraş bıçağıyla savunma pozisyonuna geçti.

"Rose?! Dayan sevgilim! Yetiştim!"

Kafasını deli gibi sağa sola çevirerek düşmanı aradı. Ak sakallı, korkunç düşman tam karşısında, aynadaydı. Bir çığlık da Armand kopardı, ama sonra aynadaki düşmanın tıraş köpüğü kaplı yüzüyle bizzat kendisi olduğunu anladı. Aptallığının farkına varınca derin bir iç çekip onu otuz yaş ihtiyarlatan şu aptal sakaldan kurtulmak için lava-boya eğildi. Musluğu çevirince su gürül gürül akmaya başladı.

Darkos da işte bunu bekliyordu. Birisi şu lanet olasıca musluğu açsın da, kendi de suyun basıncı sayesinde sıkışıp kaldığı şu oyuktan kurtulabilsin. Darkos'un bu kadar zaman su altında soluk almadan kalmasına şaşırınlar olabilir, ama

annesinin hem suda, hem karada yaşayan cinsten olduğunu bilirsek, bu korkunç savaşçının deniz kaplumbağalarının rekorlarını bile nasıl altüst edebildiğini daha iyi anlarız.

Darkos annesini hiç hatırlamıyordu. Kendisi daha çok küçükken Maltazar onu ortadan kaldırmıştı. Buna karşılık anne kocasında derin izler bırakmıştı. Açıkçası, M. hazretlerinin gün geçtikçe çürümesini sağlayan oydu. Darkos, annesine çekmiş olmayı, tıpkı onun gibi dokunduğu yaratıkları zehirleyebilmeyi çok isterdi. Ne var ki kimseyi zehirlediği yoktu, hiç dibinden ayrılmayarak hayatı zehir ettiği babasını saymazsak.

Aslında Darkos nefret ve şiddetle büyütülmüş, zavallı bir çocuktur. Başka hiçbir şey bilmiyordu. Acaba başka bir çevrede yetişse nasıl biri olurdu? Hiç yanından ayrılmayan, şefkatli bir annesi, bir babası olsa? Dostları olsa? Sevgilileri olsa? Bunların hiçbiri olmadığından gençliği acı içinde geçmişti. Babasının Darkos'a karşı biricik sevecen hareketi, onu orduların başkomutanlığına atamak olmuş, sonra da aynı gün oğlunu terk etmişti.¹

Darkos şimdi kendi kendiyi baş başaydı, etrafında aklını kötülüğe çecek kimse kalmamıştı. Artık keyfince hareket etmekte özgürdü. İsterse hainliğe, kötülüğe devam eder, isterse tam tersine iyilik, paylaşım yolunu seçerdi. Ne var ki şu an onun derdi hayatını değiştirmekten çok tescilli düşmanlarının hesabını görmektir galiba. Böylece dişlerini bir kurt kapanının dişleri gibi sıkarak,

¹ (Bkz.) *Arthur ile Yasak Kent*.

Arthur ve arkadaşlarının izinden boruya tırmandı.

Arthur o oyuncaktan bu oyuncağa atlayarak karnı acıkan prensesinin karnını doyurabilecek herhangi bir şey arıyordu. Sade kırıntılar bile işini görürdü; o pasaklılığıyla bir yerlerde kırıntı bırakmadıysa şaşmak lazımdı zaten. Hah, tamam; hatırlamıştı. Yatağının altına bir kulübe kurmuştu Arthur; Alfred'le birlikte, meraklı bakışlardan uzak ikindisi kahvaltısı yaparlardı orada. Yatağın altında bir şeyler atıştırmak mutfakta yemekten bin kat daha keyifliydi, ama bu alışkanlık kimse-nin hoşuna gitmiyordu, hele Marguerite'in. Mutfak tezgâhını süngerle kolayca temizlerken, yatağın altındaki artıkları almak için iki büklüm eğilmek zorunda kalıyordu.

Arthur iri adımlarla yatağın altına koştu. Çok geçmeden, her nasılsa hiç ısırılmadan kalmış bir pötibör bisküvi buldu. Hemen tepesine çıktı; bisküvinin üzerine yazılmış o güzel harfleri bu kadar yakından görmek müthiş oluyordu doğrusu. Gerçekten de ustalık isteyen bir iş, dedi kendi kendine; sonra da bisküviden bir parça koparmak için kenarına zıpladı.

Arthur çabucak trene dönüp kocaman tatlı parçayı Selenya'nın önüne koydu.

"Bu ne?" diye sordu prenses, hafif bir tiksintiyle.

"Yerel bir tarif! Bizim buraların yağıyla yapıyor."

Arthur sanki uzak bir gezegenden bahsediyormuş gibi Selenya gözlerini kocaman açtı.

“Hiç değilse o kızböceği yumurtalarından iyidir,” diye ekledi Arthur trenden inmeden önce.

Arkasından dev transformatörün yanına gidip vargücüyü elektrik akımını sağlayan kola asıldı. İri kırmızı göstergenin ışığı yanınca sevinçten havalara sıçradı.

Kırk yıllık istasyon şefleri gibi haykırdı:

“Herkes trene!”

Lokomotif keskin bir düdük sesiyle akordeon gibi titremeye başladı. Arthur koşup vagonun arkasına yapıştı. Bu treni kaçıramazdı. Biraz soluğu tıkanmış bir halde masaya döndüğünde Betameş bisküvileri mideye indirmekle meşguldü, Selenya ise hiçbir şeye elini bile sürmemişti.

Betameş ağzı dolu dolu konuşmaya çabaladı:

“Nefis valla! Ballıboynuzu¹ andırıyor, ama onun balsız olanı!”

Bu ağız sulandırıcı benzetmeye rağmen prenses hâlâ huysuzluk yapıyor, camın ardından akıp giden odayı seyretmekle yetiniyordu.

“Haydi, tadına bak! Tatmadan sevip sevmeyeceğini bilemezsin,” diye akıl verdi ona Arthur. “Sizin yüce kitapta yazmıyor mu bu?”

Selenya karşılık verirken boş bir buzdolabı kadar sevimliydi.

“Daha neler!”

“Bu bir eksiklik! Konseye bunu yazmalarını önereceğim,” dedi Arthur şakacıktan.

“Sadece Minimoylar konseyle öyle konuşma hakkına sahiptir! Her önüne gelene izin yok!”

Karnı acıkınca prenses iyice çekilmez olmuştu.

¹ Ballıboynuz tarifi için *Arthur ile Yasak Kent*'e bakınız.

Arthur bisküviden bir parça kesip kendisinden hiç beklenmeyen bir uyuşuklukla ağzına attı.

“Ama ben bir Minimoy’la evliyim, üstelik belğim beni yanıltmıyorsa bir prensesle. Bu durumda akrabalık yoluyla Minimoy sayılmakla kalmıyor, aynı zamanda bir kral adayı da oluyorum; bu da demektir ki konseyde yerim var!”

Selenya’nın kulakları titremeye başladığına göre patlaması yakın demektir.

“Tabii kraliçem kabul etmezse o başka. Öyleyse kararının karşısında boynum kıldan ince,” diye belirtti Arthur kurnazca, prensesin sabrını taşırmaktan korkarak.

Selenya bütün diğer prensesler gibi, övgülere hiç dayanamazdı. Sonunda gülümsemeye razı oldu ve bisküviden bir parça koparıp gönülsüzce tadına baktı.

Ağzı tıkabasa dolu olan Betameş, tükürükler saçarak lafa karıştı:

“Nasıl, nefis, değil mi?”

Selenya karşılık vermeden asaletle bisküvisini kemirmeye devam etti. Ne var ki aç karnının gurultusu dışarıdan duyuluyordu neredeyse. Arthur büyük bir keyifle iradeyle içgüdü arasındaki bu çok özel savaşı seyrediyordu. Gururla sağduyunun düellosunu. Kafa savaşıyor, bir an için reddediyor, o anda midede dayanılması zor kramplar başlıyordu. Beyin kısa süre sonra pes etti, Selenya da birdenbire önündeki koca pastaya saldırıp hapur hupur yemeye koyuldu.

Arthur sağduyunun galip gelmesine çok memnun olmuştu:

“Afiyet olsun!”

Tren adeta bu zaferi selamlarcasına tekrar düdükle çaldı. Her yerde çın çın öten bu tuhaf ses, banyoya, hiç de sağır olmayan kulaklara da ulaştı.

Çengele benzeyen iki el duş teknesinin kenarlarına yapıştı ve Darkos ortaya çıktı. Oldum olası çirkin suratlıının tekiydi, ama gözlerinin derinliklerindeki nefret güzelliğine güzellik katmıştı hani.

Darkos yere atlayıp bu tuhaf makine sesinin nereden geldiğini anlamak için etrafı kolaçan etti. Uzakta, kapının altından Arthur'ün treninin koridora açılan başka bir kapıya doğru son sürat ilerlediğini gördü. Tren katarı, öfkeden kuduran Darkos'u arkada bırakarak gözden kayboldu.

Onlara hem bu kadar yakın, hem bu kadar uzak olmak Darkos'u deliye çevirmişti. Mesafeleleri kısaltacak bir makine icat edecek hali olmadığından başka bir çözüm bulmak zorundaydı. Etrafına bakındı. Duş teknesine dayanmış duran, sarı formalı bir bisikletçi çarptı gözüne.

"Hey, sen!" diye seslendi ona.

Cevap istiyorsa daha çok beklerdi. Bisikletçi kaba biri sayılmazdı, ne var ki plastikten yapılmış olduğundan cevap vermesi imkânsızdı. Fakat ister plastikten olsun ister olmasın, Darkos onun gibi soylu birine saygısızlık yapanları affetmezdi. Böylece kılıcını çektiği gibi zavallı sporcuya girişti. Tarih Fransa Bisiklet Turu'nu kazanıp kazanmadığını yazmıyor, ama en azından bir turda galip geldiği kesin; çünkü öyle sıkı bir darbe yedi ki gidip bir tarafa yığılana kadar çarpmadığı duvar kalmadı.

Darkos bisiklete baktı. Bunu sürmek bir teve-

yi idare etmekten daha zor olamazdı herhalde. Seleye oturdu ve bir süre sonra aleti zar zor hareket ettirmeyi becerdi. Tay tay durmaya çalışan bir yaşındaki bir çocuk ne kadar rahatsa, o da o kadar rahattı. Ne var ki savaşıçı ruhunun koşullara çok çabuk uyum sağlamak gibi bir özelliği vardı. Kapıya geldiğinde hayvanı idare etmeyi öğrenmiş, hatta hızlanmıştı bile. Fakat Darkos uyum sağlamakta ne kadar hızlıysa, bir şeyleri anlamakta da o kadar yavaştı. Sözgelimi o hızla giderse o yükseklikteki bir kapıya çarpacağını kavradığında, kapıyı çoktan suratının ortasına yemiş bulunuyordu. Böylece bisiklet, sürücüsüz olarak Arthur'un odasına daldı; geride kalmış birkaç nesneyi geçti, kalabalığı yardı, toplu halde yarışanların arasından sıyrıldı ve bitiş çizgisine en önde vardı. Fransa Bisiklet Turu tarihinde ilk kez bir bisiklet, sadık yoldaşından yoksun olarak, tek başına yarışı kazanmıştı.

Armand salona daldı. Kaygıdan çılgına dönmüştü:

“Neler oluyor burada?!”

Ardından eşinin kafasında bir bezle kanepede yattığını fark etti.

“Yok bir şey, sadece... ayağı kaymış, her zamanki gibi,” diye karşılık verdi Archibald, kızının sakarlıklarını ne zamandır önemsemez olmuştu.

Armand derhal kendini karısının ayaklarının dibine attı, gözleri dolu dolu olmuştu. Eline hafif hafif vurarak kekeleydi:

“Hayatım, iyi misin? Cevap ver bana?!”

Armand biraz afallamıştı. Sol tarafa döndü-

günde Maltazar'ın dikişli suratıyla burun buruna geldi.

“Durumu... durumu ciddi mi doktor bey?”

Herhalde gözyaşlarından doğru dürüst göremez hale gelmişti. Yoksa bu Frankenstein kılıkliyi niye doktoruyla karıştırırsın? Ama Maltazar onu bozmadı. Hatta Armand'ın hatası hoşuna bile gitmişti.

“Beni kastediyorsanız galiba pek umut yok, ama hanımefendiden bahsediyorsanız, sanırım yaşayacak,” dedi şakacıktan.

Armand haberi duyunca havalara uçtu.

“Ah! Size ne kadar teşekkür etsem azdır doktor, var olun!”

Doktorun elini yakalayıp heyecanla sallamaya koyuldu. Ama işte bunu yapmayacaktı.

Üzerindeki kılığın fazla dayanmayacağını farkında olan Maltazar kaygıyla atıldı:

“Tamam yeter bu kadar, bırakın artık!”

Ne var ki Armand'ın sevinçten dünyayı gözü görmüyor, doktorun kolunu yakalamış, dut ağacı gibi silkeliyordu. Aslında bu benzetme gayet yerinde oldu, çünkü Maltazar'ın kıyafeti her yerinden çatlamaya başlamıştı. Altından o kupkuru, ağaç kabuğu gibi pütürlü eski teni görünüyordu.

Birden, bir doktordan hiç beklenmeyecek şekilde patlayıverdi:

“Ne laftan anlamaz şeysin yav, dur dedik sana!”

Fakat ne demişler: Öfkeyle kalkan zararlar oturur. Maltazar sinirlenince maskesi yırtılıverdi. Doktorun gerçek kimliği ortaya çıkmıştı. İnsan değildi, hele doktorlukla uzaktan yakından ilgisi yoktu. Lanetli M.'ydi o, karanlıkların efendisi.

Armand, sevinç gözyaşlarını silmek için gözlerini ovaladı, ama ah keşke yapmasaydı. Anında bayılarak karısının üstüne yığılıverdi.

Marguerite'in birden midesi ağzına geldi, Archibald'ın ise zihninde bir şimşek çakmıştı:

“O berbat sesi bir yerde duyduğuma emin-dim!”

Kendisini tehdit eden tehlikenin farkında bile olmayan ihtiyar adam sevinç içindeydi.

Maltazar üzerindeki kılığın kalanını da yırtarak kral kıyafetiyle kaldı; bundan zevk almıyor da değildi. Şapkasını çıkarınca inanılmaz uzun kafası açığa çıktı, ellerini sıkkan gülünç eldivenlerinden de kurtuldu.

“Hah! Şimdi rahatladım işte,” dedi pelerinini döndürerek.

“Sana eve yabancıları alma demiştim,” diye fısıldadı Marguerite açık bir sitemle.

Kocasını kibarca karşılık verdi.

“Ne yazık ki kendileri hiç yabancıımız değil. İzninle sana Nekropolis'in efendisi, Yedinci Ülke'nin kumandanı, adı bile uğursuzluk getiren lanetli M.'yi takdim edeyim.”

Bu zarif tanıtımı duyan Maltazar gülümseyerek muhteşem bir reverans yaptı.

“Yanınızda bulunmak büyük saadet, Madam Marguerite!”

Bu samimiyet ihtiyar kadını kaygılandırmıştı.

“Adımı nereden biliyor?” diye fısıldadı.

“Başka bir hayatta sizi mutfakta çalışırken seyretme şansım olmuştu, itiraf etmeliyim ki o zamanlar beni çok etkilemişsiniz. Dilim hiçbir şeyi, hatta işkenceyi bile hissetmediğinden, yemek-

leriniz hakkınızda konuşacak değilim elbette. Buna karşılık bazı yemeklere gösterdiğiniz özen, canla başla çalışmanız, hatta hırslanmanız beni oldum olası büyülemiştir. Özellikle de, en iyisini başarana kadar yüz kez baştan yaptığınız çikolata turta. İnatçılığın böylesi hoşuma gider. Bizim aile de böyledir.”

M.’nin çektiği nutuktan rahatsız olan Archibald araya girdi:

“Tabii sizinkinin turta yapmaya değil, orayı burayı yağmalamaya, yakıp yıkmaya yaradığını saymazsak!”

“Sonuç farklı olabilir, ama huylarımız aynı ve izin verirsiniz bugün size burada sizi ne kadar beğendiğimi söylemek isterim, Marguerite!”

Maltazar kibarlıktan kırılıp dökülerek tekrar yerlere kadar eğildi.

“Keşke tebriklerimi daha önce sunabilseydim, ama o zamanlar boyum sadece iki milimetrecikti, sesim de aslında çok güçlü olmasına rağmen, kırılan bir fındığın sesi kadar duyuluyordu ancak. Bugün işler tamamen değişti,” dedi hiç iyi şeyler düşündürmeyen bir gülümsemeyle. “Sesim güçlendi, kalınlaştı. Başlı başına korkunç bir ordu haline geldi. Sakıncası yoksa küçük bir gösteri yapabilir miyim?”

Archibald kupkuru bir sesle kestirip attı:

“Nutukların bana vız gelir Maltazar!”

Bir an için, bu adı anmanın uğursuzluk getirdiğini unutmuştu.

“Sahi mi söylüyorsun?” dedi iğrenç adam sevinçle. “Oysa tek bir harfi söyleyerek tirtir titretebilirim seni, hani benden bahsederken kullan-

man gereken harf. Oysa sen ne yaptın? Belayı çağırma'yı tercih ettin!"

Marguerite kaygılanmıştı:

"Hangi harften bahsediyorsun sen?"

Karanlığın efendisi karşılık verirken bir yandan da ciğerlerine hava depoluyordu:

"İkimizin adının başharfinden sevgili Marguerite! M harfinden!" diye vargücüyle haykırdı sonra.

Ve gücü biraz fazlaydı. Evin içinde her şey uçuyordu. Örtüler, halılar, perdeler. Camlar patladı. Panjurlar yerinden ayrıldı. Koltuklar kendi kendilerine yer değiştirdi. Koca vitrin bile ne oluyor demeye kalmadan, salonun öbür ucunu boyladı.

Kasırğa merdiven boşluğunu sardı ve trenin etrafında dönüp durmaya başladı. Yemekli vagon da panik başlamıştı; kahramanlarımız süs olsun diye konmuş çubuklara tutunmaya çalışıyorlardı. Rüzgâr öyle güçlüydü ki tren kaç kez raydan çıkacak gibi oldu. Neyse ki döne döne havalanan minik kaşıklardan biri elektrik düğmesine çaptı da şiddetli rüzgâra rağmen tren yavaşlayabildi.

Salonda Marguerite bu korkunç esintiye kapılmış, yerden birkaç santim yüksekte, duvara yapışmıştı. Bir tek Archibald insanüstü bir çabayla olduğu yerde kalmayı başarmıştı. Ceketini yırtılmış, saçları başı dağılmıştı, ama iki dünya bir araya gelse yerinden kıpırdamayacaktı.

Maltazar'ın soluğu kesilmek üzereydi. Kasırğa paramparça olmuş pencerelerden çıkmış, uzaklaşmaktaydı. Marguerite'in o güzelim salonu savaş meydanına dönmüştü; hâlâ ayakta duran tek şey Archibald'dı. M. tekrar derin bir soluk al-

dı; ama nedense ihtiyar adamın yerinden kıpırdamaya niyeti yok gibiydi. Maltazar bütün evin altını üstüne getirmiş, ama Archibald'e boyun eğdirememişti. Bu yenilgiyi gururuna yediremiyordu.

“Sazlar eğilir ama kırılmaz Maltazar. Etrafını saran doğaya alıcı gözle baksaydın, sen de dersini alırdın. Şunu da bilirdin ki bir gün fırtına çıkarsa, yıldırım en başta senin gibi koca çınarlara düşer!”

Maltazar homurdanarak, sağlam kalmış son sehpayı bir yumrukta devirdi. Çok anlamsız bir hareketti bu. Hiçbir faydası yoktu, sınırlarını yatıştırmaktan ve Rose'u uyandırmaktan başka.

Genç kadın baygınken halindeyken kendisine kucak açmış olan kanepede doğrulup gözlüğünü düzeltti. Ne var ki boşuna çabalıyordu, Maltazar'ın çığılığı gözlük camlarını çatlatmıştı. Hem zaten görmemesi daha iyiydi, yeni misafirin öncekinden bile çirkin olduğunu görüp tekrar bayılmazdı bari.

“Çok uyudum mu?” diye sordu nezaketi bir kenara bırakmış olan Maltazar'a.

Maltazar cevap olarak tepesine yumruğunu indirdiği gibi gene yıldızları saydırdı Rose'a:

“Bence yetmemiştir!”

Arthur trenden inip hasar tespitine girişti. Çatallar, kaşıklar ve daha birçok eşya yere saçılmıştı. Ansızın patlayan bu fırtınanın şiddetini gözler önüne seriyordu bu halleri.

Prensese elini kılıcına atmıştı bile:

“Bu felaket bir tek kişinin başının altından çıkmış olabilir,” diye homurdandı.

Arthur onu kolundan çekeledi:

“Bırak şimdi silahını Selenya! Ciddi söylüyorum, onunla savaşmaya boyun yetmez!”

Köpeğimiz Alfred fırtınanın dinmesinden yararlanarak kırık bir pencereden salona süzüldü. Düpedüz içine gömülmüş olduğu duvardan niha yet kurtulabilmiş olan Marguerite’in elini yaladı. Marguerite üstünü başını silkeledikten sonra sendeleyerek kocasının yanına gitti. Dede sordu:

“Ortalığı birbirine katacağına ziyaretinin nedenini söylesen?”

Maltazar, şekerli çileklerden filan bahsedecekmiş gibi elini masumca göğsüne koydu:

“Ortalığı birbirine katmak vazgeçemediğim bir yaramazlık! İskâmbil kâğıtlarından bir şatoyu bir tekmede dağıtmak kadar heyecan verici bir şey olabilir mi? Zaten daha şatoyu kurarken gizli gizli yıkılmasını umut etmez miyiz?”

Maltazar konuşurken bir taraftan da enkaz halindeki salonda bir aşağı bir yukarı yürüyordu.

“Hem bir başkasının yıkıntıları üzerinde yükselmemiş imparatorluk var mıdır? Yıkıntılar daha güzelini, daha büyüğünü, daha güçlüsünü inşa etme hevesi uyandırmaz mı? Yıkıntılar insanoğluna sadece kendini aşma isteği verir. Ben sizin yerinize yakıp yıkarak size zaman kazandırmış oluyorum!”

Haddini aşan bu sözler Archibald’ı rahatsız etmişti:

“Sonra da o zamandan faydalanıp daha çok yakıp yıkıyorsun!”

“Doğru söylüyorsun. Bu bir kısırdöngü. Siz yapıyorsunuz, ben yıkıyorum, siz tekrar yapıyor-

sunuz, ben tekrar yıkıyorum! Ne zaman kopacak bu korkunç çember?” dedi şikâyet edercesine.

Archibald'ın buna bir cevabı yoktu. Marguerite'in de öyle.

“Sakın aramızdaki bu çelişki bizi dengede tutuyor olmasın? Çember geometrik şekillerin en mükemmeli değil midir?”

Maltazar vardığı bu sonuçla gurur duyuyordu.

Archibald istemeye istemeye kabullendi.

“Evet... gerçekten de mükemmel bir şekildir.”

“İyiyle kötü birbirinden ayrılamaz Archibald'cığım. Birbirlerine muhtaçtır onlar. Dünyalarımızı birleştiren çimento budur işte!”

DOKUZUNCU BÖLÜM

O sırada, Arthur ile Selenya yerinden çıkmış olan elektrik fişini elbirliğiyle yerine taktılar. Tren hemen çuf çuflamaya başladı, bizim üç kahraman peşinden koşmasalar az daha kaçırıyorlardı hatta. Arthur vagonun arkasına atlayıp Selenya'ya yardım etmek üzere elini uzattı.

Selenya, kardeşinin arkadan nazlana nazlana geldiğini görünce bağırdı:

“Çabuk olsana Betameş!”

Küçük prens soluk soluğaydı.

“Olamam, çantam çok ağır!”

Tren hızlanmaya başlamıştı. Her geçen saniye Betameş biraz daha geride kalıyordu.

“Arthur?! Bir şey yap!”

Prenses, her derde deva bir prens istiyordu anlaşılır.

Arthur ne yapacağını bilemiyordu, ama bakışlarıyla size yalvaran, size sonuna kadar güvenen bir prensesten daha büyük bir itici güç olabilir mi? Arthur bir saniye içinde bir çare bulmazsa prensesin kalbini ve Betameş'i tamamen kaybedeceğinin farkındaydı.

“Betameş! Arkana bak... kocaayak!” diye haykırdı birden.

Numara işe yaradı. Betameş korkudan öyle bir atağa kalktı ki, vagona yetiştiğinde bütün dünya rekorlarını kırmış durumdaydı. Küçük prens bir sıçrayışta dosdoğru içeri yuvarlandı. Selenya bacaklarına vura vura gülüyordu.

“Seni tavansız seni!”

Arthur deyimi tam anlayamamıştı, ama bizim “tabansız” dediğimize onlarda “tavansız” dendiğini tahmin etti.

Prens Arthur’ün taklidini yaparak dalga geçiyordu:

“Nasıl da kandırdı seni! ‘Kocaayak arkanda!’”

Betameş’e hiç komik gelmiyordu bunlar, yüzü hâlâ korku doluydu.

Arthur, prensesi bir anda deliye çevirmemeye dikkat ederek karşılık verdi.

“Aslında... yalan söylemiş sayılmam pek!”

Selenya birden gülmeyi kesip kaşlarını çattı. Betameş ona kaş göz ederek işin doğrusunu anlatmaya çalışıyordu. Koca burnundan başka bir yerini göremeseler de gerçekten de trenin peşinden koşan bir kocaayak vardı, üstelik hiçbir şeyin farkında olmayan Selenya’nın ensesinin dibinde.

“Ha ha, az kalsın kandırıyordunuz beni,” diye şamataya devam etti prenses. “Siz beni dünkü çocuk mu sandınız? Ben böyle numaralar yaparken sen daha doğmamıştın Betameş’çiğim! Trenin peşinde kocaayak falan olmadığını biliyoruz herhalde,” dedi prenses arkasına dönüp... hatasının farkına varmadan hemen önce!

Alfred patlıcan burnunu vagonun arkasına

yapıştırılmış, trenin peşinden gidiyordu. Prenses mikrofon çatlatan cinsten, hayvani bir çığlık kopardı. İçgüdüsel olarak Arthur'ün kucağına atlayıverdi, laf aramızda onun da cennet canına minnetti.

Arthur tatlılıkla açıkladı:

"Aslında tam olarak kocaayak sayılmaz, o bir köpek, adı da Alfred. Kocaayaklar daha büyük, dahası yüzüne bakılmayacak kadar çirkin olur!"

Prenses heyecanını bastırmakta zorlanıyordu.

"Ev... evcilleşmiş mi?"

"Evcilleşmiş demek biraz iddialı olur, kısacası, işine gelince sözümü dinlediğini söyleyebiliriz!"

Arthur vagondan sarkarak haykırdı:

"Alfred! Git buradan! Prensesi korkutuyorsun!"

Köpek hemen kulakları dikti. Sahibini gördüğüne emindi, vagonun arkasındaydı, küçücük kalmıştı, ama sesi sivrisinek vızıltısından farksız olduğundan söylediklerinin tek kelimesini bile anlamıyordu.

"Dememiş miydin? Asla söz dinlemez," diye umutsuzluk içinde sözünü tamamladı Arthur. Kendisi avazı çıktığı kadar bağırdığı halde Alfred'in onu duymayabileceği hiç aklına gelmiyordu.

Tren, herhalde bir oyun sırasında bracığa bırakılmış bir tenis topunun yanından geçti. Birden Arthur futboldaki marifetlerini ortaya dökmek gibi bir hevese kapılarak koca topa bir tekme salladı. Keşke biraz düşünseymiş. Top ondan bin kat

büyüktü, ayağı çok fena olmuştu. Şimdi acıdan ciyak ciyak bağırarak tek ayak üstünde, vagonun içinde dört dönüyordu.

Betameş bu yeni oyunun kurallarını tam olarak anlayamamıştı:

“Bu oynadığın oyun ne?”

Arthur canının acısından konuşacak halde değildi. Bununla birlikte Arthur’ün salladığı tekme boşa gitmemiş, trenin etkisiyle harekete geçen top yavaşça yuvarlanarak merdivenleri boylamıştı.

Alfred hiçbir şey duyamamışsa da mesajı almıştı. Sahibiyle yeniden oyun oynayabildiği için sevinçten havalara sıçrayarak, basamaklarda zıplamakta olan topun arkasından koştu.

Betameş, uzaklaşan kocaayağı pencereden izlerken, prenses de zarif hareketlerle saçını düzeltiyordu.

Betameş, ayağını ovuşturan Arthur’ün yanına çökerek içini çekti.

“Gene de ucuz kurtulduk!”

Ne var ki o anda kopan müthiş bir patırtı onu yalancı çıkardı: Bütün treni zangır zangır sallayan ani bir şok; sanki bir dağ tepelerine çökmüş gibi. Üç kahramanımız kendilerini derhal yere atarak, ilk buldukları koltuğun ayaklarına yapıştılar.

Şiddetli sarsıntı bir an sürdü, ardından tren normal temposuna döndü.

Betameş aklını kaçıracaktı.

“Hangi şeytanın işi bu?”

Şeytan denince genellikle kuyruklu bir şey akla gelir, ama bu seferki ibikliydi. Yüzü tepeüstü pencerede beliren Darkos’tu bu.

Sanki körebe oynamaya gelmiş gibi çocuksu bir gülümsemeyle, "Hu huu!" diye seslendi içeri.

Bizimkiler bağıra çağıra sağa sola koşturmaya koyuldular. Savaşçı Darkos trenin içine atlayıp devasa kılıcını çekti. İlk hamleyi Selenya'ya yaptı. Zavallı prenses sihirli kılıcını çekmeye fırsat bulamadan vagonun öbür ucuna yığıldı. Arthur tam bir centilmen tavrıyla ikisinin arasına girerek, kızgın boğalar gibi burnundan soluyan korkunç Darkos'un karşısına dikildi.

"Darkos! Sakin ol!" diye haykırdı azametle.

Bu kadar kendine güven karşısında soğukkanlılığını yitiren savaşçı zınk diye durdu. Fakat Arthur'ün güveni sadece görünüşteydi, arka planda ise kara kara ne diyeceğini düşünüyordu.

"Şey... sence de biraz konuşmanın tam sırası değil mi?" diye önerdi çocuk kocaman bir gülümsemeyle.

İşte bu tavır, savaşçımızı canevinden vurmuştu. O güne kadar yakıp yıkmak, yağmalamak, boğazlamak, gebertmek için kim bilir kaç kez teklif almıştı, ama konuşalım diyen pek olmamıştı. Hafifçe doğruldu.

"Ne konuşacağız?"

"Şu anlamsız savaş, hem başkalarına, hem de kendine ettiğin şu eziyetleri," diye samimiyetle karşılık verdi Arthur. "Hepimizin sorunları, acıları var, bazen de konuşmak iyi gelir, yanlış mı söylüyorum?"

Darkos bir parmağını ağzına soktu, böyle yapınca kafası daha iyi çalışıyordu.

"Hmm... hayır!" dedi biraz düşündükten sonra, arkasından da tekrar saldırıya geçti.

Arthur son anda başını eğerek dev kılıçtan kurtulmayı başardı.

“Sanırım bu görüşmelerin bittiği anlamına geliyor?”

Kendince komiklik yapacağına koşa daha iyi ederdi Arthur.

Darkos zıvanadan çıkmıştı, kılıç darbeleri üst üste yağıyordu artık. Minik kahramanımız kılıçtan yakayı sıyırmakta giderek zorlanıyordu. Kâh bir masaya sığıyor, kâh valizlerin durduğu yere, oradan da lambaya uçuyordu, ama boşuna. Önlerine çıkan her şeyi yok eden bu inanılmaz güçlü darbelerden kaçmak mümkün değildi.

Darkos koca vagonu dilim dilim doğramakla meşguldü. Her darbede muhteşem trenin yan duvarlarının kelimenin tam anlamıyla içi dışına çıkıyordu; 20. yüzyılın başında işleyen Transcontinental treninin birebir kopyasıydı bu oyuncak. Görünüşe bakılırsa hiç kimsenin, hiçbir şeyin durduramayacağı savaşçı önüne gelen masaları tek tek savurarak Arthur’e doğru ilerliyordu. Pestili çıkmış olan Arthur sonunda tökezleyerek yere kapaklandı. Darkos yanına gitti, kılıcını kaldırdı ve zafer kazananlarda genellikle görüldüğü üzere, yüzünde mutluluk dolu bir gülümseme belirdi. İşte Darkos bunda yanılıyordu: Henüz oyunu kazanmış değildi ve tam Arthur’ü karniyarık gibi ikiye biçmeye hazırlanırken Betameş üzerine atladı. Kahramanca bir hareketti bu, hayranlığın sınırlarını zorluyordu. Buna karşılık hiçbir faydası olmadı, çünkü Darkos, omzundaki bir saç telini silkeler gibi bir fiskede attı onu üstünden. Zavallı minik adam da uçuktan sonra Darkos işine geri

döndü. Arthur'ü peynir gibi dilimlemeye kararlıydı. Ama o birkaç saniyelik kargaşada Arthur ortadan kaybolmayı başarmıştı. Küplere binen Darkos avını bulmak için geri kalan masaları da bin parçaya ayırdı.

“Nerdesin? Aşağılık bir köstebek gibi saklanacağına çık ortaya! Yoksa savaşmaktan korkuyor musun?”

Meydan okuyarak Arthur'ü saklandığı delikten çıkaracağını umuyordu.

“Canın dövüşmek istiyor madem, sıkıysa benim karşıma çık,” diye bir ses geldi arkasından.

O tarafa döndüğünde sihirli kılıcını sallayan Selenya'yla burun buruna geldi.

Darkos birdenbire bir centilmenlik krizine tutulmuş gibi, bir an tereddüt etti.

“Kusura bakma Selenya ama... ama sen bir kadınsın!”

“Henüz değil! Ama böylesi daha iyi, çünkü nasıl olsa senin de erkek olmana daha çok var,” diye karşılık verdi prenses.

Darkos erkekliğiyle alay edilmesine katlanamazdı.

“Daha olmamışsın, esas gerekenler yok sende: bir yürek, bir de beyin!”

Aşağılanmak Darkos'u canevinden vurmuştu, ama gerçekten bir yüreği olsa canı herhalde daha çok yanardı. Darkos öküz gibi böğürmeye koyuldu, bu da Selenya'yı haklı çıkarıyor, henüz insandan çok hayvana benzediğini kanıtlıyordu.

Savaşçı bir hamle yaptıysa da Selenya'nın sihirli kılıcı onun silahını basit bir kibrit çöpüymüş gibi kolayca engelledi. Darkos ânında karşısında-

kinin kim, daha da önemlisi ne olduğunu kavrayıverdi. Sihirli kılıcın, sahibine doğaüstü güçler kazandırdığı bilinirdi. O kişinin de adalet ve hakseverliği her şeyden üstün tutması gerekirdi. Bu kılıç sonsuza kadar dolu, yetimi korumaya yarayacak, onlara eziyet eden vicdansızlara ise asla boyun eğmeyecekti. İnsanın kafasından kötü bir düşünce geçmeyegörsün; kılıç ânında, büyük bir ustalikle saplanmış olduğu kaya kadar ağırlaşıverirdi. Kralığındaki en güçlü kılıca sahip olduğunu sanan Darkos'u kıskançlıktan çatlatabilirdi bütün bunlar.

Korkunç bir darbe indirmek üzere Selenya'nın üzerine yürüdüyse de prenses her zamanki zarafetiyle onu durdurdu. Ne yapacağını iyice şaşırان savaşıçı hamlelerini iyice sıklaştırdı, en gizli marifetlerini bile ortaya döktü, ama hiçbirini fayda etmedi. Sihirli kılıç, insanı şaşkına çeviren bir kolaylıkla vuruşları art arda savuşturuyor, hamleleri püskürtüyordu. Darkos son bir deneme yaptı, daha doğrusu sadece sakat bir beynin akıl edebileceği ölümcül darbelerden bir demet. Önce bir düğmeye bastı, böylece katlanabilir cinsten bir kılıç daha çıktı ortaya. Savaşıçı çifte kılıcını havada şöyle bir çevirdikten sonra tekrar saldırıya geçti. Darkos kılıçları öyle hızlı döndürüyordu ki uzaktan gören helikopter geçiyor sanabilirdi. Selenya gülümseyerek sihirli kılıcını kendi haline bıraktı. Bundan sonra, o hızla, kimin kaç kere vurduğunu saymaya bile fırsat olmadı. Selenya'nın eğleniyor gibi bir hali vardı; o eğlendikçe güçten düşmeye başlayan Darkos da bir o kadar kuduruyordu. Selenya bunu fırsat bilerek tempoyu iyice artırdı ve bu gülünç dövüşe bir son verdi.

Darkos'un çifte kılıcını on iki parçaya ayırmak bir saniyesini bile almadı.

Savaşçı sersemlemiş bir halde diz çöktü. Arthur de saklandığı yerden çıkıp Selenya'nın yanına gitti. Göğsünü şişirerek tehdit etti Darkos'u:

"Bana bak, artık uslu dur, yoksa karışmam ha!"

Bir insan bundan daha fazla aşağılanamazdı, ve Darkos'un parmağını kıpırdatacak hali kalmamıştı. Prensesin ayaklarına kapanıp zırl zırl ağlamaya başladı.

"Affet beni Prenses Selenya! Kızma bana! Ne yapayım, beni böyle yetiştirmişler! Bana öldürmekten, yağmalamaktan başka bir şey öğretmediler, ama aslında kalbim temizdir!"

Prensesin yufka yüreğini yumuşatmaya yetmişti bu kadarı. Hatta miğferinin tepesine yapıştırılmış o bıçaklar olmasa seve seve başını bile okşardı Darkos'un.

"Biliyorum Darkos," dedi kibarca gülümseyerek. "Hatta küçükken iyi bir çocuk olduğuna da eminim."

Darkos prensesin ayaklarını okşayarak sızlanmaya devam etti.

"Hem de nasıl! Çok iyi bir çocuktum, ta ki babam bana kötülük düşünmeyi öğrete kadar!"

Ne var ki Darkos birden prensesin ayaklarını kavrayıp hızla çekti. Bunu beklemeyen Selenya dengesini kaybederek yere düştü; Darkos da hemen sihirli kılıcın üstüne atladı.

Yaptığı hatayı derhal anlayan prenses "Aman Tanrım!" diye haykırdı.

Darkos karşısına geçmiş, bir sırtlan gibi sırtıyordu.

“Yürekli kızsın Selenya, ama bu saflıkla savaşılmaz! Savaş erkek işidir,” diye buyurdu gururla.

Selenya’yı kurtarmak uğruna onun dikkatini dağıtmaya kararlı olan Arthur’dan geldi yanıt:

“Aptallık da savaşçıların bir özelliğidir!”

Ayaküstü yaptığı plan işe yaramıştı. Darkos hemen atıp tutmaya koyuldu:

“Yaptığın hakaretin bedelini ödeyeceksin! Salonumda bir zafer hatırası olarak onurlu bir yere kavuşmak istiyorsan iyi dövüş!”

“Vay be! Bu onur uğruna neler yapmam!”

Minik Arthur önünde sarkaç gibi sallanan lambayı birden itiverdi.

Darkos suratının tam ortasına yedi lambayı, ama bir sonbahar yaprağı değip geçmiş gibi rahattı. Asaletle haykırdı:

“Bir kahraman olarak ölmeye hazırlan!”

“Elinde sihirli bir kılıç varken atıp tutmak kolay tabii,” diye karşılık verdi Arthur.

Savaşçı elindeki kılıca baktı. Arthur’le aynı görüşteydi galiba.

“Evet, doğru!”

Darkos böyle bağırdıktan sonra, bir kelebeğe saldıran gergedan misali Arthur’ün üzerine yürüdü.

Çarpışma bu kez daha da eşitsizdi, çünkü sihirli kılıç ortalığı duman ediyordu. Darkos’un vagondan kopardığı koca koca parçalar trenden yuvarlanıp duvara çarptı. Bütün dikkatini toplamış olan Arthur elinden geldiği kadar darbeleri savuşturmaya çalışıyordu. En sonunda tavandaki kü-

çük bir kapandan trenin üstüne çıkmayı başardı. Darkos da peşinden boşluğa daldıysa da sığamadı. Bu da dert mi! Sihirli kılıcın birkaç darbesiyle Darkos patates püresinde gedik açar gibi kolayca deliği büyütüverdi. Ardından trenin tepesine zıplayarak düelloyu tekrar başlattı.

Arthur'ün soluğu kesilmeye başlamıştı, hâlâ darbelerden kendini kurtarabiliyor olması da bir mucizeydi. Ama giderek sakarlaşıyordu, sonun yaklaştığı hissediliyordu. Darkos rakibinin güçten düştüğünün farkındaydı; iyi bir savaşçı olarak bunu fırsat bilip tempoyu artırdı. Arthur dövüşten kopmuştu, en sonunda dengesini kaybetti. Ve nihayet vagonun tepesinde yere düştü, bu gözü dönmüş canavarın elindeydi artık. Darkos yaklaştı, daha şimdiden zaferin tadını çıkarıyordu.

“İyi dövüştün ufaklık. Kafanı samanla doldurtup şöminenin tam üstüne asacağım,” dedi ciddiyetle; böyle yapmakla rakibini onurlandırmış olacağına yürekten inanıyordu.

Arthur karşılık vermedi. Söyleyecek bir şey yoktu. Ona düşen sadece güçsüzlüğünü görmektir. Yenildiğini. Kendini kahraman sanmakla hata etmişti. Yaşına göre fazla risk almış on yaşında, küçük bir çocuktuktu o yalnızca. Darkos'un sihirli kılıcı başının üstünde kaldırmasını da alnının yazısı olarak kabullendi. Rakibinin kendisine acımayacağını biliyordu. Ama birden, çocuğun gözlerinde bir ümit ışığı yandı. Acımasızlık bir hatadır, bir kusurdur, tıpkı bencillik, kötü yüreklilik, intikam peşinde koşmak gibi. Ne var ki Darkos, sihirli kılıcın hiç hoşlanmadığı bu özelliklerin hepsine sa-

hipti. Dolayısıyla kılıcın, Şu anki sahibine haddini bildirmesi yakın demektir. Arthur savaŐcuyu hata yapmaya kışkırtmak işin sızlanmaya başladı:

“Acı bana efendimiz!”

“Asla!”

Darkos kendinden geŐip bŧyle baŐırmakla tuzaŐa dűŐműŐ oluyordu.

Kılıcını biraz daha kaldırdıŐı anda, kılıŐ bir denbire renk deŐiŐtirip Eiffel Kulesi kadar aŐırlaŐtı. Darkos sırtűŐtű yere yuvarlandı, kılıŐ ise vagonun tavanına saplanıp kaldı. Bu yeni hokus pokus numarasının serseme ŐevirdiŐı savaŐcı ne olduŐunu daha iyi anlamak iŐin dŧnűp arkasına bakmak istedi. Ama pek bir Őey anlamasına fırsat kalmayacaktı, Őűnkű vagon Archibald’ın odasının kapısının altından geŐmekteydi tam o sırada ve kapı Darkos’un suratına kűt diye Őarpıverdi. Őyle Őiddetli olmuŐtu ki bu, Darkos sinekliŐe yapıŐmıŐ sinek gibi kapının neredeyse iŐine geŐiverdi. Darkos kapıdan aŐaŐı kayıp kıpırtısızca yere serilirken, tren de tavan arasına giriyordu.

ONUNCU BÖLÜM

Armand yavaş yavaş kendine geliyordu. Şöyle bir doğruldu. Görünüşe bakılırsa, karısının günün o saatinde neden kanepede horlamakta olduğunu anlayamamıştı. Ayrıca salonun dağınıklığına da bir anlam verememişti. Alnını ovuşturarak Archibald'a sordu.

"Ne oldu burada?"

"Biri bize misafirliğe geldi," diye karşılık verdi ihtiyar adam parmağıyla Maltazar'ı işaret ederek.

Armand korkunç M.'yi görür görmez gene bayılacak gibi oldu. Dizlerinin bağı çözülmüş, başı dönmeye başlamıştı. Fakat tam o anda Archibald suratına bir tokat yerleştirdi; bayılmalara karşı bu yöntem her zaman işe yarar.

İhtiyar adam kendinden beklenmeyen, otoriter bir edayla emretti:

"Bu kadarı yeter Armand! Biraz dik dur canım! Sonra bayıl bayılacaksan!"

Armand gece yarısı ışık yakılmış gibi derhal uyandı.

"Nerde benim etipularım?"

Maltazar'da her şey eksikti, unutmaya yeteneği hariç.

“Ha... evet, derhal!”

Armand hemen sersem sepelek mutfağa koştu.

Marguerite'in içi hâlâ rahat değildi. Kocasının yanına gidip kolunu tuttu. İhtiyar adam onun elini okşadı, ama böyle bir durumda insanı yatıştırmak kolay değildi. En doğrusu bu kâbusa bir son vermektir.

“Sanırım ne istediğini biliyorum, Maltazar. Ailemi rahat bırak, ben de sana onu vereyim!”

Maltazar gülümsedi. Kendinden başka birinin azıcık zekâ belirtisi göstermesi onu hep çok etkilerdi.

“Sözüm söz!” dedi elini yüreğine koyarak. “Ama hepimiz onda yürek mürek olmadığını biliyoruz.”

“Söz mü? Sen ne zaman verdiğin sözleri tutun ki?”

“Yanlıştır! Hatırlasana, seni Nekropolis'in zindanlarına attığımda bana her gün yeni bir şey öğretirsen seni öldürmeyeceğime söz vermiştim, sözümü de tuttum, yalan mı?”

Hikâye doğrudur, Archibald'ın diyecek hiçbir sözü yoktu.

“Bugün sana başka bir söz veriyorum. Aradığım şeyi bana ver, ben de evi terk edeyim. Yani... evden geriye kalan!”

Archibald pazarlığa girişti.

“Ya ailem?”

Maltazar bundan o kadar hoşlanmamıştı; insanların canını bağışlamayı pek beceremezdi.

“Anlaştık! Bir hükümdar olarak, sonsuz hoşgörümle senin ve ailenin canını bağışlıyorum,” diye boyun eğdi derin derin iç çektikten sonra.

Archibald ona inanmak üzereydi, ama bu tek-lifin yanı sıra birtakım şartların öne sürülmemiş olmasına şaşmıştı.

Maltazar sonunda ağzındaki baklayı çıkardı; sürpriz yaptığını sanıyorsa yanılıyordu:

“Tek bir şartla!”

Seçme şansını olmayan dede karşılık verdi:

“Dinliyorum.”

“Çok yakında, uygun bir yer bulur bulmaz kendime bir saray yaptıracağım. İnşaat bittikten sonra Marguerite’in her pazar bana ünlü çikolata-lı turtasından getirmesini istiyorum. Üzerinde bembeyaz minik drajeler ve Hint fıstıkları da ol-sun!”

Maltazar’ın oburun teki olduğu bilinirdi, ama bu kadarına da pes doğrusu. Archibald kaşlarını çattı, derin derin soluk aldıktan sonra da razı gel-mediyini haykırdı.

“Anlaştık!”

Marguerite ise böyle bağırmakla kocasının te-kerine çomak sokmuş oluyordu ve bizim Mar-guerite’in çomak sokmakta üstüne yoktur.

“Her pazar saat dokuzda istediğin şeyi sarayı-nın önüne getireceğim.”

Sesi öyle otoriterdi ki kimse ağzını açmaya cesaret edemedi, Maltazar’a ise bu kararlılık kar-sısında olsa olsa şapka çıkarmak düşerdi.

“Hayırlı olsun,” dedi Maltazar yüzünde güller açarak; oysa bu yaratığın hayır işlerinden zerre kadar anlamadığını herkes gayet iyi bilirdi.

Selenya vagonun tepesine çıkıp kılıcını Dar-kos'un sapladığı yerden çıkardı. Kabzasını kavrar kavramaz keskin kısmı, sanki kumdan süzülür gibi sacın içinden kolayca sıyrılıverdi. Ardından trenden arta kalan enkaz yavaşlayarak, Archibald'ın masasının dibindeki gara girdi.

“Son durak, herkes insan!”

Arthur, sağ salim varabildikleri için çok mutluydu.

Selenya ile Betameş de onun yanına gittiler. Dağlara oyulmuş portreler gibi odaya tepeden bakan, duvarlara asılmış Afrika maskeleri onları biraz ürkütmüştü. Yere, birbirine yapışık bina topluluklarını hatırlatan yüzlerce kitap yığılmıştı. Aralarındaki bitip tükenmez sokaklarda kaybolmak işten değildi. Arthur iş başındayken bırakılmış bir oyuncağa yaklaştı. Önünde kepçesi, hareket eden koluyla bir vinçti bu. Arthur arkadaşlarını bunun içine itti.

Vincin kepçesinde kendini en az cevizden yapılmış ceveferikteki kadar rahatsız hisseden Selenya kaygıyla sordu:

“Bizi nereye götürüyorsun?”

“Aradığımız şey yukarıda, dedemin masasının üstünde! Betameş, durduğun yerden bıçağınla uzanıp şuradaki düğmeye basabilecek misin?”

Betameş düğmeye baktı. Bir uzaktan kumanda aletinin tam ortasında bulunan, kocaman, kap-kara bir şeydi bu.

“Çocuk oyuncağı!”

Kendine, daha doğrusu iki yüz işlevli çakısına güveniyordu. Çakının dili olsa, bu kadar basit bir göreve güler geçerdi.

Küçük prens bıçağını kapıp kumanda aletine nişan aldı ve yirmi yedinci işlevi harekete geçirdi. Sonuç olarak bıçaktan on kadar dünya güzeli kelebek çıkıp keyifle uçuşmaya başladı.

“Ay! Kusura bakmayın, ‘tohum kelebekleyicisiyle’ karıştıyorum sürekli.”

Betameş tekrar nişan aldı ve bu kez yetmiş ikinci işlevi çalıştırdı. Yemyeşil, iğrenç bir balgam düğmeye yapışarak onu aşağı itti. Vincin kablosu hemen gerildi ve kepçe, içinde bizim neşe saçan tayfayla yükselmeye başladı.

“Vay be! Bu trenden daha keyifliymiş,” dedi Betameş neşeyle, bıçağını yerine koyarken.

Selenya eğilip etrafa baktı. Onun için her şey yeniydi ve yerde yüzlerce yabancı nesne vardı. Bu ıvır zıvırların ne işe yaradığına dair en ufak bir fikri bile yoktu. Ömrünü köyde geçirmişken kendini birdenbire New York’taki gökdelenlerin arasında bulan bir çocuk hayal edin; Selenya’nın o an neler hissettiğini anlarsınız o zaman.

Arthur ise hepsini ezbere bilirdi, bu odanın bütün sırlarını çözmüştü. Buna karşılık o da Betameş’in fışkırttığı o iğrenç balgama kafayı takmıştı.

“Çakından çıkan o pelte gibi, korkunç şey nedir tam olarak?”

“Kurbağa yavrusu salyası,” dedi Betameş gayet sakin.

Arthur tiksintiyle yüzünü buruşturdu.

“Kurbağa yavrusu salyasının çakının içinde ne işi var?”

Betameş omuzlarını silkerek, sanki çok normal bir şeyden bahseder gibi karşılık verdi:

“Ne işi olabilir? Tabii ki tırtıl yumurtası turtasını kaplamaya!”

Neyse ki Arthur pötibör bisküviden fazla yememişti, yoksa hepsini çoktan aşağıya kusmuş olurdu.

Kepçe varabileceği en yüksek noktaya varmıştı, burası masanın kenarına çok uzak değildi. Kahramanımız kepçenin kenarında dengesini sağladıktan sonra bir sıçrayışta masaya çıktı. Selenya da aynısını yaptı, tabii daha zarif bir şekilde.

“Ben burada kalayım,” dedi Betameş; “kalayım da arkamızı kollayayım!”

Selenya aptal değildi. Kardeşinin niye böyle bir öneride bulunduğunu gayet iyi biliyordu. Ansızın kahramanlığa heveslenmiş falan değildi tabii, boşluğa atlayacağını düşündükçe korkudan karnına ağrılar girmesiydi sorun.

“Ne kadar nazıksın,” dedi ince bir alayla. “Darkos geri dönecek olursa, biz işimizi yaparken sen de onunla ilgilenirsin, olur mu?”

“Ya... olur tabii,” diye kekeleydi küçük prens, kendi başına nasıl bir bela açtığını fark ederek.

Arthur ile Selenya masanın ucundaki kitaplardan ve çeşit çeşit eşyadan oluşan dağa tırmanmaya koyuldular.

Ne var ki tam o sırada kapının altından içeri bir karaltı süzülmekteydi. Boyu birkaç santimetrelik olmasına rağmen korku veren bir karaltıydı bu. Darkos işbaşı yapmıştı bile. İbiğindeki bıçaklardan birkaçını kaybetmişti, ama kendisi turp gibiydi, üstelik şimdi daha dikkatliydi.

Gözcülük işini üstlenmiş olan Betameş’in onu görmemesi imkânsızdı; beyaz karoların üzerinde

seke seke yürüyen bir karafatmaya benziyordu aynı. Küçük prens ıslık çalarak Arthur'ü uyarmanı düşündüyse de çenesi korkudan kasılıp kalmıştı, bütün çabalarına rağmen sesi çıkmadı. Dar-kos üç ağızlı kılıcını öne uzatarak trene bindi ve birinci vagonu didik didik aradı. Betameş parmaklarını ağzına sokarak ıslık çalmayı denedi, ama ağzından pırt diye komik bir ses çıkabildi ancak.

O sırada Arthur Selenya'nın bu yapay dağdaki son kitaba tırmanmasına yardım ediyordu.

"Tam olarak nereye gidiyoruz?" diye sordu yorulmaya başlayan prenses.

Arthur tavanı göstererek cevap verdi:

"Şuradaki ilk rafa!"

Rafta büyük boy, resimli kitaplar vardı; Archibald'ın onlara ne kadar önem verdiği özenli dizilişlerinden anlaşılıyordu. Kitaplardan ikisinin arasında ise o küçük şişe duruyordu.

"Dedem başka yere kaldırmadıysa şişedeki şeyi içip büyürüz, sonra da gidip o şeytan suratlı Maltazar'ın icabına bakarız!"

Selenya irkildi. O ismi ne zaman duysa böyle olurdu; Arthur son anda tutmasa az kalsın düşünüyordu.

Çocukcağız mahcup bir şekilde özür diledi:

"Üzgünüm!"

Aslında bu ismi söylemenin uğursuzluk getirdiğini Arthur de gayet iyi biliyordu: Bela genellikle kapıdan girerdi, hem de küt diye. Tam o sırada, adeta bu hazin batıl inancı doğrulamak istercesine Maltazar hazretleri birdenbire odaya dalıverdiler. Onun gölgesi de korkunçtu, ama boyu üç met-

reyi bulduğu için oğlununkinden daha beterdi tabii.

Arthur ile Selenya oldukları yerde donup kalmışlardı, Betameş'in kulakları titriyordu, Darkos da burnunu bu tanıdık çürük kokusuna çevirmişti. Ardından Archibald de tavan arasına girdi; ağızında topuyla Alfred da peşindeydi. Ama Alfred eşikte zınk diye durdu. Maltazar'ın yanına giderse kendini tutamayıp bacağına dişlerini geçirebilirdi çünkü. Archibald tren istasyonunda devrilmiş yatan, içi dışına çıkmış vagonu fark etti.

"Hey! Bu da ne böyle! Gene Alfred'in marifetleri! Hele Arthur görsün, mükâfatını verir senin," diye azarladı köpeği vagonu yerden alırken.

Alfred adını duyduğu için kuyruk sallıyordu. Arthur köpeğin suçsuz olduğunu, treni Darkos'un o hale soktuğunu haykırmaya can atıyordu, ama bağırmanın faydasız olduğunu biliyordu. Sesi çok zayıftı, Archibald'ın kulağına dünyada ulaşmazdı.

Dede, Darkos'un içinde olduğu vagonu inceledi. Darkos bir ayakkabının içine girmiş çakıltaşı gibi sağa sola yuvarlanıyor, dışarı fırlamamak için vargücüyle uğraşıyordu.

"Arthur dönmeden tamir ederim hepsini! Sen de cezadan kurtulursun," dedi dede Alfred'e, kırk yıllık suç ortağıymış gibi.

Archibald treni masaya koydu, Darkos da doğranmamış olan biricik masanın altına büzüldü. Ardından ihtiyar profesör rafa baktı, kitapları sayıp yedincisinde durdu. Arthur ile Selenya tam da bu malum kitabın iki tarafına geçmiş, büyük bir gayretle kollarını sallıyorlardı. "Bizi duymaz belki, ama belki görebilir!" dedi Arthur kollarını

uçak gemisi dümeni idare edercesine çevirirken.

Archibald kitabı tutup usulca yerinden çıkar-
dı. Limandan ayrılmak için hiç de Arthur'e ihtiya-
cı olmayan gemi, çocuğun gözünün önünden s-
zlp gitti.

“Dede, buradayız! Benim, Arthur!”

Kuk ocuk boğazını paralıyor, zıp zıp zıplı-
yordu, ama boşuna. Archibald elini iki kitabın
arasına daldırıp şişeyi çıkardı. Arthur ile Selenya
Çaresizce dev şişenin burunlarının dibinden geçip
gitmesini seyrettiler.

Betameş kepçenin duvarına o kadar yapış-
mıştı ki dişleri saca çarpıp duruyor, bu yüzden de
böcek zırlıtısı gibi incecik bir takırtı duyuluyor-
du. Maltazar kulakları dikti. Böyle ince sesler du-
yunca iştahı kabarırdı. Üstelik böyle yemişlere
bayılırdı, hele de taze ve kızgın yağa batırılıp ı-
karılmışsa. Sesi izleyerek usulca Betameş'e yak-
laştı. Kuk prens iyice deliye dönmüş, dişlerinin
takırdaması hızlanmıştı; böyle giderse yerini bel-
li edecekti. Ama Archibald M.'nin yolunu keserek
ona şişeyi gösterdi.

“Al bakalım, işte aradığın şey. Ben sözümü
tuttum, şimdi sıra sende.”

Maltazar şişeyi dikkatle alıp engellerinin
arasında çevirdi. İçinde balı andıran, güzel, sarı
bir şey vardı.

“Bunun doğru şişe olduğunu nereden bile-
yim?”

Bunu söylerken, bir taraftan da yalan söylüyor-
sa yakalamak için Archibald'ın yüzünü süzüyordu.

“Herhalde okuma yazman yoktur, ama en
azından resimlere bakmayı becerebilirsin, değil

mi?” diye sordu dede parmağıyla etiketi göstere rek.

Majesteleri kendisiyle böyle dalga geçilmesinden hiç hoşlanmazdı; Archibald'ın suratını çizdirmesine bir parmak (çengelli cinsinden) kalmıştı. İğrenç M. etikete baktı, üzerindeki üç resmi gözden geçirdi. Birinde sıradan bir adam vardı, ikincisi bir şey içiyordu, üçüncüsü ise o kadar boy atmıştı ki şişeye sığmıyordu. Bunu anlamak için zekâ seviyesinin sıfırın altında olması lazımdı.

O sırada, birkaç metre aşağıda Darkos vagonun arka balkonuna çıkmıştı. O da elini kolunu sallıyor, nefes nefese haykırıyordu:

“Baba! Baba! Buradayım! Benim, Darkos!”

Nitekim Maltazar incecik bir ses duydu, ona belli belirsiz birini hatırlatan, uzak bir fısıltı.

“Benim, oğlun! Ben ölmedim,” diye haykırıyordu Darkos ses boğazını yırtarcasına.

Bu kez babası duymuştu. Gözleriyle bu genizden gelen sesin kaynağını aradı. Darkos hedefe çok yaklaştığını biliyordu, ama babasının dikkatini çekmek için başka ne yapacağını şaşırılmıştı. Sonunda kılıcını tutup bütün gücüyle ona doğru fırlattı. Kılıç yanağına saplanınca Maltazar ürperdi, bu ne cesur sivrisinekti böyle. Sokulan yeri bulmak için eliyle yüzünü yoklarken iğneye rast geldi. Parmaklarıyla çekip çıkardığı iğneyi merakla inceledi; çünkü sıradan bir iğne değildi bu. Binlercesinin içinden derhal tanıyacağı bir kılıçtı, birinci yaşgününde oğlu için yaptırmıştı bunu. Maltazar derhal alarm durumuna geçerek çaktırmadan yavrusunu aramaya koyuldu.

Umutsuzluğa kapılmaya başlayan Darkos içini çekti.

“Ah! Daha ne kadar sürecek acaba!”

Ama Maltazar gerçekten bakışlarıyla oğlunu mu arıyordu, yoksa Darkos’un, büyük olasılıkla şişeyi ele geçirmeye uğraşmakta olan Arthur ile Selenya’nın peşine takıldığını mı anlamıştı? Usulca kitap rafına yanaşıp eksik kitabın bıraktığı dev boşluğu yokladı. Arthur ile Selenya tehlikenin yaklaştığını görür görmez, gölgelere sığınmak üzere iç tarafa çekildiler. Ama karanlığın efendisinin gözünden hiçbir şey kaçmazdı, karanlıkların ona engel olduğu vakalar da nadirdi. Maltazar daha iyi görebilmek için gözlerini kısıtı ve en sonunda bizim iki kahramanı enseledi.

“Yo! Hayır!” diye haykırdı bütün bu trajediye tanıklık etmiş olan Betameş.

“Oh yes!”

Darkos ise coşmuş, sevinçten dans etmeye başlamıştı.

Selenya sihirli kılıcı hazır edip savaş pozisyonu aldı, ama ne yazık ki bir tek Büyücü Merlin paçayı sıyrabilirdi bu kadar berbat bir durumdan. M.’nin yüzünde şeytani bir gülümseme belirdi. Tam elini uzatacakken Archibald’ın ansızın yedi numaralı kitabı yerine koyacağı tuttu. Bu arada dipteki duvarda pestili çıkmış olan bizim iki kahramanı da süpürüverdi.

“Emeline kavuştun Maltazar. Şimdi söz verdiğin gibi bu evi terk etmeni istiyorum senden!”

M., torununun hemen arkasında, iki kitabın arasında sıkışmış olduğunu ona söylemeye can atıyordu, ama Archibald’ın o zaman onu kurtar-

mak için olmadık işler yapmaya kalkışacağı ke-sindi. Dolayısıyla Maltazar ağzını açmadan hazi-nesini alıp gitmeyi tercih etti. Daha sonra, yeni or-dusuyla gelip şu sevimli aileyi ortadan kaldırmak için bol vakti olacaktı nasıl olsa. Hem zaten bu-gün dövüşseler çok eşitsiz şartlarda geçerdi, bu da işin zevkini azaltırdı. Böylece Maltazar arkası-nı dönüp sokak kapısına yöneldi.

“Baba,” diye mırıldandı Darkos, kollarını onu bir kez daha terk eden babasına uzatarak.

İçinden haykırmak geliyordu, ama sanki ça-balarının boşa gideceğini anlamış gibi ağzından çıt çıkmadı.

Archibald da odayı terk etti, kapıyı güzelce ki-litlemeyi ihmal etmeksizin.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Darkos sersemlemişti. Gözündeki yaşlardan önünü göremez olmuştu. Üzüntü öyle bir içine oturmuştu ki felç olmuştu adeta. Betameş kepçenin tepesinden sarkınca, onun Jülyet'i gitmiş Romeo gibi balkonda eli böğründe oturduğunu gördü.

Arthur ile Selenya rafın dibindeki bir geçitten çıkıp masanın üstündeki kitap yığınının üstüne atladılar.

“Dikkat! Orada, vagonda!” diye haykırdı Betameş aslında fısıldadığını sanarak.

Darkos tehlikeyi duymuştu, ama tepki gösteremeyecek kadar çökmüş durumdaydı. Arthur başını usulca vagonun arkasına uzatınca zavallı Darkos'u gördü.

Selenya fısıldadı:

“Dikkatli ol, babasından daha kalles!”

Ama feleğin sillesini yemiş savaştının ne kadar üzgün olduğu her halinden belliydi, Arthur bunu yüreğinde hissetti ve tehlikeyi göze alıp ona yaklaştı.

“Dinle Darkos, ne hissettiğini biliyorum... acını anlıyorum.”

Savaşçı biraz başını kaldırdı. Savaşma arzusu bile kalmamıştı adeta.

“Benim babam da genellikle yanımda olmaz. İş aramak için şehre gider. Koca yaz beni burada, dedemlerle bıraktı. Buna üzülüyorum, ama biliyorum ki aslında beni sever,” dedi Arthur tatlılıkla, anlatılması mümkün olmayan bir şeyi kelimelere dökmeye çabalıyordu.

Darkos zor duyulan bir sesle sordu:

“Ama... gene de bazen gelir, değil mi?”

Arthur bir an duraksadı, ama yalan söyleyemezdi.

“Evet, bazen.”

Darkos derin derin iç çekti, sonra da balkonun kenarına oturdu.

“Benim sorunum bu işte. Benim babam *asla* yanımda olmaz! Kırk yılda bir bile olsa. Asla güzel bir söz yok, asla sevip okşama, hiç olmazsa seven bir bakış bile yok.”

Arthur kaygıyla sordu:

“Gene de arada bir konuşuyorsunuz herhalde, değil mi?”

“Sadece beni azarlamak ya da emirler vermek, hatta ikisini aynı anda yapmak için ağzını açar! Merak ediyorum, beni birazcık olsun sevmiş midir acaba?”

Darkos yıllardır yüreğinde sakladığı yasak bir cümleyi telaffuz edercesine nihayet içini dökmüştü.

Arthur bu samimiyete şaşırılmıştı. Okuldaki en iyi arkadaşı bile bu kadar yüreğini açmamıştı ona.

“Erkek erkeğe sohbetinizi bölmek istemem,

ama yerine getirmemiz gereken bir görevimiz var,” diye araya girdi Selenya, her zamanki özgüveniyle.

Darkos mahzunlaşmıştı. Konuşmaya devam edip duruma biraz açıklık getirebilmeye can atıyor olmalıydı.

“Darkos, bence en doğrusu, gidip ona sormak,” dedi Arthur içtenlikle.

Darkos’un kafası iyice dağılmıştı.

“Nasıl yani?”

“Babana gidiyorsun, karşısına dikiliyorsun, sonra açıkkyüreklilikle soruyorsun: ‘Baba, sen beni seviyor musun?’”

“Ya sonra?”

Darkos bir cevap bekliyordu.

“Sonra... sonrasını bilemem, ama cevabı ne olursa olsun hiç olmazsa sorunun ağırlığından kurtulmuş olursun!

“Cümleyi doğru anladığımdan emin değilim,” diye karşılık verdi Darkos beklenmedik bir dürüstlikle.

Zekâsı gerçekten de sınırlıydı. Anlamak için birilerinden ödünç beyin hücresi alması şarttı.

Selenya onun sözünü keserek Arthur’ü kolundan tutup sürükledi.

“Biz seni rahat bırakalım, sen de istediğin kadar düşün!”

Darkos elini bile oynatmadan onların uzaklaşmasını seyretti.

“Ben... ben de sizinle gelebilir miyim?” diye sordu; istemeden ağzından kaçırılmış gibi.

Arthur bu hem şaşırtıcı, hem de bir o kadar dokunaklı soru karşısında duygulanmıştı. Daha

birkaç saat önce kimin aklına gelirdi Darkos'un bu kadar içe dokunan, neredeyse çocuksu bir hassasiyet gösterebileceği? Selenya'nın aklına gelmeyeceği kesin.

"Darkos, iyi, güzel ama, bu kadar kolay saf değiştirilmez. Aylardır Minimoyları kovalıyorsun. Gerçi halkım hayırseverdir, ama gene de hayatı onlara dar eden celladı bağışlamaları biraz zaman alır."

Darkos başını önüne eğdi.

"Anlıyorum ve... üzgünüm," dedi içtenlikle.

Selenya'nın kararsızlığı giderek artıyor, öfkesi ise azalıyordu.

"Bunun için bence bir geçiş dönemi şart. Babanla sorunlarını hallet, ondan sonra sana söz; durumunu konseye götüreceğim!"

Bunu duyunca dünyalar Darkos'un olmuştu.

"Sahiden mi?"

"Prenses sözü!"

Savaşçı kendini bir tuhaf hissediyordu, her yeri tatlı tatlı gıdıklanıyordu. Artık ne gülümsemesine hâkim olabiliyordu ne de gözyaşlarına. Darkos içinden yükselen bu şey karşısında biraz paniğe kapıldı; boyuna uygun bir tane olsa çoktan doktor çağırmıştı. Aslında doktora gerek yoktu, çünkü bu haline teşhis koymak kolaydı. Darkos, sevgisizlikten kaynaklanan şiddetli bir heyecan yaşıyordu. Çaresi de gayet basitti. Darkos, başkalarının ona yüreğini açmalarını istiyorsa, kendi de onlara yüreğini açacaktı. Bu değişmez bir gerçektir; bu nedenle de ayrıcalıklı olarak yüce kitabın yüz on birinci sayfasında kayda geçirilmiştir.

O sırada kepçe yere indi, bizimkiler de hemen dışarı zıpladılar.

“M.’yi yakalamamız şart,” dedi Arthur; bir taraftan da bir şey arıyor gibiydi.

“O kadarını biz de biliyoruz, ama şu küçücük bacaklarımızla nasıl olacak o iş?” diye karşılık verdi Selenya.

Arthur gözleriyle etrafı kolaçan ediyordu.

“Çözüm buralara bir yere park edilmiş olmalı!”

Yarı yarıya yıkılmış kâğıttan bir şatonun köşesini dönünce aradığını buldu: kendi elleriyle mükemmel hale getirdiği, Amerikan ordusunda kullanılan cinsten muhteşem bir cip! Normal tekerleklerin yerine traktör tekerleği takmıştı; bundan dolayı araç uzaktan bakınca kocaayağı andırıyordu.

“Hayır, olamaz! Bitmedi mi senin şu katil arabaların?” diye sızlandı Betameş.

Ablası ön koltuğa yerleşirken, “Çok istiyorsan sen de yürüyerek gel peşimizden!” dedi, şaka olsun diye.

Betameş biraz homurdandıktan sonra onlara katıldı.

“Hazır mıyız?” diye sordu Arthur dudaklarında afacan bir gülümsemeyle.

Selenya ona laf yetiştirirken bir taraftan da emniyet demirine tutunuyordu.

“Şey... herhalde hazırızdır!”

Arthur arabanın yan tarafındaki mandalı kaldırıncı motor harekete geçti. Süper cip ânında ileri fırlayarak son sürat yola koyuldu. Arthur arabayı çözene kadar kitap yığınlarının arasında slalom yaptıysa da, birkaç saniye sonra duruma tam anlamıyla hâkim olmayı başarmıştı. Böylece cip iyice hızlanarak kapıya doğru atıldı.

Selenya arabanın yüksekliğini hesaplayarak sordu.

“Geçeceğine emin misin?”

“Kesinlikle geçmez,” dedi Arthur ötekileri korkutmak için.

Araba kapıya çarpacak gibiydi, ama son anda Arthur ahşabın içinde bir yarık olduğunu fark etti ve gözlerini kapatıp içine daldı. Kafalarının üzerinde kıymıklar uçuşuyordu ve tavan yerine geçen güvenlik demirleri yerinden oynamıştı. Dostlarımız iyi ki başlarını eğmişlerdi, yoksa sonları Marie Antoinette’inki gibi olabilirdi.

“Teveleri seni şu arabayı kullandığın gibi kullansam ehliyetime çoktan el koymuşlardı,” diye bütün gücüyle bağırdı Selenya, yüzünü yalayan rüzgâra karşı.

“Sahi mi? Teve sürmek için ehliyet mi gerekiyor?”

“Evet, hatta iki hörgüçlü bir teveyse iki ehliyet gerekir!”

“Bizde de ehliyetsiz araba kullanmak yasak, ama ehliyete yaşım tutmuyor!”

“Ehliyetsiz araba kullandığın halde kimse sana ceza filan vermiyor mu?” dedi Betameş öfkeyle.

“Vermez olurlar mı! Ama boyum sadece iki milimetreyken polis beni nasıl enselesin!”

Arthur ötekilere cevap yetiştirirken bir yandan da üç-beş mıymıntı karıncanın arasında slalom yapıyordu.

“Ehliyeti bakkaldan mı aldın?” diye bağırdı içlerinden biri.

Cip o katın sahanlığını boydan boya katetti ve karanlıkta büzülüp saklanmış olan, kınkanatlılar-

dan kara bir böceğin önünden tam gaz geçti. Hayvan fosforlu gözlerini faltaşı gibi açıp peşlerine takıldı.

Arthur dikiz aynasına baktı.

“Bu da ne böyle?”

“Bir devriye,” dedi Betameş.

Böcek far gibi parlayan gözleriyle alçaktan uçarak peşlerinden geldi.

Arthur rüya görür gibiydi.

“Devriye mi, ama bu nasıl olabilir?”

Hayvan sirenini çalıştırdı.

“Bütün karıncalar aynı yönde giderken bir tek sen aksi yönde gitmekte inat edersen, çok geçmeden kanun kaçağı diye yakana yapışırlar,” diye açıkladı Selenya.

Arthur kötü bir rüyadan kurtulmak istercesine başını salladı.

“Bu mümkün değil!”

Böcek giderek yaklaşıyor, yaklaştıkça da daha ürkütücü görünüyordu.

“Ters yönde ilerliyorsunuz! Derhal arabınızı kenara çekiniz!” diye öttü devriye genizden gelen sesiyle.

Betameş Arthur’e takıldı:

“Ne güzel, zaten olmadığına göre ehliyetine el koyması tehlikesi yok demektir!”

Fakat Arthur’ün arabayı durdurup belki de onlara Maltazar’ın izini kaybettirecek şu çok değerli birkaç dakikayı harcamaya hiç niyeti yoktu. Devriyeyi atlatmak için duvar boyunca uzanan su kanalına daldıysa da, uçan böcek hiç istifini bozmadan peşlerinden gelmeye devam etti.

Cip, karıncaların inşa ettiği köprülerden biri-

ne girdi. Geçit biraz dar olduğu için araba bowling topu gibi karıncaların arasına paldır küldür dalıverdi. Cip geçerken karıncalar bağırarak kendilerini sağa sola atıyorlardı. Köprü bittikten sonra Arthur sağa dönüp peşinde mahalli polisle tekrar sahanlığa çıktı. Dikiz aynasına bir göz attı. Bir saniye kadar devriyenin yaklaşmasını bekledikten sonra aniden direksiyonu sağa kırdı. Manevra kınkanatlıyı şaşırtmıştı, durmayı da beceremiyordu bir türlü. Böylece oraya tuzak olarak konmuş bir tiranozora bodoslama dalıverdi. Dev canavar plastiktendi, gene de böceği ağzıyla yakalamış oldu bir nevi. Ne var ki, çarpışmanın şiddetiyle oyuncağının çenesinin mekanizması da bozulunca, ağız dişlerin takırtısı eşliğinde kapandı. Devriyeden geriye, bu dev çenenin her iki yanından sarkan iki küçük kanat parçası kalmıştı.

Arthur bir taraftan ilerliyor, bir taraftan da olup bitenleri izliyordu, amacına ulaşmıştı galiba. Sonunda polisten kurtulmuştu.

“Öndeki arabayla aranda mutlaka bir mesafe olacak,” dedi hınzırca, bir parça da böbürlenerek.

Marguerite’in istediklerini almak için erkek erkeğe alışverişe giderlerken dedesinin ağzından kim bilir kaç kez duyduğu bir cümleydi bu. Ama iyi bir sürücü olan Archibald, şu an en az bunun kadar Arthur’ün işine yarayabilecek bir başka cümleyi daha dolamıştı diline: “Hep karşıya bak.” Arthur de böyle yaptı zaten, ama bir saniyelik bir gecikmeyle. Heyhat! Merdivenin başına gelmişti bile. Avazı çıktığı kadar bağırması, frene asılması hiçbir işe yaramadı.

Cip tam gaz merdivenden aşağı yuvarlanma-

ya başladı. Böyle cambazlıklar o an Arthur'e hiçbir fayda sağlamazdı, hele de kapının altından geçerken cipin üzerindeki güvenlik demirlerini paramparça etmiş olduğu düşünülürse. Araba basamaktan basamağa zıplaya zıplaya inerken, kahramanlarımız korkunç bir dönme dolapta hapis kalmış gibiydiler. Bu şok tedavinin yanında ceveferik yolculuğu sağlıklı yaşam yürüyüşü gibi kalırdı.¹

Araba, ötekilerden daha yüksek olan son basamağı trampelen gibi kullanarak kelimenin tam anlamıyla havalandı ve birkaç metre uçtu. Yere inmekse çok zahmetli oldu, kahramanlarımız kendilerini yerde, koltukların önünde buldular. Araba bir an zik zak yaptı, ama Arthur tekrar direksiyona geçerek aleti kontrol altına almayı başardı.

Tam o anda salonun öbür ucunda sokak kapısından çıkmakta olan Maltazar'ı fark etti. Direksiyon başındaki Arthur keman yayı gibi gerilerek o tarafa yöneldi. Ne var ki kocaayak yolunu kesti. Alfred, en sevdiği arabayı görünce çok sevinmiş, kuyruk sallıyordu. Üstelik sahibi ona atılan nesnelere geri getirmeyi öğretmiş olduğundan, gayet sakin oyuncağı ağzına aldı. Arthur dinozorunkini bile geçen bu koca çenede kısılıp kalmamak için direksiyonu sertçe kırdı. Salonda yere saçılmış kırık dökük eşyaların arasından elinden geldiği kadar kaçmaya çalıştı, ama Alfred bir helikopter gibi, ustalikle takip ediyordu onu.

“Arthur bir şey yap! Kocaayağın ağzında can vermek istemiyorum!” diye haykırdı Betameş.

¹ (Bkz.) *Arthur ile Minimojlar*.

Arthur cevap olarak haykırdı:

“Sıkı tutunun!”

Araba birden komodinin altına dalarak gözden kayboldu. Alfred komodinin önünde durup kulakları dikti. “O lanet olasıca araba ortaya çıkana kadar buradan kımıldamak yok,” dedi içinden, bizim köpecik arkadaşı katır kadar inatçıydı.

Nitekim cip çok geçmeden dışarı çıktı, ama komodinin öbür yanından. Sokak kapısına doğru ilerlemeye devam etti. Arthur bir an arabasının sadece bir oyuncak olduğunu, dolayısıyla gazın da frenlerin de aslında çalışmadığını unutarak gazı kökledi. Keşke çalışsaydılar, çünkü tam o anda Archibald Maltazar’ın arkasından kapıyı kapamıştı ve kapıya çakılıp kalmamak için frenler Arthur’ün çok işine yarayabilirdi. Yumurcak direksiyonu aniden kırarak çarpışmayı kıl payı önledi.

Pencereden Maltazar’ın uzaklaştığını gören Selenya kaygılıydı.

“Onu kaybedeceğiz!”

“Henüz son sözümü söylemedim!”

Arthur bu cevaptan sonra bu kez engel tanımamaya kararlı olarak başka bir kapıya yöneldi.

“Dikkat!!!” diye haykırdı Betameş.

Arthur muhteşem bir refleksle Armand’ın yerde sürünen diş dolgusundan son anda kurtulmayı başardı.

Bir düşünsenize, ya Arthur babasının dolgusunu suratının ortasına yeseydi! İnsanı ömür boyu dişçiden soğuturdu böyle bir kaza.

Selenya iğrenç kurşun parçasını gösterdi.

“Bu da ne böyle?”

Arthur ise dikkatini yola vermişti.

“Hiçbir fikrim yok!”

Cip şimdi son sürat evin küçük arka kapısına yaklaşıyordu. Selenya’yı bir telaştır almıştı, çünkü şoför bey bu kez kapıyı kırıp geçmeye kararlı görünüyordu.

“Arthur, o kapı meşeden! Arabanın pestili çıkacak,” diye uyardı, nedense biraz boğazı düğümlemiş olan prenses.

Arthur ise, bir Indiana Jones gülümsemesiyle karşılık verdi:

“Güven bana!”

Bodoslama kapıya giden araba, sivrisinek gibi ezilmeye kendini hazırlarken, kapıya açılmış daha küçük bir kapı cipin ağırlığıyla birden açılıverdi. Arthur mutfak kapısına, kedi için açılmış olan küçük kapaktan çıkmıştı. Selenya bu serüvenden sağ salim kurtulduklarını görünce rahat bir soluk aldı.

Betameş’in gözleri hâlâ kapalıydı.

“Tamam mı? Öldük mü?”

Ablası onun bu yorumlarından bıkmıştı doğrusu.

“Evet! Sen rahat rahat uyu! Cennete gelince haber veririz!”

Cip evin etrafını çepeçevre saran, üzeri kapalı verandada ilerliyordu. Arthur ana cepheye varmak üzere direksiyonu doksan derece sağa kırdı. Maltazar’ı gördüklerinde merdivenin üzerindeki sekideydi; sonra bahçeye inen basamaklara yöneldi. Hani polis memuru Simon’un inmeyi de çıkmayı da bir türlü beceremediği şu malum basamaklara.

Maltazar'la aralarında sadece birkaç metre kalmıştı, ama hedefe bu kadar yaklaşıncaya Arthur'ü bir tasadır almıştı; bu ayaklı dağı nasıl durdurabilirdi? Üzerine atlayıp şişeyi tutan eline kadar tırmansa mıydı? İmkânsız görünüyordu bu operasyon. Yoksa arabayı ayaklarına sürüp dengesini mi bozsaydı? Şişe yere düşer, Arthur de hemen koşup içindekini içebilirdi. İşte bu aklına yatmıştı. Hızı artırmaya bir faydası olmasa da kendine cesaret vermek için gazı iyice kökledi.

Arthur merdivenin tepesine vardığında Maltazar bahçede birkaç adım yürümüştü bile. Araba havalandı, birkaç metre planör uçuşu yaptı ve nihayet Maltazar'ın topuğuna birkaç santim mesafede otların arasına çakıldı. Bundan sonra kıpırdaması imkânsızdı, Arthur'ün ise, lanetli M.'nin ormanda gözden kaybolmasını çaresizce seyretmekten başka yapabileceği bir şey kalmamıştı.

Prenses düşmanını elinden kaçırdığına bozulmuştu.

“Planın tam olarak neydi? Galiba tam anlayamadım ben?”

Arthur kaşlarını çatarak durumu kabullendi.

“Kötü bir plandı!”

Armand etipuf paketini nihayet bulmuştu. Arthur görmesin diye öyle bir yere tıkiştirmişti ki, nereye sakladığını kendi bile unutmuştu.

Armand titreyen eliyle yepyeni paketi sallayarak salona girdi.

“O-ol-ol-ol oldu işte! Bu-bul-buldum!” dedi dik-katle.

Ne var ki Maltazar ardında yıkıntılardan ve tozdan başka bir şey bırakmadan ortadan kaybolmuştu. Rose ise hâlâ kanepede uyuyordu, yüzüne çiy yağmasını, o olmazsa beyaz atlı prensin gelmesini beklercesine.

Archibald bir köşeye çekilmiş, kollarına sokulmuş olan Marguerite'i hafif hafif sallıyordu.

"Gi... gitti mi?" diye sordu Armand sesinde azıcık hayal kırıklığıyla.

"Evet," dedi Archibald! "Gidişi olsun da dönüşü olmasın!"

ON İKİNCİ BÖLÜM

Arthur balta girmemiş ormanlara benzeyen çimenlerde öfkeyle ilerliyordu. Sinirini taşlardan çıkarıyor, önüne her çıkana bir tekme yapıyordu.

“Arkasından koşmak boşuna! Atı alan ormanı aştı,” dedi Selenya burnundan soluyarak.

Yorgunluktan bitmiş olan Betameş kendini yere atarken ekledi:

“Üstelik onun her adımı, bizim yüz adımımız ediyor!”

Arthur sinirden yerinde duramıyordu, ama gerçeği kabul etmek zorundaydı, böyle yürüyerek hiçbir yere varamazdı. Bu çıkmazdan çıkmanın tek yolu kafayı çalıştırmaktı.

Kendi kuyruğunu kovalayan fare gibi dönme-ye koyuldu.

“Bir çare bulmak zorundayız!”

“Hem de hızla! Lanetli M. sorunları kendi yöntemleriyle çözmeye başlamadan önce,” diye atıldı Selenya; o da dönme-ye koyulmuştu, ama aksi yönde.

Arthur alnını ovuşturarak durumu özetledi:

“Bizi büyütecek bir şey bulmalıyız. Ya bulaca-

ğız ya da biz yapacağız! Ama tabii yapmak için en başta içine ne koyacağımızı bilmemiz gerek! Kalıbımı basarım Archibald'ın kitaplarından birinde yazıyordur bu. Demek ki çalışma odasına dönmemiz şart! Haydi!"

Prenses kendini tutamayıp haykırdı:

"Arthur, gerçekçi ol! Araban hurda oldu, oraya tırmanmak saatler sürer!"

İki milimetrelik minik adam uzaklardaki evine baktı, geçit vermez bir dağa benziyordu. Prenses haksız sayılmazdı, ama Bogo Matasalailer onu gerçek bir savaşçı yapmışlardı, pes etmeye gönlü razı olmuyordu bir türlü.

"Burada elim kolum bağlı oturamam Selenya! Elim kolum bağlı oturup M.'nin dünyamı istila etmesine, mahvetmesine seyirci kalamam," diye haykırdı Arthur bir umutsuzluk dalgasının içinde kabardığını hissederek.

Birden, "Aklıma bir şey geldi," dedi prenses çekinerek.

Arthur'ün gözleri derhal yeniden umutla parladı.

"Miro bir keresinde fen dersinde o maddeden söz etmişti. Zaten en iyi öğrencisiydim ben," dedi Selenya gururla.

Arthur gerisini duymak için sabırsızlanarak karşılık verdi.

"Hiç şüphem yok!"

"Selenyel özülle yapılan, çok güçlü, hamur kıvamında bir sıvı. Yanlış hatırlamıyorsam onu üretebilen bir tek kişi var..."

Arthur havuç görmüş tavşan gibi zınk diye durdu.

Prenses gerilime neden sonra son verdi:

“Arıların ana kraliçesi!”

Arthur bir parça hayal kırıklığına uğramış gibiydi, çünkü kraliçe arıyla pazarlığa oturmak, aya gitmek kadar zor geliyordu ona.

“Çalışma odasına çıkıp kitaplara bakmak daha kısa sürer! Allah bilir nerdeki bir arı kovanının kraliçesiyle nasıl görüşeceğiz?”

Selenya hafifçe gülümseyerek güzel gözlerini Arthur’ün gözlerine dikti.

“Bu sefer de sen bana güveneceksin,” dedi kendinden emin bir tavırla.

O sırada Rose usulca uyanıyordu. Kocasının burnunun dibinde sallayıp durduğu etipufların kokusu nihayet işe yaramıştı.

“Oh! Helva ha! Ah canım, çok tatlısın,” dedi paketi fark edince.

Köstebekler kadar miyop olduğu göz önüne alındığında helvayla etipufun şeklini karıştırmada bir tuhafılık yoktu; ama birbirine hiç benzemeyen kokularını karıştırması biraz şaşırtıcıydı. Maltazar kafasına biraz fazla şiddetli vurmuş, bu yüzden de duyuları zedelenmişti herhalde. Rose etipufu kaptığı gibi iştahla mideye indirdi.

“Mmmm! Helvaya bayılıyorum,” dedi sonra parmaklarını yalayarak; duyularının ciddi bir zarar gördüğü kesindi artık.

Maltazar kızı fazla sarsmıştı.

Armand karısının başına usulca soğuk bir bez koyarken, bir mezara çelenk bırakır gibi bir hali vardı. Sonra eşini tekrar uzanmaya zorladı.

“Sen dinlen hayatım!”

Rose gülümseyerek naz yaptı biraz. Derken...

“Arthur nerede?” diye sordu olanca saflığıyla.

Böyle tatlı bir anda Arthur yanlarında olsa cennete bir adım daha yaklaşmış olurlardı.

“Şeyde... odasında,” diye kekeledi baba, fakat hiç inandırıcı değildi.

Annenin gerçeklikle bağı tamamen kopmuştu.

“Söyle ona ödevlerini yapsın, sonra da gelip göstersiz!”

Armand ne yapacağını şaşırılmıştı.

“Ha... tamam! Şu taraftan gidip bakayım,” deyip bahçeye çıktı, oğlunun odasının elma ağaçlarının arasında olduğunu sanıyordu galiba.

Her zamanki gibi kader ağlarını örüyordu. Armand oğlunu bahçede aramakta haklıydı, gerçekten de onun birkaç santim ötesinden geçecekti.

Arthur açısından ise ne yazık ki, Minimoylar ülkesinde santimetreler kilometre yerine geçiyordu. Babasına seslenmeye zahmet etmedi bile, bağırp çağırmanın faydasız olduğunu biliyordu. Arthur o anda bir gelinciğin ortasına oturmuş, vargücüyle dişi organları silkeliyordu.

Çocuk, yukarıdaki taçyaprağa kurulmuş olan Selenya'ya sordu:

“İşe yarayacağına emin misin?”

“Hem de her zaman,” dedi genç kız güvenle, bir taraftan da doruklardaki bir kartal gibi ufku gözetliyordu.

Arthur çiçeğin dişi organlarını dut ağacı gibi silkelemeye devam etti. O sırada Betameş göründü, eli kolu kızböceği yumurtası doluydu. Ablasının yanına oturup tıkınmaya koyuldu.

“Havuca hayır diyebilen bir tavşan gördün mü hiç?”

“...Yooo...”

“Solucana hayır diyen bir civciv?”

“Lahana yaprağı görüp de başını çevirip geçen bir tırtıl?”

“Hayır.”

“Çıtır otlara bakmadan geçen bir teve?”

“Şey... doğrusu hayır.”

“Öyleyse bu kadar güzel bir çiçeğe dayanabilen bir arıyı da asla göremeyeceksin,” diye lafı bağladı Betameş, sözünü bile bitirmeden yumurtaları ağzına atarak.

Prenses hafifçe gülümsedi, kardeşinin söylediklerine değil, beş dakikadır bekleyip durduğu şeyi nihayet ufukta gördüğü için.

Arı dosdoğru çiçeğin üzerine geldi ve yere yaklaşan tombul bir helikopter gibi yavaşladı. İnanılmaz bir hızla kanat çırpıyordu, Arthur bu şiddetli esinti karşısında devrilmemek için gelincığın içindeki organlara tutunmak zorunda kaldı.

Arı havada vızıldadıktan sonra pompalama işlemine geçti. Selenya sırtına zıplayıp ensesindeki tüyleri yakalamak için işte bu ânı bekliyordu. Betameş de son lokmasını bitirdikten sonra ablasını izledi.

Arthur bu uçan fabrikanın gürültüsünde sesini duyurmak için haykırdı:

“Şimdi ben ne yapayım?”

“Karnı iyice dolunca dönüş yapmak için biraz eğilecek! İşte tam o sırada üstüne zıplaman gerek,” diye açıkladı prenses yüksek sesle.

Vücudunun bütün zerreleri “Hayıır!” diye

bağırıldığı halde Arthur aptal aptal başıyla “evet” dedi. O sırada arı görevini tamamlamıştı bile. Koca pompa geri çekildi ve hayvan tıpkı Selenya'nın söylediği gibi hafifçe öne eğildi.

“İşte şimdi!” diye haykırdı prenses.

Bazen bir şeyi yapmak istediğimizde, en iyisi üzerinde hiç düşünmemektedir, hele de aptalca bir şeyse. Arthur ciğerlerini havayla doldurdu, kendini yüreklendirmek için bir çığlık kopardı, ardından da kendini boşluğa bıraktı. Kendinizi koşup koşup bir uçurumun kenarından havadaki bir helikoptere atlarken hayal edin, ne demek istediğimizi anlarsınız.

Arthur arının tüylerle kaplı sırtına kondu. Yu muşak ama kaygandı burası, bir an düşecek gibi oldu. Neyse ki son anda Selenya onu yakasından yakalamayı başardı, sonra da arkasına binmesine yardım etti. Arthur bir tahta parçası bulmuş kazazede gibi vargücüyle sarıldı ona. Prensес ellerine vurarak bağırdı:

“Hey?! Fırsattan istifade ne mıncıklıyorsun oramı buramı!”

“Ay pardon.. ben.. istemedem oldu,” dedi minik oğlan, öyle kötülükler düşünemeyecek kadar küçük ve terbiyeliydi.

Betameş bir kahkaha patlattı.

“Arının bir kılını eline dola; toprağa kök salmış bir ağaç kadar sağlam olursun,” dedi Arthur'e.

Arthur söyleneni yaptıysa da, Selenya'nın belindeki öbür kolunu çekmedi.

Prensес hâlâ protokol derdindeydi.

“Hah, şimdi oldu! Artık dua edelim ki arı ha-

nım işini bitirmiş olsun, yoksa kovana gidene kadar her çiçekten bal almaya kalkışır.”

O güzel kovan hâlâ aynı yerde, üzerine kol karnat geren koca meşenin bir dalında asılı duruyordu; ama şu an gelen ziyaretçi Arthur değildi. Maltazar'dı bu. Neyse ki bu aşağılık yaratığın şu seyyar bal çanağıyla işi yoktu. Bu nedenle başını kaldırıp bakmaya bile zahmet etmeden altından geçip gitti. Onu ilgilendiren şey, biraz daha ilerideydi. Mide bulandırıcı, yeşilimsi, sevimsiz bir bataklık. Maltazar evine kavuşmuş gibi gülümse-di. Pelerininin altından bir tüp çıkarıp dikkatle kapağını açtı. Üzeri ince ince süslenmiş, deri kayışlarla sarılmış bir bambu parçasıydı bu. İçine bir göz attı. Tüpün en dibinde balık istifi gibi yığılmış elli kadar fedai vardı; herhalde felaketten kurtulabilmiş olanların hepsi buradaydı. Hatırlarsanız Arthur ortalığı sel bastırıp Maltazar'ın krallığının canına okuduğunda, lanetli yaratık yakın koruması olan en değerli, en sadık fedailerinden birkaçıyla birlikte kaçmayı başarmıştı.¹

Bu bir avuç fedai sonsuz bir sadakatle yanından asla ayrılmamıştı.

“Hadi bakalım kuzucuklarım! Nihayet temiz hava alabileceksiniz biraz,” dedi onlara Maltazar, karşısında koyun varmış gibi.

Maltazar o iğrenç bataklığın kenarına gidip tüpün içindekileri, yani fedai sürüsünü suya boşalttı. Ardından Archibald'ın verdiği küçük şişeyi açıp havada salladı.

¹ (Bkz.) *Arthur ile Yasak Kent*.

“İntikam saati geldi,” diye bildirdi büyük bir ciddiyetle.

Bataklığın yüzeyinde fedailer hiç vakit kaybetmeden işe koyulmuşlardı. Her biri bir sivrisinekle yakalayıp sırtına atlamıştı. Bu adamlar savaşta o kadar deneyimlilerdi ki sivrisineklere tamamen hâkim olmaları birkaç saniye sürmedi. Üstelik herkesin bildiği gibi bataklıkta doğan sivrisinekle yavruları, büyürken çok hassas bir dönemden geçerler. Su üstünde kalacak kadar gelişmiş, ama havalanacak kadar kaslanmamışlardır henüz. Fedailer işte bu kısacık hassas andan yararlanıyorlardı; düşmana daima en zayıf ânında saldırımlarını öğütleyen efendilerinin sözlerini kendilerine kılavuz edinmişlerdi.

“Ormanın tanrıçası bizimle olsun,” dedi Maltazar azametle.

Bunu daha çok alışkanlıktan söylemişti, yoksa herhangi bir şeye, herhangi bir kimseye, hatta şu ünlü tanrıçaya inandığı falan yoktu. Sıvıyı son damlasına kadar yavaş yavaş bataklığa boşalttı, sonra da şişeyi hiç umursamadan, rasgele fırlatıverdi.

Birkaç saniye hiçbir değişiklik olmadı. Maltazar’ı bir kaygıdır almıştı. Şu Archibald gene mi oyun oynamıştı ona? Doğru iksirin yerine rasgele bir sıvı mı koymuştu yoksa? İhtiyar adamı tanıyamamıştı demek ki, söz onun ağzından bir kere çıkar, o söz de mutlaka tutulurdu.

Derken su kaynamaya başladı ve yüzeyde birtakım şekiller belirdi. Fedailer ve binek hayvanları kabaran bir keki yüz kat aşan inanılmaz bir hızla büyüyorlardı. Sivrisineklerin bacakları upuzun

sırıklar gibi dimdik oldu. Fedailerin kasları balon gibi şişti. Boyları birkaç milimetreyi zor bulan bu hayvancıklar göz açıp kapayanā kadar helikopter boyuna erişmişlerdi. Şimdi bataklığın üzerinde gerçek bir savaş filosu duruyordu. Sivrisinekler hızlı hızlı kanat çırpıkça su dalgalanıyordu. Gürültü kulakları sağır ediyordu, bu çıkarmadan ödü kopan orman sakinleri dehşet içinde ormandan kaçtılar.

Maltazar şimdi keyifle gülümseyebilirdi işte. En sevdiği ordusu gene karşısındaydı. Binlerce fedainin kıtalar halinde karşısına dizildiği en şahane zamanlarına kıyasla biraz küçülmüştü tabii, ama zaman değişiyordu, karşısındaki paralı askerler de başlangıç için işini görürdü. Maltazar'ın bu noktada durmaya niyeti yoktu elbette. Buralara kadar ormana dehşet saçmak, üç-beş köylüyü korkutmak için gelmemiştir. Onun asıl derdi şu yeni dünyayı işgal etmek, ona hâkim olmaktır. Emeline ulaşmak için çok daha büyük bir orduya ihtiyacı olacaktı mutlaka. Ama her şeyin bir zamanı vardır.

“Eşekleri yük taşıtmadan yemeyelim!” dedi Maltazar, bu muhteşem Minimoy atasözünün anlamını kökünden değiştirdiğini hiç düşünmeden. Bu sözün aslının çok daha derin anlamları vardı, zaten konsey de tereddüt etmeden onu yüce kitabın onuncu sayfasına kaydetmişti.

Atasözünün aslı şudur: “Eşeklere binmeyin, aksine, tıpkı çocuklar gibi onları da arabaya oturup kemerlerini de bağlayın.” Maltazar'ın söylediğiyle pek ilgisi yoktu yani; doğrusunu isterseniz bir keresinde Archibald'ın krala laf arasında sarf

ettiği söze de hiç benzemiyordu. Size onu da vereyim: “Eşekten düşmüşe döndüm.”

Bu son söz biz insanlara daha mantıklı ve aşina geliyor tabii, ne var ki Minimoylar ülkesinde hiçbir anlam ifade etmiyordu. Archibald nasıl bir dil mucizesiyle bu deyim bu kadar bozulabildiğini o zamanlar çok merak etmişti. Bunun cevabı ses benzerliğindeydi: Bizim bildiğimiz “eşekler” den Minimoylar ülkesinde hiç yoktur. Buna karşılık herkesin tanıdığı “ejek” diye bir ev hayvanı vardır. Durmadan renk değiştiren ipeksi bir kürkü olan, küçücük bir şeydir bu. Biraz sallanınca çocukları neşeye boğarak çingır çingır öter. Öte yandan ejek çok nazlıdır, buluttan nem kapar, işte bunun için arabada, çocukların yanında oturtulması tavsiye edilir. Ayrıca tüy kadar hafif olduğundan kemerinin sıkı sıkı bağlanması da iyi olur.

Mesele bundan ibaret... Her neyse. Biz tekrar bataklığa dönelim.

Elli kadar fedai sivrisineklerin sırtına atlamış, hükümdarlarının, efendilerinin göğsünü kabartarak bataklığın üzerinde salınıyordu. İçlerinden biri Maltazar’a da bir sivrisinek getirdi, o da hemen sırtına atladı.

En sevdiği binek hayvanına kavuştuğu için sevinçliydi. Bir süre hayvanın tepkilerini kontrol etti, nasıl hareket ettiğine baktı, kendi varlığını hissettirdi. Sivrisinek çabucak efendisinin isteklerine uyum sağladı.

Maltazar kollarını, özellikle çengelli olanı havaya kaldırdı.

“Sevgili fedailerim! Tekrar bir arada olmanın mutluluğunu yaşıyorum!”

Hükümdar hafif bir reverans yaptı, en ön sıradaki fedailer de alkış tuttular. Ama sivrisineklerin vızıltısı öyle güçlüydü ki bütün diğer sesleri boğuyordu. Filonun en sonundaki fedailer sızlanmaya başladılar.

“Ne diyor? Hiçbir şey duyulmuyor ki!” diye bağırdı biri komşusuna.

Öteki omuzlarını silkti.

“Amaaan, her zamanki laflar işte!”

Neyse ki Maltazar fedailerin kendi aralarında konuştuğunu fark etmemişti, yoksa bundan çok daha önemsiz olaylar için nice canlara kıymış adamdı o.

Birden sesini yükseltti:

“Sevgili savaşımlarım! Gelin benimle, sizi zafere ulaştırayım!”

Birden safları bir coşku sardı. Fedailer haykırarak silahlarını yukarı kaldırdılar. Maltazar da bir sevinç patlaması içinde, peşinde uçan canavarlardan kurulu ordusuyla ormanın derinliklerine doğru havalandı.

Marguerite gergin bir yüzle evin önünde durmuş sesleri dinliyordu. Ormandan yükselen bu feci uğultuyu gayet iyi duyuyor, ama ne olduğunu bir türlü anlayamıyordu.

“Bu sevimsiz sesi kim çıkarıyor olabilir?” diye sordu o sırada yanına gelen kocasına.

Archibald, Maltazar’ın bu hayhuyda parmağının olduğunu tahmin etse de, kesin cevap verebilecek durumda değildi.

“Herhalde Mösyö Rigo tarlasını sürüyordur. Gıcır gıcır bir traktör aldı geçenlerde. Elinden gelse gece bile içinde uyuyacak!”

Konuyu şakaya vurup boğuntuya getirmeye çalışmıştı. Ne var ki ihtiyar adam yalan söylemeyi hiç beceremezdi, karısı da bunu gayet iyi bilirdi.

“Beni korumaya çalışmanı takdir ediyorum, ama unutma ki üç yıl boyunca tek başımaydım. Kendimi savunmayı öğrendim. Artık güçlü bir kadını, farkında mısın?”

Öyle tatlı konuşmuştu ki Archibald ona yalan söylediği için kendini aptal gibi hissetti. Koluyla omzunu sardı.

“Bağışla Marguerite. Doğru, soytarılık yapıyorum, ama bazı gerçekleri kabul etmek zor. O zaman, küçük bir yalanla üstü örtülünce daha kolay hazmediyor insan.”

“Gerçekler beni korkutmuyor Archibald, umudumu da asla kırmıyor.”

İhtiyar adam içini çekti.

“Haklısın. Sanırım bu korkunç gürültü Maltazar’ın marifeti. Ne halt karıştırdığını tam bilmiyorum, ama kesin bir kötülük vardır,” diye de ekledi dürüstçe.

Marguerite kötü haberi hiç renk vermeden siyene çekti.

“Ya minik Arthur’üm? Nerede olduğunu biliyor musun?”

Archibald’ın en ufak bir fikri yoktu.

“Herhalde bahçede bir yerlerde, Maltazar’ın peşinden koşuyordur.”

Marguerite’in dizlerinin bağı çözülür gibi oldu. Doğruyu söylemek iyiydi iyi olmasına, ama bazen taşımak zor oluyordu. Archibald, yığılıp kalmasın diye karısına destek oldu.

“Ama bizim Arthur’ü bilirsin, dünyada ondan

daha yürekliyi yoktur. Kalıbımı basarım bu serüvenin sonunda eskisinden daha güçlü olarak dönecek yanımıza!”

Marguerite derin derin içini çekti, olumlu düşünmeye karar vermişti.

“Mutfağa gidiyorum, dönüşünü kutlamak için ona çikolatalı turta yapacağım.”

“İşte bu çok iyi fikir,” diye karşılık verdi kocası alnına bir öpücük kondurarak.

Yaşlı kadın yorgunluğunu ve üzüntüsünü ele veren ağır adımlarla mutfağa gitti. Archibald ise ormana doğru dönerek, nice sırlar barındıran bu kapkalin bitki örtüsünü uzun uzun inceledi.

“Arthur, nerede olabilirsin?” diye fısıldadı ihtiyar adam, kaygılı bir yüzle.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Arthur ve arkadaşları hâlâ arının sırtındaydılar. Neden sonra kovan ufukta belirdi.

“Oh be, nihayet!” dedi Betameş, sıkılmaya başlamıştı artık.

Doğruya doğru, arı hanım çok çalışkandı. Balon gibi şişmiş bir halde yuvasına dönmeden önce tam on yedi çiçekte durup depolarını doldurmuştu.

Kovanın girişi karınca yuvası gibiydi. Bu bir deyim tabii, ama siz siz olun, gene de bunu arıların yanında söylemeyin, çünkü yanlarında aşağı tabakadan kabul edilen karıncaların adının anılmasını hiç hoş karşılamıyorlar. Yani bu bir Korsikalıya Fransız, Basklara İspanyol, ya da vanilyalı kornet dondurmaya çubuk dondurma demek gibi bir şey. En iyisi hiç bulaşmamak. Laf arasında “eşeklik etme” falan demeye de kalkışmayın sakın, hatta bu daha tehlikeli. Sizi sadece terbiyesizlikle değil, aynı zamanda kendilerine hakaret etmekle de suçlarlar, çünkü eşekarıları balarılarının en büyük düşmanlarıdır. Biz iyisi mi içinde kimse-nin adı geçmeyen bir ifade kullanalım: Kovanın

girişini tıkanmıştı. Yüzlerce arı, son derece iyi organize edilmiş bir dans gösterisi yaparcasına birbirine sürtünüyordu. Boş depoların yerini dolular alıyor, onlar da içlerindeki yiyeceklerin boşaltılması için hemen içeri götürülüyordu.

Arthur, sırtına bindiği arı ana salona girerken hayvanın sırtındaki kıla iyice asıldı. Kocaman bir yerdi burası. Altın rengi duvarlar, her bir arının taşıdığı ganimeti getirip bıraktığı yüzlerce petekle süslenmişti. Burası, yerden tavana kadar 360 derecelik bir apartmana benziyordu. Bir bakıma altından bir apartman.

Bu tapınağın ortasında toplanan yüzlerce arıdan kulakları sağır eden bir uğultu geliyordu. Ama gürültüye rağmen müthiş bir disiplin hâkimdi. Arı hanımlar, Japon bir turist grubu kadar düzenliydi. Görüntü büyüleyiciydi, ama Arthur pek tadını çıkaramıyordu, çünkü korkudan altına yapmak üzereydi. "Daha ne badireler atlattı," diye düşünebilirsiniz, o ki Maltazar ile ordusuna kafa tutmuş, korkunç Darkos'la neredeyse çıplak elle dövüşmüştü, ama gene de... Arthur'un donup kalmasının nedeni basitti, etrafında kendisinden on kat büyük arılarla kovanın ortasındayken, birdenbire aklına arılara... alerjisinin olduğu gelmişti!

Doktor yüzlerce kez annesiyle babasını uyar-mıştı: "En ufak bir arı sokması başına büyük dert açabilir!" Hatta bütün yaz çocuğu evden dışarı çıkarmamalarını bile salık vermişti. Bir balığı sepete kapatmaktan farkı olmazdı bunun. Arthur zayıf yönünü biliyordu, ama ne zaman bir arıyla karşılaşsa çok kibar davrandığı için hiçbir zaman

sorun yaşamamıştı. “Arıya saygı gösterirseniz o da size saygı gösterir,” diye öğretmişti Arthur’e Matassalai şefi, o da hiçbir zaman bu kurala aykırı davranmamıştı.

Ama davet edilmeden birilerinin evine girmek saygısızlık sayılmaz mıydı? Arthur hiç unuttuğu bir belgeselde koca bir kovan dolusu arının istenmeyen bir ziyaretçinin üzerine nasıl üşüşüğünü kendi gözleriyle görmüştü. O olayda ziyaretçi, utanmadan arıların balını çalmaya kalkışan bir ayıydı. Dolayısıyla ona saldırmış olmalarına şaşırılmamak lazımdı. Ama arıların iğneleri ayıya vız gelip tırıs gidiyordu, savaşçı hanımları güçlü kol ve bacak darbeleriyle kovalıyordu. Karşılaştıracak olursak Arthur’ün patileri daha kısa, derisi daha ince; tabii arıların balını çalmak aklının ucundan bile geçmiyor, fakat kovanın ortasında gidin bunu arılara anlatın bakalım. Derken düz gövdeli koca bir arı Arthur’ün arısının önünü kesti.

“Neler oluyor?” diye fısıldadı çocuk arının tüylerinin arasında gizlenmeye çalışarak.

Selenya cevap verirken gayet sakindi:

“Kovan polisi bu! Bizi fark etmiş olacak!”

Arthur soğuk terler dökmeye başladı, hatta keşke daha çok terleseydi de güneşin altında kalmış dondurma gibi eriyip gitseydi. Birden polis arı son derece tiz bir çığlık kopardı. Herhalde saldırı işaretiydi bu, Arthur son duasını okumaya başladı. Birden bütün arılar peteklerin önüne dizilip kanatlarını kapadılar. Birkaç saniye sonra kovanın içinde çıt çıkmıyordu. Sadece işten eve dönercesine kovana dolan hafif rüzgârın ıslığı duyuluyordu.

Bir de ahenkli bir şekilde birbirine vuran Arthur'ün dişlerinin takırtısı vardı. Selenya çocuğun çenesini iki eliyle yakalayıp sıkıca kapattı.

“Sessiz ol! Bir tek senin sesin duyuluyor,” diye mırıldandı prenses.

Kovanın öbür ucunda dev bir arı, besbelli dar gelen bir peteğin içinden zar zor dışarı attı kendini. Bütün arılar onu coşkuyla karşıladılar, kovanın içinde bir uğultu yükseldi. Ana kraliçe antenlerini açtı, halkını selamlıyordu galiba. O sırada Arthur'ün arısı, birdenbire, yanında polisle majestelerine doğru yöneldi. Zavallı çocuk elini ateşe, ya da poposunu hemşirenin iğnesine yaklaştırmış gibi hissediyordu kendini. İğne yapılırsa hiç olmazsa kendi yararına olduğunu bilirdi, oysa şimdi o kocaman kara gözleriyle kraliçenin yüzüne baktıkça kaç dakikalık ömrü kaldığını hesap edebilirdi olsa olsa. Hamal arı kraliçenin önünde hafifçe eğildi. Selenya mesajı almıştı. Hemen yere, tahtın dibine zıpladı. Betameş de onu izledi, bacaklarını nihayet biraz hareket ettirebildiği için memnun görünüyordu. Bütün bu olanlarda Arthur'ü en çok şaşkırtan ne arının sırtında yolculuk yapmaktı ne de kraliçeyi selamlamak; o asıl Selenya ile Betameş'in bir midye ailesini ziyarete gelmişler gibi rahat davranmasına anlam veremiyordu.

Peki, ya kovan sandığı kadar tehlikeli değilse? Belki de protokole harfiyen uyarsa başına iş açılmazdı. Bütün bunlar tahminden ibaretti tabii, ama Arthur durumun gerektirdiği gibi davranmaya karar verdi. Yere atlayıp çekinerek kraliçeye doğru ilerledi.

“Saygı... saygılarımı sunarım Majesteleri,” dedi güçbela.

Selenya araya girdi.

“Kendini boşuna yorma, hiçbir şey anlamıyor!”

Protokol işlerinden iyi anlayan Betameş de ekledi:

“Çevirmeni bekleyeceğiz!”

Derken polis arı güçlü ağzıyla bir peteği kaplayan balmumu perdesini yırtarak, tuhaf bir yarattığı ayaklarından dışarı çekti. İhtiyar bir Minimoy’du bu, tepeden tırnağa tüylerle kaplı, üstelik bala batmış bir Minimoy.

“İnsan böyle mi uyandırılır yahu?” diye homurdandı yaşlı adam.

Selenya arkadaşına durumu açıkladı:

“Bu Valyom, çevirmen. Akli fikri uyumakta!”

“İşından geçme memuru Hipnoz’un kuzeni, baloncuk memuru Narkoz’un da kayınbiraderi olur.”

Üç memur birbirine o kadar benziyordu ki, Betameş açıklama yapmasa da olurdu.

“Ben çevirmenliği niye seçtim? Sakin bir iş dediler diye! İkide bir rahatsız edileceğimi bilseydim evimde kalırdım!”

İhtiyar homurdanırken, bir taraftan da sakalına bulaşan kalın bir bal ipliğinden kurtulmaya çalışıyordu.

“Niye? Ziyaretçin mi çok?” diye sordu Betameş.

Sakallı ihtiyar söylendi:

“Hayır! Bu ilk, umarım sonuncusu olur!”

“Söylediklerimi kraliçeye tercüme edersen,

sana söz veriyorum, hemen gideriz, sen de kafayı vurup tekrar uyursun,” dedi Selenya.

İhtiyar mırıldandı:

“Aman ne sevimlisin!” (Kendisi için bunu söylemek mümkün değildi!)

“Ben Prenses Selenya dö Matradoy, soyumun on altıncı kuşağından, Birinci Ülke’nin ecesi. Ve halkımın adına önünüzde saygıyla eğilirim, Majesteleri.”

Çevirmen Valyom cebinden bir kaval çıkardı. Çok sevimli bir şeydi bu, galiba bir kuştüyünün ortasındaki damardan yapılmıştı. En az elli deliği olan çalgının etrafı olduğu gibi Minimoy desenleriyle doluydu. Bunu çalabilmek için, hele Mini-moylar gibi sekiz parmağınız varsa, epey çalışmak gerekirdi. Ama Valyom ünlü Bülbül Akademisi’nden mezundu. Saygıdeğer kırkayak Üstat Berlis ezelden beri orada ders verirdi. Berlis’in bildiği dillerin sayısı en az ayaklarının sayısı kadardı, çevirmen-kavalını yapan da oydu. Her dil için ayrı bir kaval vardı; arı diliyse en basitler arasındaydı. En karışık dil tartışmasız Meksika cırcırböceklerinininkiydi. O kavalın üzerinde yaklaşık bin delik vardı, haliyle bütün notalara yetecek kadar ayağı olduğu için bir tek Berlis çalabiliyordu onu.

Valyom derin bir soluk alıp küçük delikleri parmaklarıyla kapatıp açarak kavalın içine doğru soluk verdi. Aletten incecik bir cızırtı geldi. Kraliçenin de eğildiğine bakılırsa çeviri doğruydu.

“Size teşekkür ediyor ve ne hakla kovana girdiğinizi soruyor,” diye çevirdi Valyom.

Arthur’ü gene ter basmak üzereydi, özellikle

sırtına bindiği arı onu ısrarla süzmeye başladığından beri.

“Durum ciddi.. Dünyamız tehlikede, çünkü lanetli M. onu ortadan kaldırmaya yemin etti. Harekete geçmezsek dünyamız yakında onun eline geçecek, her günümüz dehşetle, yıkımla geçecek!”

Prenses coşkuyla konuşuyordu. Konuşmasının çok önem taşıdığını, karşısındaki meclisi ikna etmesinin zor olduğunu biliyordu. Valyom kavalını öttürerek ânında çevirdi söylenenleri.

Polis arılardan biri kraliçenin yanına gitti, galiba Selenya'nın anlattıklarının doğru olduğunu söyledi. Gerçekten de birkaç saattir kovanda bir dedikodu dolaşıyordu. Bir yabancı dev sivrisineklerden oluşan bir ordunun Maltazar'ın önderliğinde geçtiğini görmüştü. Ama haber, balarılarının uzaktan kuzeni, üstelik dalgacının teki olan, genellikle başına buyruk hareket eden bir yabancıdan geldiği için, bu söylentiye kraliçeye kadar götürmeye kimse cesaret edememişti.

“Güçbirliği yapmayı öneriyorum, çünkü ancak güçlerimizi birleştirirsek o aşağılık yarattığı topraklarımızdan kovabiliriz,” diye bildirdi prenses.

Çok güzel konuşuyordu, ama tepeden tırnağa silahlı bir alay arıya karşılık nasıl bir kuvvet önerdiği pek anlaşılmıyordu. Kraliçe dikkatle dinlediği çeviriden biraz rahatsız olmuş gibiydi. Derken birkaç çığlık attı, Valyom da derhal bunları çevirmeye koyuldu:

“Nasıl bir trajedi öneriyorsunuz?”

Selenya ile Arthur bakiştılar. “Trajedi”nin ne

ilgisi vardı şimdi? Çevirmen soruyu yineleyince biraz farklı bir cevap geldi.”

“Strateji! Stratejiniz nedir? Benim hatamış!”

Valyom prensese doğru hafifçe eğilerek gizlice fısıldadı:

“Kraliçe bazen lafları karıştırıyor, ama yüzüne vurulduğu zaman küplere biniyor!”

Hiç akıldan çıkarılmaması gereken bir ayrıntıydı bu. Arıların kraliçesinin sinirini bozmaya gelmez.

“Stratejimiz gayet basit. En iyi şövalyemiz burada. Adı Arthur.”

Çocuk ânında kıpkırmızı kesildi. Bu kadar gergin bir anda böyle bir iltifat almayı hiç bekle-miyordu.

“İnsanların dünyasını çok iyi tanıyor, çünkü kendi de oralı!”

O dakika kovanda soğuk bir rüzgâr esti. Bütün iğneler kendiliğinden vınlamaya başladı. Boyu parmak kadar bile olsa, insanoğlu arıların bir numaralı düşmanıydı. Arıları ya tutsak eder, daha olmadı ürünlerine el koyar ya da zehirlerdi. İnsanlar arılarda hep kötü anılar bırakmıştı. Bütün kara gözler, duyduğu rahatsızlıktan dolayı dizleri titreyen Arthur’e çevrilmişti.

Hamal arı izin istemeden kraliçesine yaklaşıp kulağına bir şeyler fısıldadı. Valyom, çevirmeden önce gözleri yaşararak dinledi söylenenleri.

“Bu genç arı Arthur’ü tanımış. Korkunç bir adam onu tuzağa düşürdüğünde Arthur hayatını kurtarmış!”

Betameş her zamanki ödlekliliğiyle sordu:

"Lanetli M. mi?"

"Şey... pek sayılmaz, kendileri babam olurlar," diye karşılık verdi Arthur.

Valyom çevirmeye devam etti.

"Bu genç prens arının bacaklarını tek tek reçelin içinden çıkarmış, yüzüne üfleyerek soluk almasına yardım etmiş, o uçup gittikten sonra da kapanı imha etmiş!"

Topluluktan bir uğultu geldi. Son dakikada kaçan bir golden sonra yükselen alkış tufanı gibi bir şey. Arılar daha önce hiç bu kadar güzel bir hikâye duymamışlardı. Kraliçe arıları susturdu ve bu genç kahramanın görevini yerine getirmesine nasıl yardımcı olabileceğini sordu.

"Maltazar'la hesaplaşmak için tekrardan büyüüp öbür dünyaya geçmesi gerek," diye açıkladı prenses. "Ona yalnız siz yardım edebilirsiniz!"

Arthur olanca saflığıyla Betameş'e sordu:

"Nasıl olacak bu?"

"Kraliçe sana lazım olan iksiri üretebilir. Bir tür bal bu, ama o kadar yoğun ki içinde her şeyi, ya da herkesi hop diye büyütecek kadar vitamin var! Kraliçe her yıl tek bir damla yapar, arılar da bunu kendi aralarında paylaşırlar. O enerji bütün kış onları idare eder!"

Duydukları Arthur'ü büyülemişti. Böyle bir iksirin kötü ellere geçerse ne belalar açabileceğini de gayet güzel anlıyordu.

"Tek sorun, iksir yapmanın kraliçeyi çok yorması, o yüzden kabul etmeyebilir," diye ekledi Betameş kaşlarını çatarak.

Kraliçe antenlerini uzattı, topluluktan yükselen uğultuyu anlamaya çalışıyordu galiba.

Nihayet çevirmen sevinçle haber verdi:

“Kabul etti!”

Arthur ile Selenya neşeyle haykırarak birbirlerinin kollarına atıldılar.

“Kurtulduk,” diye haykırdı prenses; yüzü kocaman bir gülümsemeyle aydınlanmıştı.

Gene de dereyi görmeden paçaları sıvamak iyi değildir, hele hayat memat meselelerinde. Sokakta bir gümbürtü koştur aniden. Armand kulak kabarttı. Bezi tekrar eşinin alnına koyup ayağa kalktı.

“Galiba misafirimiz var,” dedi baba endişeyle.

Rose ayağa kalkmaya yeltendi:

“Gidip limonata yapayım bari!”

Armand onu yarı yoldan çevirdi:

“Yoo! Sakın ha!”

“Ama bu sıcakta susamıştır insancıklar! Onları rahat ettirmek bizim vazifemiz!”

Rose’un akli hâlâ bir karış havadaydı anlaşılabilir, üstelik bunun tek sebebi havanın sıcaklığı değildi.

Armand pencereden dışarıya bir göz attıktan sonra Rose’u kolundan tutup sokak kapısına sürükledi:

“Bu insanlar herkesin susuzluğunu giderebilir, inan bana!”

Otopark yerine geçen çakıltaşı kaplı küçük meydanda kıpkırmızı, parlak bir itfaiye aracı park etmişti. Şefleri hemen aşağı indi. Bellerive elli yaşlarında bir adamdı. Güleç yüzünde minik bir bıyığı, üzerinde ise göbeğini sıkan, ama bir güzel de terleten, boynunu olduğundan kısa gösteren

deri bir kıyafet vardı. Kaskını çıkarıp alnını kuruladı, uzaktan Archibald'ın geldiğini görünce tekrar başına taktı.

Dede huzursuz bir ifadeyle hemen sordu:

“Arthur'den hiç haber aldınız mı?”

“...Arthur mü?” diye sordu şef, anlaşılan olanlardan haberi yoktu.

O sırada kocasının yanına gelmiş olan Marguerite durumu açıkladı:

“Ortadan kayboldu. Dün akşamdan beri ses seda yok!”

“Siz onu merak etmeyin, başının çaresine bakar sizin ufaklık! Ormanda kendine serüvenler icat etmekle meşguldür herhalde, onun yaşındayken hep öyle yapardık,” dedi şef gülümseyerek.

Ah bir bilseydi Arthur'ün serüvenlerinin hepsinin gerçek olduğunu, ormana gitmesinin de avarelikle hiç ilgisinin olmadığını.

“Arthur için gelmediyseniz, burada ne işiniz var? Yangın falan yok ki!”

Archibald bunu sorarken, bir taraftan da kızının gene bir aptallık yapmadığından emin olmak için eve bir göz attı.

Armand kararlı bir tavırla karşılık verdi:

“Onları ben çağırdım!”

Kumandan da gururla belirtti:

“Saat on iki demiştik, ve şu an tam on iki! Eee? Nerdeymiş şu arı kovanı?”

Armand eliyle ormanı işaret etti.

“Şu tarafta. Beni izleyin!”

İtfaiyeciler malzemelerini hazırlarken, Archibald damadını kolundan yakaladı.

“Sana hiçbir zararları dokunmadığı halde o

zavallicıkları zehirletmeyi düşünmüyorsun herhalde?”

Armand şöyle bir silkinip kolunu ihtiyar adamın kışkacından kurtardı.

“Arthur’ün alerjisi var, en ufak bir arı sokmasında hayatı tehlikeye girebilir! Tamam, bir süredir oğlumla doğru dürüst ilgilenemedim, ama bu hikâye en azından gözümü açmış oldu ve artık Arthur’le bizzat kendim ilgileneceğim... döndüğü andan itibaren! O arada etrafında dolaşırsa başına bir şey gelmesin diye o kovanın da icabına bakıtıracağım!”

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Arthur burunlarının dibindeydi. Kovanın tam ortasında, kraliçelerine destek olmak için bir ağızdan şarkı söyleyen yüzlerce arının arasındaydı. Kraliçenin karnı düzenli aralıklarla kasılıyor, anlaşılın her kasılmada müthiş canı yanıyordu. Başını eğmişti, bir hastabakıcı arı da sürekli antenlerini temizliyordu.

Bu inanılmaz merasim Arthur'ü büyülemişti. Manzarayı saatlerce seyretse sıkılmazdı.

Betameş esneyerek sordu:

“Daha çok var mı?”

Esneme sırası Valyom'daydı.

“Rahat bırakılırsa ve hiç rahatsız edilmezse, en az yarım saat daha sürer,” dedi.

Galiba tahmin edilenden daha uzun sürecek-ti; çünkü bir alay itfaiyeci, herkesin neşesini kaçırmaya gayet kararlı bir şekilde kovana doğru gelmekteydi.

Armand parmağıyla kovanı gösterdi:

“İşte orada!”

Damat bey yardımsever bir adamdı ama cesur sayılmazdı, kovana yaklaşmadı bile. Bellerive ih-

tiyar meşenin yanına kadar gidip durum tespiti yaptı. Sonra ellerini çırparak arkadaşlarına seslendi:

“Haydi bakalım! İş başına!”

İtfaiyeciler derhal harekete geçtiler. Kimileri uzun merdivenin parçalarını monte ediyor, kimileri arı sokmasına karşı koruyucu kıyafetler giyiyordu. O sırada şef de plastik eldivenlerini eline geçirip arabadan üzerinde bir kuru kafa resmi olan koca bir bidon çıkardı.

Komiser Baltimore’la tartışan adam da kuru-kafayı hatırlatmıyor değildi. En azından teninin rengi ve gülüşü. Gözleri böyle yuvalarından fırladığına göre Azrail’le filan karşılaşmış olmalıydı.

“Geri geldiler diyorum size! Binlercesi! Üstelik geçen seneye göre inanılmaz büyümüşler!”

“Francis, amma saçmaladın ha! Cırcırböcekleri sadece başaklar olgunlaşınca gelir, ona da daha iki ay var. İçkiyi fazla kaçırmış olmayasın?”

Komiser, o sıralar icat edilmiş olsa bir alkolölçer cihazı Francis’in burnuna dayamıştı çoktan.

“Gözümle gördüm diyorum size,” diye haykırdı köylü, pusulasını tamamen şaşırmış vaziyette. Dev gibiler, üstelik çok iyi örgütlenmişler, başlarında emir veren bir önderleri bile var!

Komiser, ortağı Simon’a manalı bir bakış attı.

“Dinle Francis, şu an lanet olasıca cırcırböceklerinin peşinde koşmaktan daha önemli işlerimiz var! Etrafta bir serseri dolaşiyor. Çok şüpheli biri, yüzde doksan çok tehlikelidir de!”

“Daha önce ortalıkta görülüp görülmediğini anlamak için bütün kayıtları araştırıyoruz,” diye

açıkladı Simon önündeki bir tomar araştırma kaydını göstererek.

Ne kadar hırsız, uğursuz, banka soyguncusu, çatlak, tımarhane kaçkını varsa aramışlar, ama aralarında Maltazar kadar çirkinine rastlamamışlardı.

Komiser, hâlâ kendine gelememiş olan köylüye evine gitmesini söyledi.

“Uyarmadı demeyin! Şehri istila ettikleri zaman ağlamayın sakın,” diye ısrar etti adamcağız; bir parmağıyla da polisleri tehdit ediyordu, onlar da tabii dayanamayıp güldüler.

Komiser kendinden emin, söz verdi:

“Dev çekirgelerin kasabayı istila ettiği gün, sana içki ısmarlayacağım!”

Ama birden Simon’un gülümsemesi dondu, amirinin omzuna dokundu. Karakolun camında, sırtında bir fedaiyle havada kımıldamadan duran, inanılmaz büyüklükte bir sivrisinek belirmişti.

Simon’un şaşkınlıktan ağzı bir karış açık kalmıştı. Tony Montero’nun bölge finallerinin bitmesine birkaç saniye kala elli üç metreden ağları bulan vuruşundan beri böyle bir şey görmemişti. Komiser Baltimore da gözlerine inanamıyordu.

“Bu... bu cırcırböceği değil, bu... bu... bir sivrisinek!”

Francis omuz silkti.

“Mızıkçı işte, n’olacak! Sen bilirsin! Ben de gider tek başıma içerim içkimi!”

Ardından karakolu terk etti.

Dışarıda hava kararıyordu. Polisler ürkekçe kapıya doğru ilerlediler ve tam kapının önünde dikilen Francis’in yanında durdular. Kasabanın üzerinde gök şimdi kapkaraydı. Güneş batmış de-

ğildi, fırtına filan da yoktu; güneşi saklayan şey yüzlerce dev sivrisinekten oluşan bir buluttu, göğü karartmakta en az hava kirliliği kadar başarılıydılar. Manzara gerçekten etkileyiciydi; Alman uçaklarının Londra semalarını kararttığı, son savaşa dair hüzünlü resimleri hatırlatıyordu.

“Tabii bu bir istila sayılmaz, alt tarafı çıkarma yapıyorlar,” dedi köylü alaycı bir dille.

O an Komiser Martin Baltimore’un aklından bir düşünce geçti: Ne halt etmeye bu tımarhane-ye tayinini istemişti? Ardından, dakikalardır soluk almayan ekip arkadaşına döndü.

“Simon? Galiba takviye kuvvete ihtiyacımız olacak!”

Kovanın kapısında bekleyen nöbetçi arı, bir peteğin dibinde sakın sakın oturmak varken ne demeye hava kuvvetlerine tayinini istediğini düşünüp hayıflanıyordu. Gerçekten de, usulca kovan-ya yükselen şu koca merdiven, öne çıkmaya niyetlenen herkesin hevesini kırabilirdi. Arı arkadaşına eğildi.

“Galiba takviye kuvvete ihtiyacımız olacak!”

Arthur ile arkadaşları hâlâ çaba harcayan, giderek daha çok canı yanan kraliçenin karşısındaydılar. Bir ara nöbetçi arı içeri girip kraliçeye durumu haber verdi. Bu bahaneyle bir an durup soluklanmak kraliçenin de işine geldi doğrusu. Önce dikkatle sorunun hangi boyutta olduğunu öğrendi, ardından emirler yağdırmaya başladı. Ansızın kovanın içi vızır vızır kaynamaya başlamıştı. Motorlar vınlıyor, iğneler geriliyor, mangalar kuruluyor, birlikler sıraya geçiyordu.

Napoléon askerlik sanatını kesinlikle arılardan öğrenmiş olmalı. Ama Arthur bunun eşitsiz bir savaş olacağını daha o andan biliyordu. Arılar sayıca üstün, insanlardan bin kat daha disiplinliyidiler, ama insanların elinde bir toplu katliam silahı vardı, hiç kimse sağ kalmayacaktı. İki dünya arasındaki savaştı bu. Bir tarafta geleneksel değerlerine son derece bağlı olan, binlerce yıldır savaştan arılar; öbür tarafta her ortama uyum sağlayabilen, kendi yaşadığı çevreyi yok edecek kadar güçlü bombalar üretebilen, insan denen değişken varlık. Bir bakıma iki yaşlı samurayın onur ve şeref uğruna atom bombasına karşı savaşmasına benziyordu bu.

İtfaiye aracının yanında itfaiyecilerin şefi o lanet olasınca karışımı hazırlamıştı bile. Geriye sadece bunu dev şırınganın içine boşaltmak kalıyordu. Şırınga diyoruz ama, o da daha çok bisiklet pompasına benziyordu. Şef bununla kovanın içine ölümcül bir gaz pompalayacak, böylece onu ağaçtan koparabilecekti.

Armand utanmasa zil takıp oynayacaktı. Uğradığı bütün aşağılanmaların, kim bilir hangi mucizeler sonucu işlemez hale gelen bütün o tuzakların öcünü bir hamlede almış olacaktı. Mucize sandığı şeyin bizzat kendi oğlu Arthur olduğunu bir tek biz biliyoruz. Ve Arthur şu anda, babasının zehirletmek üzere olduğu kovanın içindeydi. Bir parça kibarlık herkesi kurtaracakken, intikam hırsı ve aptallık yüzünden çocuğunun hayatını tehlikeye atıyordu Armand. Rose da kocasının isteği üzerine oraya gelmişti. Armand bu mutlu anında onun yanında olmasını istemişti. Ne var ki

Rose, bir trajedinin tezgâhlanmakta olduğunu farkında değildi. Kovana, tıpkı barbarlar geldiği zaman keşişlerin yaptığı gibi tapınaklarının girişini koruyan, o vızır vızır, küçük arılara baktı. Bu küçücük yaratıkların acılar içinde ölmesini Rose'un yüreği kaldırmıyordu. Evet, acı çekerken seslerini duymayacaktı belki, ama gözünde canlanıracaktı ki bu daha beterd.

“Sence arılarla uğraşacağımıza gidip oğlumuzu arasak daha iyi olmaz mı?”

Rose hep kibar konuşur, ama şimdi dikkatli bir dinleyici sesindeki sitemi hemen yakalardı.

Armand işi yarım bırakamayacak kadar havaya girmişti:

“Şu lanet olasıca arıların defterini dürer dürmez Arthur'le ilgileneceğim!”

Arıların defteriyle birlikte oğlunun defterini de düreceğinin farkında değildi. Onu aramasına gerek kalmayacaktı, cesedi burnunun dibinde, kovanın dibinde olacaktı.

Ama Arthur henüz ölmemişti. Ayrıca ne olursa olsun kahramanlar yüreğimizde hep canlı kalır, dolayısıyla hiçbir zaman ölmezler.

Arthur kovanın kenarına çıkmış, sağa sola koşturup duran bu kafileyi seyrediyordu. Keşke onları uyarabilse, kovanda olduğunu haber verebilseydi, ama sesini duymayacaklarını ve annesinin çaresizlik içinde onun can çekişmesini seyretmek zorunda kalacağını biliyordu. Hem zaten onları uarmayı başarsa bile kimse boyunun iki milimetrecik olduğuna ve kovanın içinde bulunduğuna inanmazdı. Hiç kimse... belki annesi hariç.

Arthur birden “Tabii yaaa!” diye haykırdı; aklına herkesi kurtarabilecek bir çare gelmişti.

Biraz karmaşık bir çareydi, ama emek olmadan yemek olmaz. Üstelik bu berbat kışlada herkesin akli fikri kahramanca ölmekteydi; tıpkı Pearl Harbour’daki gibi; avaz avaz bağırarak düşmana pike yaparsın, iğneni batırıp ölürsün. Gerçekten de kahramancaydı bu, fakat bütün itfaiyecilerin özel koruyucu kıyafetler giydiği göz önüne alınacak olursa, arıların düşman birliklerine zarar verme ihtimali düşüktü. Dolayısıyla en iyisi Arthur’ün bulduğu çözümdü. Az önce sırtına bindiği arıyı bir bacağından yakalayıp çevirmene yaklaşmasını işaret etti.

“Dışarıda çiçekli elbise giymiş bir kadın var; aranızda olduğumu haber verebilirim bu katliamı durdurabilecek tek kişi o.”

“Neden?” diye sordu çevirmen.

“Çünkü o kadın benim annem ve oğlunun gözünün önünde zehirlenmesine razı olacağını hiç zannetmiyorum,” diye belirtti çocukcağz.

Arı durumu gayet iyi anlamıştı, ama kadını nasıl uyandıracağını bilemiyordu. Arı insanların dilini bilmiyordu, büyük ihtimalle Rose da arıların dilinden anlamıyordu.

Arthur, aklına gelen fikrin en can alıcı noktasını ortaya koydu:

“Madem konuşamıyoruz, öyleyse ona mektup yazalım!”

Arthur’ün sözleri Selenya’yı hayretler içinde bırakmıştı:

“Bir tarafını arı falan sokmadı, eminsin, değil

mi Arthur'cüğüm, sanki ateşin başına vurmuş gibi geldi de bana!”

Betameş ise arkadaşının cehaleti karşısında şaşkına dönmüştü:

“Arıların okuma yazması da yoktur!”

“Okuyamadıklarını biliyorum, ama ben yazabiliyorum,” dedi Arthur sinirlenerek.

Arıya döndü.

“Arı hanım, bir yaprağın üstüne harfler yazacağım. Harfler kelimeleri oluşturur, kelimeler de resme benzer. Resim kopyalayabilir misiniz?”

“Biraz yavaş,” dedi çevirmen; çevirileri kavalında çalmaktan parmaklarına kramplar girmeye başlamıştı.

Arı bir an düşündükten sonra başıyla evet dedi.

“Harika!” diye haykırdı Arthur. “Siz şimdi gidip annemin karşısına konun, ben size buradan işaret edeceğim!!”

Arı hanım tiz bir çığlık attı, bunun üzerine derhal bir manga arı karşısında hazırola geçti. Vakit kaybetmeden havalanıp şampanya mantarı gibi, bir anda kovandan dışarı fıskırdılar.

Şef Bellerive elinde duman pompasıyla merdivene çıkmıştı bile. Arı alayı geçerken başını eğdi.

“Hah! Anladılar işte! Kovandan kaçmaya başladılar,” diye haykırdı merdiveni tutmaya çalışan arkadaşlarına.

Ne tuhaf. Neden aralarındaki en şişko adamı çıkarmışlardı ki merdivene? Koca bölük merdiveni tutmakla uğraşıyordu bu yüzden. Oysa en zayıfı merdivene çıkarıp ötekileri yedekte tutmak daha kolay olurdu.

Ama itfaiyeciler arasında hiyerarşik sıralama sakaya gelmez, tehlikeye atılmak gerekiyorsa bunu şef yapar. Gerçekten de tehlikeli görünüyordu bu yaptıkları; dalgıç kıyafeti giymiş bu tombul beyefendinin eski püskü merdivenin tepesinde dengesini ne kadar koruyacağı ayrı bir merak konusuydu. Armand bile onun için endişelenmiş, merdiveni tutmaya çalışan itfaiyecilere yardıma gelmişti.

Arılar tabii ormana doğru gider gibi yaptılar; büyük çam ağacına ulaşır ulaşmaz etrafını dolaşp büyük bir hızla Rose'un karşısına dizildiler. Genç kadın bir metre ötesine kamp kuran arıları görünce çok şaşırdı. Bağırıp bağırmamakta kararsız kaldı önce, çünkü canını yakmaya niyetli görünmüyorlardı, ama gene de gözlüğünü taktığına pişman oldu, onları bu kadar net göremese kesinlikle daha mutlu olurdu.

Arthur kovanın kapısında, kurumuş bir balmumu parçasına yazacağını yazmıştı bile. "Anne, benim, Arthur," yazan panoyu kaldırıp gösterdi. Arı kafilesi de ânında balmumunun üzerindeki resmi taklit etmek üzere harekete geçti. Birkaç saniye içinde herkes yerine geçmişti ve anne karşısında oluşturulan cümleyi rahat rahat okuyabiliyordu. Rose'un ağız bir karış açıldı ve bulutların arasında Tanrı'yı görmüş gibi parmağıyla yazıyı gösterdi.

"Arthur," diye kekeledi kadıncağız, farkında bile olmadan.

Yavrularını kaybetmiş annelere özgü bakışla etrafına bakındı. Armand'dan hayır yoktu, o hâlâ tuvalette oturur gibi gözlerini iyice kısımış, merdivene destek olmakla meşguldü.

Archibald ise bu katliamda yer almayı reddedererek evde kalmıştı. Gidip onu çağırana kadar çok vakit geçirdi. Rose'un eli ayağı birbirine dolmuştu, ama o zaten hemen her zaman öyledir.

Arthur ikinci yazıyı da bitirip başının üstüne kaldırdı. Arılar bu yeni resmi çizmek üzere yer değiştirdiler.

"Ko-va-nın-i-çin-de-yim," diye heceledi anne; okudukları karşısında iyice serseme dönmüştü.

Gözleri iyice açıldı, ciğerleri ise bir hafta tatil ilan etti.

"Olacak bu iş," dedi Arthur kaderi etkilemek için, ama Selenya şüpheli görünüyordu.

"Ben olsam bu haber karşısında ne yapardım, gayet iyi biliyorum!"

"Ne yapardın?" dedi Arthur bir parça kaygıyla.

Tam o anda aşağıda Rose'un gözleri yuvalarında döndü ve dibinden kesilmiş bir ağaç gibi, küt diye yere seriliverdi.

"İşte bunu," diye karşılık verdi Selenya lafı hiç dolandırmadan.

"Rose!"

Armand da karısının otların arasına yuvarlandığını görmüştü.

Haliyle merdiveni bıraktığı gibi karısına koştu, ancak bu da itfaiyecilerin dengesini bozdu. Dengesizlik merdiveni de etkiledi ve tırmanan kişinin bir basamağı atlamasına yol açtı. Ve merdiven çıkarken basamak atlayan tombul bir amcaı seyretmek hiç keyifli değildir. Merdiven, çalkantılı denizdeki bir gemi direği gibi, bir ileri bir geri sallanmaya başladı. Bunun üzerine tombul amca çiftetelli oynamaya başladı, sonra modern dansa

geçti. Ardından merdiven giderek aşağı eğildi, eğildi, en sonunda zavallı itfaiyeciler onu tutamaz hale geldiler.

Şef gökyüzünde bir eğri çizdikten sonra kopkoyu bir çamur birikintisine çakılıp kaldı.

Kışın kardan adam yapıldığını bilirdik, demek temmuzda da çamuradam yapılmış. Bir tek burnunda havucu eksikti. Çamura bulanmanın iyi tarafı, insanı böcek sokmalarından korumasıdır. İtfaiyeciler hemen yardıma koştular; zaten asıl işleri de zor durumdaki insanlara yardım etmektir. Çamuru kurumadan temizleseler iyi olurdu, yoksa Modern Sanat Müzesi'ndeki heykellere dönebilirdi şef.

Şefin düşerken çıkardığı korkunç gürültü Rose'u uyandırmıştı. Kocasının yüzünü gördüğü için mutluydu, sevimli gülümsemesi ona oğlunu hatırlatıyordu.

Ansızın telaşa kapıldı.

“Arthur!?”

Armand eliyle alnını okşayarak onu sakinleştirmeye çalıştı.

“O konuyla ilgileneceğim, bulacağız onu, merak etme.”

Anne büyük bir inançla kekeleydi:

“Yeri... yerini biliyorum!”

Armand birden gerildi. Yanından bir adım bile ayrılmamışken bu bilgiye nasıl ulaşmış olabilirdi?

Rose cesurca devam etti:

“Arthur kovanın içinde!”

Böyle bir saçmalığı dile getirebilmek için ba-yağı cesaret gerekmişti doğrusu.

Kocası kaygılsın mı, yoksa üzölsün mü bi-

lemeden Rose'un yüzüne baktı. En sonunda üzüntü üstün geldi. Zavallı karısı gerçek dünyayı kesin olarak terk edip beyin hücrelerinin olmadığı tarafa geçmişti. Ateşlenmiş bir hastayı rahatlatırcasına, usulca yanağını okşadı.

"Elbette öyle hayatım, Arthur kovanın içinde, nefis ballar yiyor. Sağlığı için çok yararlı bu!"

Karşısındakini tımarhane kaçkını mı sanıyordu, nedir..

"Ciddi söylüyorum, Arthur kovanın içinde! Arılar söyledi bana!"

Rose da konuştuğu sözlerinin ne kadar saçma olduğunu fark ediyordu.

"Arılara Arthur'cüğümü alıp baktıkları için benim tarafımdan teşekkür et canım. Gidip şu uzun merdiveni alayım da kendim gidip bakayım oğluma," dedi kocası kibarca.

Ayağa kalkıp kararlı adımlarla merdivene yöneldi. Armand'ın canına tak etmişti artık. Gerçekten. Oğlu kayboluyor, karısı deliriyor, arılar onu soytarı yerine koyuyordu. Küçük kafası bu kadar baskıyı kaldırmıyordu. Kafasını boşaltmak zorundaydı, Arthur ya da karısı için elinden bir şey gelmediğine göre sinirini kovandan çıkarmaya kesin olarak karar verdi.

"Armand Bigantol'le boy ölçüşmek ne demekmiş, görecekler," dedi kendi kendini yüreklendirmek için.

Bazen nefret insana güç verir. Armand koca merdiveni tek başına kaldırıp meşenin büyük bir dalına dayadı. Duman pompasını alıp nasıl çalıştığına baktı. Bir düğmesi vardı, bir de itecek kolu. Hiç zor değildi. Armand gözlerini kocaman açıp

kıkırdamaya başladı birden. Tamam, keçileri kaçırmıştı işte. İnsanlar, bir kitle imha silahını ele geçirdiklerinde genellikle böyle olurlar. Gerçi Armand'ın silah filan olmadan da sapıttığı görül-müştür.

Armand pompalı silahını cephaneyle doldurup merdivene yöneldi.... ve müthiş bir çığlık kopardı. Bir savaş çığlığı değildi bu, korkudan olmuştu. Beş Bogο-Matassalai karşısına dikilmiş, iki metre otuz santimlik boylarıyla yukarıdan onu süzüyorlardı. Armand birden fena oldu. Nihayet! Bogο-ların üstlerinde geleneksel kıyafetleri vardı, başlarında ise deniz kabuklarıyla süslenmiş, saçlarının etrafına dolanmış müthiş başlıkları. Yüzlerinde telaştan eser yoktu, birer denge abidesi gibiydiler, bu kadar uzun boylu olunca denge şart tabii.

Babanın birdenbire horozlanası tuttu:

“Çekilin yolumdan! Tamamlamam gereken bir görev var!”

Bogοların şefi bir an hiç kıkırdamadan ona baktıktan sonra, sakince konuşmaya başladı:

“Tanrılar bu arıların bu dalın altında yaşamasına karar vermiş, sense birkaç santimetrelik boyunla tanrılarla aşık atmaya mı kalkıyorsun?”

Armand olaylara hiç bu açıdan bakmamıştı doğrusu.

“Hiç ilgisi yok! Ben sadece oğlumı sokmak isteyen şu lanet olasıca arıları ortadan kaldırmak istiyorum! Oğlumı korumaya hakkım var, öyle değil mi?” dedi parmaklarıyla silahını sıkı sıkı kavrayarak.

“Arthur arıların kuzeni, meşe ağacının yeğeni, rüzgârın ve toprağın kardeşidir. Kimseden ona bir

kötülük gelmez, elinizdeki şu silah yüzünden sizi saymazsak,” dedi şef insanın içine işleyen bir sesle.

Armand ne yapacağını bilemiyordu. Keşke sa-
vaşabilse, bir kerecik yürekli davranabilse, böyle-
ce oğluna, onun uğruna kendini feda ettiğini gös-
terebilseydi.

Ama bilgece halleriyle saygı uyandıran bu
devlerin karşısında, elindeki şu plastik silahla
kendini gülünç hissediyordu. Zavalılık kendine
yandaş bulmak için itfaiyecilerin yanına gitti,
ama onlar çamura bulanmış mamutu temizle-
mekle meşguldüler, tarihin derinliklerinden ge-
len bir fosille uğraşırçasına.

“Çamurun biraz kurummasını bekleysek mi? Çamuru parça parça kaldırmak daha kolay olmaz mı?”

Bu kadar aptalca bir soru sorabilen bir itfaiye-
ciyi, merdivenin tepesine çıktığı bir gün yıldırım
çarpmış olmalıydı.

Yüzündeki çamur yüzünden hiçbir şey göreme-
se de şef bu saçma öneriyi duymuş, sakın yap-
mayın gibilerden elini kolunu sallıyordu.

“Hah! Gördünüz mü? Şef de benimle aynı fikirde,” dedi itfaiyeci gururla.

Ne var ki şef birden ciğerlerindeki bütün ha-
vayı püskürterek ağzının kenarındaki çamurlar-
dan kurtulmayı başardı.

“Hayınır!!!” diye güreledi. “Gidip su getirin bana, aptallar sürüsü sizi!”

Kolay işti bu, ne de olsa bir kamyon dolusu su
getirmişlerdi yanlarında.

Armand ise hâlâ kendine yandaş bulma pe-
şindeydi:

“Önce arıları halletsek mi?”

“Bir dakika izin verin, ondan sonra sizinle ilgileneceğiz,” dedi şefin yardımcısı.

Yukarıda, kovanın içinde iş sekteye uğradığı için arılar sevinç içindeydi; bu sayede kraliçe işine devam edebilmişti. Arthur ona elini çabuk tutmasını söylemeye can atıyordu aslında, her geçen saniye ona büyük eziyet oluyordu. Çabucak iksiri yutmak, bir anda boy atmak ve yeryüzünde tezgâhlanmakta olan bütün çılgınlıklara kesin olarak son vermek istiyordu.

Kraliçenin bütün vücudu titriyordu artık. Ve nihayet, karının alt kısmında yarı saydam, muhteşem bir bal damlasının ucu belirdi. Selenya elini şefkatle Arthur’ün omzuna koydu.

“Az kaldı Arthur. Az kaldı. Acele işe şeytan karışır!”

“Biliyorum Selenya! Asıl büyükler bilmiyor bunu!”

Şef tekrar insan suretine kavuşmuştu. Yalnız... tepeden tırnağa sıırılsıklam olmuştu; arkadaşları zaman kazanmak için onu doğrudan su deposunun içine batırıp çıkarmışlardı. Armand şefin yanında, bütün itfaiyeciler de arkasındaydı. Bu küçük ordu merdivenin dibinde, hep aynı soğukkanlılıkla bekleyen Bogo-Matassalailerin karşısına dikildi.

“Beyler, lütfen çekilin, bırakın da işimizi yapalım,” dedi şef duman silahını üzerlerine çevirerek.”

Bogolar birbirlerine baktılar. Kardeşleriyle dövüşmek âdetleri değildi, ama kuzenleri olan

arıları hüznü kaderleriyle baş başa bırakmak da onlara yakışmazdı.

“Küçük adam, niyetin gerçekten buysa önce bizi öldürmen gerek, çünkü biz arıyız,” dedi Bogoların şefi büyük bir kararlılıkla.

Bellerive şefi şöyle bir süzdü. Geleneksel kıyafetindeki çizgiler dışında, arılarla uzaktan yakından bir benzerliği yoktu.

“Üç kadar sayıyorum,” dedi itfaiyeci; gururun mantığını yenmesine izin vermişti.

“Üç!” diye karşılık verdi Bogo-Matassalai de; şu küçük oyunu, şu gülünç gerilimi tınmamıştı bile.

Hevesi kursağında kalan itfaiyeci işin içinden nasıl sıyrılacağını bilemiyordu. Tek çare tetiğe basmaktı galiba, her ne kadar uzaktan bakıldığında aptalca gelse de. Ama insanoğlu böyledir işte, akli onu terk edip gururunun esiri olduğunda bir şeyleri yok etmek zorundadır. İtfaiyeci ağır ağır Matassalaileri süzdü, parmağı tam tetiğe yaklaşmıştı ki...

“Şef! Şef!” diye seslendi araçta kalmış olan erlerden biri.

Adamcağız koştuktan soluk soluğa kalmıştı. Soluğunu toparlayıp cümlesini tamamlaması birkaç saniye sürdü.

“Komiser aradı. Kırmızı alarm verilmiş, müsait durumdaki bütün adamları çağırıyorlar!”

“Neler oluyor?” diye sordu şef, görevi yarım kaldığı için biraz bozulmuştu.

“Kasaba havadan yağın dev kurbağaların saldırisına uğramış!”

İtfaiyeciler afallayarak birbirlerine baktılar.

Şef daha önce hiç böyle bir şey duymamıştı:

“Emin misin?”

“Şey... telefonda ses kötü geliyordu, ama ‘istila’ ve ‘dev’ dediklerini gayet iyi duydum. Kurbağalardan pek emin değilim! Takviye istedikleri kesin, radyoda herkes avaz avaz bağıırıyordu!”

İtfaiye eri hâlâ şoku üzerinden atamamıştı besbelli.

Bunun üzerine şef, olabilecek en iyi kararı alarak, “Herkes araca!” diye gürledi. Adamları derhal malzemeleri bırakıp arabaya koştular.

Şef Bellerive bunun ardından Bogo-Matassalailere dönüp parmağıyla onları tehdit etti.

“Gene geleceğim!”

Güya hain bakışlar atarak, aktör bozuntularına özenerek konuşmuştu.

Bogo-Matassalailer gülümseyerek el salladılar ona; bu da bizim itfaiyeciyi iyice çileden çıkardı. Çaresizlikten tepinerek arabaya döndü. Armand’ın kolu kanadı kırılmıştı.

Rose’un ise yüzünde güller açıyordu.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Normalde çok huzurlu bir yer olan, Marguerite'in alışveriş yapmayı pek sevdiği o küçük kasaba, ateşe ve kana bulanmış durumdaydı. Dev sivrisineklere binmiş fedailer havanın kontrolünü ele geçirmiş, çığlık çığlığa sağa sola kaçışan kasabalıların tepesinde alçak uçuşa başlamışlardı. Panik her yeri sarmıştı, polis nereye yetiyeceğini bilemiyordu, vitrinler paramparça edilmişti, ve nihayet yangınlar da başladı. Kasaba kasaba olalı, böyle felaket görmemişti. Maltazar'ın ise yüzü gülüyordu, bu kargaşa karşısında zevkten dört köşeydi.

“Tekrardan işe dönmek iyi geldi,” dedi memnuniyetle. O sırada fedailer, havada marifetlerini sergileyerek önünden geçip duruyorlardı.

Derken sokağın başında düdüğünü öttürerek kasabaya giren gözalcı itfaiye arabasını gördü. Şef Bellerive gözlerine inanamıyordu. Avcı uçağı iriliğindeki sivrisinekler gökyüzünde alevden şeritler çiziyor, insanlar dört bir yana kaçışıyordu.

Gökyüzü vızır vızır sivrisinek kaynıyordu.

“Şef, ne yapıyoruz?” diye sordu şoför; titre-

mesinden arabanın ön kabini bile zangır zangır sallanıyordu.

Şef kolunu ileri uzattı; ne yapacağına karar vermişti anlaşılın.

“İlerliyoruz ve... kesinlikle durmaya kalkışmıyoruz,” dedi ödleklere özgü güvenle. “Gidip hemen komşu kasabadaki kışlaya haber verelim!”

“Ama yanan evler var, onları söndürmeyecek miyiz?” diye sordu şefin yardımcısı saf saf.

Şef üzerine basa basa tekrar etti:

“Kesinlikle hayır! Bu mesele bizim gibi sıradan gönüllülerin boyunu aşar! Böyle afetlerle uğraşmak ordunun işi!”

Böylece itfaiye arabası, kasabalıları hayal kırıklığı içinde bırakarak hiç durmadan geçip gitti.

Aлчаğlığın bu kadarına şaşırın Maltazar kahkahayı bastı.

“Bu yeni dünyada çok eğleneceğim, çok!”

Ardından parmaklarının ucuyla yeni bir saldırı emri verdi.

On kadar sivrisinek savaş düzenine geçerek benzin istasyonuna doğru pike yaptılar. İstasyondaki iki benzin pompası yerinden sökülünce yola hemen kalın bir yakıt tabakası yayıldı. Yol hafif meyilli olduğundan, tehlikeli sıvı doğal olarak kasabanın merkezine doğru akmaya başladı. Maltazar’ın yeni bir işaretiyle sivrisineğin biri bu kez de deli gibi bir elektrik direğinin yanına uçtu.

Direğe indirilen hain bir kanat darbesiyle, elektrik kablosu kaçınılmaz olarak benzin deresinin içine düştü. Bütün yol bir anda alev aldı ve yeni bir panik başladı. İnsanlar gemileri terk eden fareler gibi kasabadan kaçıyordu. Maltazar’ın ağ-

zı kulaklarındaıydı. Gene mutlak hükümdarlığı ele geçirmişti işte, artık iki dünyanın efendisiydi ve bundan böyle kimse onu durduramayacaktı.

Biricik umut, kraliçe arının karnından çıkmış olan şu muhteşem, şu altın sarısı bal damlasındaydı. Bu bir damlacık sıvıda öyle bir güç vardı ki, birkaç saniye içinde büyütemeyeceği yaratık yoktu. Büyüyüp küçülmek o kadar mesele değil de, dünya değiştirmek biraz zor oluyor ve bu kovanı bunu yapabilecek tek varlık Arthur'dü.

Çevirmen Valyom sapsarı inci damlasını kovanın kenarına, Arthur'ün yanına kadar yuvarladı. Selenya ile Betameş de yanındaydılar. Valyom damlayı yoğurdu, ikiye katladı, yassılttı, tekrar katladı, ve buna, yutulacak kadar küçülene dek devam etti. Bu iş bittikten sonra altın renkli hamuru Arthur'e uzattı. Çocuk büyülenmişti adeta. Noel ağacına asılan süslere benziyordu, ama aynı zamanda demirden bir top kadar ağırdı.

"Kraliçeye benim adıma teşekkür et. Görevimi başarıyla tamamlayabilirsem, bundan böyle kimsenin onu rahatsız etmeyeceğine kefilim!"

"İnşallah! Çünkü harcadığım bu enerjiyi toparlamak için birkaç yıl deliksiz uyumam gerekecek," oldu çevirmenin cevabı.

Arthur ona gülümsedi, sonra Selenya'ya döndü.

"Benimle gelmek istemediğine emin misin? Kimse o kılıcı senin gibi kullanamaz, çok faydan olurdu!"

Prensesini bırakıp gideceğini düşündükçe Arthur'ün şimdiden gözleri doluyordu.

“Köyümde de çok faydalı olurum. Babam yaşılanıyor, Minimoy halkının bana ihtiyacı var. Üstelik senin dünyana hiç gelmedim, ilk seferinde hep biraz çekinir insan. Savaşın ortasında gelmek istemem.”

“Haklısın,” dedi Arthur. “Her şey bittikten sonra seni alıp annemle babamla tanıştıracam, tabii Marguerite’le de. Alfred’in kocaayaklarla falan hiç ilgisinin olmadığını da göreceksin o zaman,” diye de ekledi şakacıktan.

Selenya da ona gülümsedi, ama içi kan ağlıyordu. Prensini gitmesi yüreğini dağlıyordu.

“Haydi, çabuk yut şunu, beni zırl zırl ağlar-ken görmeni hiç istemem!”

Arthur küçük, sapsarı hapını ağzına atıverdi.

“Tadı nasıl?” diye sordu Betameş, her zaman-ki meraklılığıyla.

Arthur dilini damağında gezdirerek biraz düşündü.

“Bal tadında,” dedi sonra muzip bir gülümsemeyle.

“Kendine iyi bak!”

Selenya şimdiden onun için endişelenmeye başlamıştı.

“Beni merak etme, lanetli M. ile hesaplarımı çabucak kapatıp etrafa bir çekidüzen vereceğim! En zoru, seni tekrar görmek için onuncu ayı beklemek olacak!”

Selenya gözyaşlarına boğulmamak için sessiz kalmayı tercih etti. Belindeki kemeri çözüp sihirli kılıcını Arthur’e uzattı.

“Al, benden çok sana lazım!”

Arthur, bu kadar anlamlı bir jest karşısında ne yapacağını gerçekten şaşırılmıştı.

“Emin misin,” diye sordu tereddütle.

“Evet. Prens unvanını sonuna kadar hak ediyorsun ve prens dediğin kılıçsız olmaz.”

Arthur kemeri beline takarken alçakgönüllülikle bu onur için teşekkür etti Selenya’ya.

“Bu kadar inanç ve asaletle dövüştüğün için, gitmeden önce hak ettiğin bir şey daha var.”

“Öyle mi? Neymiş o?”

“İşte bu!”

Prens Arthur’ün boynuna atılıp ona dünyanın en güzel öpücüğünü verdi.

Betameş gözlerini göğe çevirdi. Protokol gene güme gitmişti. Olacak iş miydi bu!

Onun seviyesindeki bir prenses nasıl olur da Minimoyluğu henüz kesinleşmemiş birine bu şerefi bahşedebilirdi? Ne var ki aşk, aklın dilinden anlamaz. Arthur birdenbire büyümeye başlansa, öpücük sonsuza kadar sürebilirdi de. Selenya birkaç adım gerileyip hayretle prensinin bir santimetre sınırını aşmasını izledi.

“Yakında görüşmek üzere Selenya,” diye haykırdı prens boğazı düğümlenerek. O sırada boyu on santimetreyi bulmuş, ağırlığı da kovanın kaldıramayacağı kadar artmıştı.

Selenya’nın gözleri dolu doluydu.

“Yakında görüşürüz prensim!”

Arthur ona elini sallayana kadar iki kilo daha almıştı. Sonuç olarak kovanın kenarı kopunca, kahramanımız boşluğa düşerek gözden kayboldu.

Arthur, on bir yaşında, bir otuz metre boyunda bir çocuk olarak ulu meşenin dibine indi.

Büyüklerin dünyasına dönüş biraz sert olmuştu, ama büyümek zaten her zaman biraz acı

verir. Arthur ayağa kalkıp üstünü başını silkeledi ve gözüne şimdi küçücük gelen ormana baktı. Başını kaldırdığında dalın altında asılı duran kovanı takıldı gözleri. Selenya'nın da büyük olasılıkla kendisine baktığını biliyordu, fakat şimdilik onu göremeyecekti.

Arthur derin bir iç çekerek, her şeye rağmen Selenya'ya eliyle bir veda işareti yaptı. Kovanın kenarına diz çökmüş olan Selenya da gülümseyerek prensine bir öpücük yolladı.

Yukarı çok bakmaktan Arthur'ü birden bir gıcık tuttu. Bir süre aksırıp tıksırdıktan sonra yere üç-beş sapsarı külçe tükürdü. Kraliçe arının ürettiği arı sütünden arta kalanlardı bunlar.

Arthur evine doğru uzaklaşırken, sahneye bir karınca giriyordu. Biz bu karıncayı tanıyoruz, şu kafasında pembe lekesi olan. Hatırlayın, hani Rose'un elbisesinde dolaşıyordu da kadın onu bir fırça darbesiyle kovalamıştı.¹

Kafasındaki bu pembe leke yüzünden karıncacık bütün koloninin maskarası olmuştu. Zaten yuvasından uzakta, ormanın ortasında böyle tek başına dolaşmasının nedeni de buydu.

Minik karınca bu tuhaf yemeğin başına geçip antenlerinin ucuyla her yerini yokladı. Rüzgârlı havalarda kovanlardan kopup dağılan bal parçalarına benziyordu biraz. Bal bol vitaminli, müthiş bir yiyecektir, bunu bilmek için ayı olmaya da gerek yoktur. Karıncacık kararını vermişti: Önce tadına bakacaktı, eğer hoşuna giderse kalanını arkadaşlarına götürecekti. Kararının verdiği güçle,

¹ (Bkz.) Arthur-Maltazar'ın İhtikamı.

of, hem de ne zekice bir karardı bu, pembe kafalı karınca bizzat kraliçenin karnından gelen bal kül-çesine iştahla saldırdı.

“Yemin ederim Armand, oğlun kovandaydı! Arılar öyle yazdı, okuma yazma biliyoruz herhalde, değil mi,” diye kendini savundu Rose, gitgide kararlılığını yitirerek.

Kocasını onu tatlılıkla şezlonga oturttu.

“Biliyorum hayatım! Arthur’ün boyu iki milimetre ve şu an bir kovanda yaşıyor. Bu arada arılar da okuma yazma biliyor, hatta yakında kitap çıkaracaklar,” dedi kocası gülmekle sinirlenmek arasında gidip gelerek.

Karısının dizlerine bir örtü örtüp en sevdiği işle oyalansın diye ojesini de eline verdi.

Bizim pembe kafalı karınca işte tam o anda ortaya çıktı. Eve birkaç metre mesafede durup şezlongda yatan Rose’u süzdü.

“Oh! Dev bir karınca,” dedi Rose gülümseyerek.

Bir insan gayet güzel yazı yazabilen arılara şaşırırmıyorsa, iki yüz kilo ağırlığındaki bir karıncaya niye şaşırırsın?

Kocasını Rose’un sayıklamalarından yorulmuştu:

“Tabii ya! Dev bir karınca! Hem de mavi puantiyeli!”

“Hayır! Pembe lekeli,” diye düzeltti kadın.

Armand için çekerek doğruldu. Arkasına baksa, karısının doğru söylediğini görecekti. Ama bakması için kuşkuya kapılması gerekirdi ve Armand asla kuşkuya kapılmazdı.

“Sana bir papatya çayı yapayım, sakinleşirsin,” dedi mutfağa doğru yürürken.

Rose’un cevabı on saniye gecikmeli olarak geldi:

“...Sağ ol...”

Üzerine gelen dev karıncayı seyrediyordu. Onun yerinde başkası olsa çoktan düşüp bayılmıştı, ama bu seferlik, nasıl olduysa Rose sağlam kalmıştı. Hatta yüzünde alabildiğine mutlu bir gülümseme vardı, rüyanın güzelliğinden, dosdoğru bir lunaparktan fırlamış gibi duran bu hayalden büyülenmişti adeta. Ne var ki karınca üç boyutlu bir resim değildi. Karınca düpedüz karşısında duruyordu, üstelik araba kadardı. Rose, kendi imzasını taşıyan lekeyi gördüğü anda gülümsemesi siliniverdi. Birdenbire o talihsiz fırça darbelerini hatırlamıştı, nelere yol açabileceğini şimdi anlıyordu.

“Şey... leke için... özür dilerim,” diye kekeleydi kadıncağız; bir gün bu hareketinden dolayı özür dileyeceği hiç aklına gelmemişti. “Eğer isterseniz tinerim var!”

Karınca zeki bir yaratıktı, ama bu barbarca sözcüğü bilme ihtimali düşüktü. Koca hayvan ojesi Rose’un elinden çekip aldı ve içindekini kafasından aşağı boca etti. Rose hiç sesini çıkarmadı, hatta kıpırdamadı bile. Aşağılanmanın ne demek olduğunu görüyordu, tıpkı küçük karıncanın gördüğü gibi.

“Öf... öfkelenmekte haklısınız. Gerçekten de hiç hoş değil,” diyerek, kabahatini canı gönülden kabullendi Rose, şezlonga sıkı sıkı yapışmış olarak.

Karınca ojeyi fırlatıp attı ve gerçekten adı gi-

bi gül rengine dönmüş olan Rose'a baktı.

"Ödeştik mi? Dargınlık bitti mi?" dedi Rose hevesle elini uzatarak.

Dev karınca Rose'un uzattığı kola şaşkınlıkla baktı, ama niyetini anlamış gibiydi. Onlarda elle değil, ayakla tokalaşılırdı, büyük olasılıkla iki hareket aynı anlama geliyordu. Karınca bacağını uzattı, Rose da parmaklarının ucuyla tuttu onu.

Böylece dostluklarını el sıkışarak mühürlemiş oldular.

Evin önünde biri deli gibi kornaya basıyordu. Nitekim Rose bir arabanın avluya girdiğini gördü.

"Gidip limonata yapayım," dedi karıncaya ayağa kalkarken.

Ve mutfağa yollandı... artık elini mi keserdi, yangın mı çıkarırdı, Allah bilir...

Armand sonunda Arthur bulunmuş gibi gülümseyerek kapıya koştu. Ne var ki gelen, nihayet tamiratı bitmiş olan kendi arabasıydı, tamirci nezaket gösterip oraya kadar getirmişti.

"Oh! Muhteşem olmuş!" diye bağırdı Armand gözlerinde yaşlarla.

Arabanın önüne diz çöküp Mona Lisa kadar değerliymiş gibi radyatör kafesini okşadı.

Üzerinde "Bağcılar" tamirhanesinin logosu bulunan tamirat arabasından her yeri makine yağına batmış, tumbul bir bey indi.

"Şanslıymışsınız, bir müşterimde sizin modelden var, ama ona arkadan vurmuşlar! Ben de radyatör kafesini arakladım, yoksa iki ay daha parça beklerdik!"

Armand duyulanmıştı:

“Şahane!”

“Şuraya bir imza atar mısınız?”

Armand faturayı eline aldı. Masraf korkunçtu. Garajın adı “Bağcılar” değil, “Paracılar” olmuş. Gülümsemesi de, keyfi de bir anda sönüverdi.

“Ah!... Aman ne kadar iyi,” dedi dişlerini sıkarak. “Çek versem olur mu?”

“Olur tabii! Zaten üstünüzde bu kadar para olacağını beklemiyordum,” diye aklınca espri yaptı tamirci, enayinin tekini yolduğu için pek mutluymuştu.

Armand faturayı tekrar tekrar okuyarak eve yöneldi. Gözlerine inanamıyordu.

“Büyük şehirlerde bile sizin kadar pahalısı yok, biliyor musunuz?”

“Ya, öyle mi? Ama büyük şehirler çok daha uzak, arabanızı iki yüz kilometre iteklemek çok eğlenceli olurdu herhalde!”

Şehirli züppeyi bir güzel kazıkladı diye tamirci zil takıp oynayacaktı neredeyse.

Armand eve girip çek defterini bulmak için ceketinin ceplerini karıştırmaya koyuldu.

“Anam anam, hava amma sıcak! Şöyle bir bardak bir şey olsa da içsek,” dedi tamirci, ayaklarını silmeye bile zahmet etmeden içeri girerken.

Armand adama yüz vermemeye kararlıydı:

“Size vereceğim parayla sağlığıma kadeh kaldırırsınız artık!”

Tam o anda Arthur de ormandan çıktı. Garajın arkasına kadar koşup saklandı. Annesiyle babası onu görürlerse çok sevinirlerdi, ama anlatacaklarına asla inanmazlardı, Maltazar da hainlik-

lerine devam ederdi. Dolayısıyla en iyisi ilk önce M.'yle, sonra evdekilerle ilgilenmekti.

“Şuraya bir imza lütfen,” dedi tamirci pembe bir kâğıt uzatarak.

Sahi, Rose nerelerde yahu?

“Ayy!” diye sesi geldi mutfaktan.

“Yok bir şey,” dedi Armand tamirciye. “Karım bir limonu yakalamaya uğraşılıyor da!”

Tamirci anlayamadı ama başını sallayıp imzalı makbuzu cebine attı.

O sırada Arthur de babasının arabasına atlamış, direksiyona geçiyordu. Bir taraftan da kendi kendini yüreklendirmeye çalışıyordu:

“Pekâlâ! Bir sivriböceği sürmekten daha zor olamaz herhalde!”

Kontağı açıp motoru çalıştırdı.

Armand binlercesinin arasından arabasını tanırdı:

“Ah! Nasıl, muhteşem, değil mi?”

Tamirci de onu onayladı:

“Hakikaten öyle! Sesi müthiş valla!”

Arthur motoru bağırtırken bir taraftan da el frenini arıyordu.

“Devir hızlanınca motordan ne ses geliyor, duyuyor musunuz? Japonların karate yaparken atıkları çılgınlara benzemiyor mu? Anladınız mı?”

Tamirci arabanın kalkışını seyrediyordu.

“Valla, aslında pek anlayamadım. Bölgenin dışına hiç çıkmadım ki, nerede kaldı Japonya! Şaka maka güzel araba! Kullanması hakikaten bir keyif!”

“Evet,” diye onayladı Armand.

Armand, yüzünde hayranlık dolu bir gülüm-

semeyle, oğlunun ilk adımlarını seyredercesine hareket eden arabasına bakıyordu. Aslında şu an, oğlu arabayla ilk adımlarını atmakla ve babasının oyuncağını yürütmekle meşguldü.

Birden durum Armand'ın kafasına dank etti:
"Arabam!!!"

Merdivenin tepesine koşup Dodge'un bıraktığı toz bulutunun içinde bağırıp çağırmaya koyuldu. Hırsızın, katilin yüzünü bile görememişti.

"Ama bu mümkün değil," deyip duruyordu baba her beş saniyede bir, kapris yapan çocuklar gibi bir yerleri tekmeleyerek. Yüzüne bile bakmadan, ne yapması gerektiğini sordu tamirciye.

"Polisi arayın," dedi adam kasketini düzelterek. "Haydi bakalım, görüşmek üzere!"

Tamirci ıslık çalarak tamirat arabasına bindi ve sakın sakın gitti. Armand ise şaşkın bir halde avlunun ortasında kalakalmıştı.

"Sevgilim?!" diye seslendi karısı.

Armand arkasını döndüğünde sürahi kafalı karısının elinde bir sürahi vardı.

"Limonata yapmayı başardım," dedi Rose mutlulukla, hemen hemen her parmağında bir yara bantı sarılıydı.

ON ALTINCI BÖLÜM

Archibald hem çalışma odası, hem giyinme odası, şu sıralar da ağlama duvarı olarak hizmet veren tavan arasına girdi. Zavallı adamcağız üzüntüsünden birden çökmüştü adeta, hatta küçülmüştü. Torunu hâlâ kayıptı ve dünyada hiçbir şey Archibald'ı daha fazla üzemezdi. Arthur onun güneş ışığı, yaşama sevinciydi. Kendi çocukluğunun, her şeyden büyülenen, en önemlisi serüven fırsatını kaçırmayan, her an enerjiyle dolup taşan, hayat dolu, yaramaz oğlancığın canlı anısıydı. Ne var ki Archibald bütün oyunlardan sağ salim geri dönmüştü. Arthur ise başka boyutta bir serüvene atılmıştı. Şu an içinde bulunduğu şey bir oyun değil, savaştı.

Archibald kendini koltuğuna bırakıp derin derin iç çekti. Yerde bulduğu elektrikli tren elindeydi. Oyuncanın içi dışına çıkmıştı, Archibald gülümseyerek başını salladı. "Oyuncaklarını bu hale nasıl getiriyor?" diye geçirdi içinden, neredeyse hayranlıkla.

Paramparça olmuş tavanın parçalarını bir araya getirip maket yapışkanını koyduğu kabı aradı.

Fakat vagonun arka tarafındaki bir şey aklını karıştırmıştı. Daha önce hiç gözüne çarpmamıştı bu. Archibald büyütecini alıp vagonun arkasındaki balkona yaklaştırdı... ve bacaklarını boşluğa sarkıtmış oturan Darkos'u keşfetti. Karadeniz'de gemileri batmıştı galiba, o kadar perişandı.

"Darkos, orada ne işin var?"

Aradaki boy farkından dolayı Archibald'ın içi gayet rahatı.

Ne var ki aynı boy farkı yüzünden Darkos elleriyle kulaklarını kapatmak zorunda kaldı.

"Ne var öyle bağırarak! Sağır değiliz herhalde!" diye ciyakladı Darkos, birdenbire eski canlılığına kavuşmuştu anlaşılan.

"Ne? Duyamıyorum," dedi Archibald kulağını uzatarak.

İkisinin arasında zaten öteden beri bir iletişim sorunu vardı, şimdi de iyi başlamamışlardı.

Dede bir saniye düşündü, bir çekmeceyi karıştırdı, bir mikrofon çıkarıp bir anfiye bağladı ve vagonun tam önüne koydu.

"Haydi, konuş," diye fısıldadı Archibald. "Alete doğru konuş."

Darkos çekine çekine mikrofonta yaklaştı, birkaç kez tepesine dokundu. Odayı derhal kulakları sağır eden bir gürültü kapladı, tıpkı dağlık bir yerde duyulan yankılar gibi.

Darkos ansızın bağırdı:

"Beni duyuyor musun?"

Archibald kulaklarını tıkayarak bir adım geriye sıçradı.

"Beni mi çağırdın?"

Yan odada şekerleme yapan Marguerite'di seslenen.

“Şey... yok hayatım, yok bir şey! Her şey yolunda! Mikrofonu deniyordum da...”

Anfiyi biraz kıstıktan sonra alçak sesle Darkos'a burada ne işi olduğunu sordu.

“Ne bileyim ben?” dedi Darkos omuz silke rek. “Arthur ile Selenya'nın peşinden geldim. Niyetim canlarına okumaktı, ama sonra babam geldi ve... gene bırakıp gitti beniii!”

Savaşçı Darkos ruh gibiydi. Archibald gibi bir dedenin yüreğini yumuşatmaya bu kadarı yeterliydi zaten.

“Arthur'ün şimdi nerede olduğunu biliyor musun?” diye sordu tatlılıkla.

“Arıların kraliçesinden arı sütü istemeye gitti, büyüyüp babamı kovalamak için,” dedi Darkos renksiz bir sesle.

Archibald olanları şimdi daha iyi anlıyordu. Arthur, Maltazar'ın kötülüklerini engellemeye uğraşıyordu. Herhalde çalışma odasına da şışeyi almaya gelmişti, ama M. ondan hızlı davranmıştı.

Darkos onu onayladı.

“Tam üstüne bastın! Şişenin içindekini içip normal boyuna ulaşmak istiyordu.”

“Maltazar kesinکه şehre gidecek, ortalığı kana ve ateşe bulayacak,” diye mırıldandı Archibald; içine şimdiden bir sıkıntı çökmüştü. “Bir şeyler yapmalıyım! Arthur'ü o canavarın karşısında yalnız bırakamam!”

Dede böyle bağırdıktan sonra zınk diye ayağa kalktı.

Yüzyıllardır duvarda asılı duran av tüfeğini

kaptı, başına muhteşem bir kolonyal şapka taktı ve bu gülünç kılıkla evden çıkmaya hazırlandı.

Tam o sırada Darkos mikrofona seslendi:

“Archibald!”

Archibald birden sıçrayınca tüfek kendiliğinden ateş aldı. Tavandaki avize, uçarken vurulmuş bir kuş misali ayaklarının dibine indi. Archibald yarattığı av tablosuna sıkıntıyla bir göz attı.

“Ne iş karıştırıyorsun orada?” diye bağırdı hâlâ yan odada yatmakta olan Marguerite.

“Hiçbir şey! Biraz ortalığı topluyorum,” dedi Dede.

“Zamanı gelmişti,” diye karşılık verdi yaşlı kadın, duvarın öbür tarafından.

Darkos o sırada mikrofona tekrar yaklaşmıştı.

“Archibald, bırak sana yardım edeyim! Mal-tazar’ı, kusurlarını, zayıf noktalarını ezbere bili-rim. İşine yararım. Senin dünyana geçmeme izin verirsen ben de onu safdışı bırakmana yardım ederim.”

Archibald tekrar çalışma odasına dönüp bir köşeye oturdu. Teklif iştah kabartıcıydı. Darkos gibi bir savaşçı gerçekten de bir ihtiyarla bir çocuktan ibaret olan küçücük ordularında çok işe yarardı. Ama bunun da bir savaş hilesi olmadığından nasıl emin olabilirdi? Darkos’a nasıl güvене-cek-ti? Boyu iki metreyi bulduktan sonra tekrar babasıyla bir araya gelip güçbirliği yapmasını kim önleyebilirdi? Kuvvetlerini birleştirirlerse kor-kunç bir ordu ortaya çıkar, beraberce dünyanın ca-nına okumalarını hiç kimse engelleyemezdi.

“Hiçbir zaman dünyaya hâkim olmak, hele de dünyayı ortadan kaldırmak gibi heveslerim ol-

madı,” dedi Darkos başını öne eğerek. “Benim tek istediğim bütün yaşlılarım gibi arkadaşlarımla oynayabilmektir, ama babam buna hep engel oldu. Hiç durmadan benim üstün ırktan geldiğimi söylüyordu, ötekilerin seviyesine inemezmişim, beni bekleyen çok önemli görevler varmış, daha o yaştan buna kendimi hazırlamaya başlamalıymışım. Ama benim hayallerim başkaydı. Ben sadece herkes gibi yaşamak, bu büyük ailenin bir parçası olmak istiyordum.”

Archibald hiç böyle itiraflar beklemiyordu. Kendini tutmasa ağlayacaktı.

“Babamla konuşmalıyım, karmaşanın ve perişanlığın ona asla huzur getirmeyeceğini anlatmalıyım. Acı, acıyla temizlenmez. Bunu söylemeliyim ona, aklını başına toplamazsa da savaşırım onunla.”

Archibald büyütecini alıp uzun uzun baktı Darkos’a.

“Sana güveneceğim, kendimizi toparlamak için yeni bir şansa daima hakkımız vardır. Ama eğer yalan söylüyorsan, eğer bu bir tuzaksa Tanrı cezanı verir,” diye bir tehdit savurdu.

Darkos iyi bir savaşçı gibi karşılık verdi:

“Sana ihanet edeceğime utançtan ölürüm, daha iyi.”

Bunun üzerine Archibald raftan bir kitap çekip elini boşluğa daldırdı. İlkine tıpatıp benzeyen bir şişe çıkardı oradan.

Darkos bu hokus pokus numarası karşısında çarpılmıştı.

“Bir... bir şişe daha mı saklamıştın?” diye kekeledi.

Archibald gülümsedi.

“Yaa! Beni hapiste tuttuğu o upuzun yıllarda babanı gayet iyi tanıdım. Onu asla küçümsememek, hep tedbirli olmak gerektiğini biliyorum.”

Archibald ağzındaki balmumu tıpayı çıkarıldıktan sonra şişeyi masanın üstüne koydu. Darkos vagondan şişenin kenarına çıktı ve cup diye içine daldı. Şimdi tek yapması gereken içindekini kana kana içmekti.

Ve birden, uzaklardaki bulutlarda yanıp sönen ışıklar gibi şimşekler çaktı şişenin içinde. Darkos iştahla içiyor, gözle görülür şekilde de şişiyordu. Birkaç saniye içinde şişeye sığamaz hale gelmiş, camı tuzla buz edivermişti. Vücudu bir balon gibi açılıyor, genişliyordu.

Şimdi kafası çatıyı tutan kirişlere varmıştı. Darkos, iki metre altmış santimi bulmuştu. Bir kirpi kadar tüylü, zırlı bir boğaya benziyordu. Archibald başını geriye atmış, ağzı bir karış açık, Darkos’un kirişlerin arasına sıkışmış olan yüzünü görmeye çalışıyordu.

Dede özgür bıraktığı bu devi görünce, hayatının en büyük aptallığını yapıp yapmadığını düşündü bir an. Darkos kirişlerden kurtulup ihtiyar adamın yanına geldi, eğildi. Archibald’ın alnını ter basmıştı. Darkos bütün şirinliğiyle gülümseyince, bir beyaz köpekbalığının bile ödünü patlatabilecek muhteşem dişleri ortaya çıktı.

“Eee?... Gidelim mi,” dedi savaşı kibarca.

Archibald rahat bir soluk aldı. Darkos’un bo-yu uzamış, ama huyu değişmemişti. İhtiyar adam ona sonuna kadar güvendiği için kendine bir afe-rin çekti.

“Peki... ‘kimseye görünmeden’ evden nasıl çıkacağız?” diye düşündü Archibald kaygıyla, bir fili bir porselen mağazından çıkarmayı buna bin kat yeğlerdi.

Arthur’ün de kendini gizlemesi giderek zorlaşacaktı, herkesin çoktan terk ettiği yolda onunkinden başka araba yoktu. Uzakta, kasabadan dumanlar yükseliyordu. Kapkara bir dumandı bu, ara sıra içinde, görev başındaki savaş uçakları gibi gökyüzünde gezip duran dev sivrisinekler belirliyordu.

Arthur gözlerine inanamıyordu. Dünya yanmaya başlamıştı bile ve bütün cesaretine rağmen, bunu nasıl durduracağını bilemiyordu. Aslında ilk önce arabasını nasıl durduracağını düşünse iyi ederdi, zira görüldüğü kadarıyla freni tutmuyordu. Tamirci kesin kes suçun kendisinde olmadığını söylerdi, ona radyatör kafesini tamir et demişlerdi, freni değil. Söylenmiş olsa keyifle yapardı, ne de olsa faturayı şişiren her tür işten büyük zevk alıyordu.

Arthur frene vargücüyle yüklense de hiçbir işe yaramıyordu. Araba fareye saldıran bir kartal gibi şehre koşuyordu, ve kartal ilerledikçe fare daha büyük, bir dağ kadar büyük görünüyordu.

Derken çocuk kopkoyu, kapkara bir bulutun içine girdi, ardından da fedailerin şaşkın bakışları arasında kasabanın ortasına paldır küldür dalıverdi. Arada birkaç sivrisineğe çarpmış, alayın düzenini bozmuştu. Sivrisineğinin tepesinde oturan Maltazar, bu direniş odağından hemen huylandı. Parmağıyla arabayı göstererek derhal yaka-

lanmasını emretti. Bunun üzerine on kadar sivrisinek arabanın geçmesini engellemek için yola dizildi. Arthur onlara çarpmayı istemezdi elbette, ama fren yokken zor oluyordu biraz, böylece bowling topu gibi aralarına daldı.

Filo da, tamirden yeni çıkmış arabanın ön tarafı da darmadağın olmuştu. Başına gelen felakete rağmen Arthur'ün şansı yerindeydi, hiç olmazsa yolculuğunu meşhur "Bağcılar" tamirhanesinin vitrinine dalarak bitirmişti. Araba tamir platformunun üstüne kendiliğinden çıkmış olduğu için babası tamir masrafından tasarruf edecekti.

İki yeni sivrisinek, her şeyi dışarı uçmuş olan tamirhanenin önüne dikildiler. Fedailer bu sac ve cam yığının içinde canlı bir varlık arıyorlardı gözleriyle. Ama, düzenli aralıklarla öten, sallanıp duran eski bir neon lambasının dışında hiç kıpırtı yoktu. İçeride Arthur'ün izi görünmüyordu. Normal tabii, çünkü bizimki iki sivrisineğin tepesine, çatıya çıkmış, kenara doğru yürüyordu şimdi. Küçük çocuk bütün cesaretini toplayıp hayvanlardan birinin sırtına, tam sürücünün arkasına atladı. Şokun etkisiyle huysuzlanan sivrisinek, şahlanarak sürücüsünü bir direğe doğru fırlattı.

Bu kadarını beklemeyen Arthur, hayvana teşekkür etti.

Sürücünün yerine geçip dizginleri yakaladı ve derhal olay yerinden uzaklaştı.

Maltazar sahneyi baştan sona seyretmişti. Hemen en iyi mangasını çocuğun peşine taktı.

Arthur alışkanlığını kaybetmemişti. Sivrisinek ya da Minimoylar ülkesindeki adıyla sivriböcek bisiklete benziyordu, bir öğrenince bir daha

unutmuyordun; havada birkaç figür denedikten sonra suda balık kadar rahat kullanmaya başladı. Öbür sivrisinekler peşinden geliyor, dibinden hiç ayrılmıyordu. Arthur bunu fırsat bilip peşindeki-lerin suratlarının tam ortasına darbe yemeleri için gereken tedbirleri aldı. Arthur kasabayı iyi tanıyordu, bu da bir avantajdı. Örneğin belediye başkanının ambarının öbür tarafında insanı mavi göğün değil, bir böcek ilacını tanıtan panonun karşıladığını biliyordu. Böylece ambarı geçip birden sola kıvrıldı. Peşindeki sivrisinek ise sola dönmeyip duvara çizilmiş olan böcek ilacı reklamındaki mavi göğe gömülüverdi. “Hepsini öldürün!” yazan reklam, aniden kabartma harflere kavuşmuştu.

Arthur sihirli kılıcını çekip kilisenin çan kulesine daldı. Sivrisinek mangası hâlâ peşindeydi. Çanın ipini kesip derhal alçaldı. İp koptu, çan kuleden ayrıldı ve sunağa doğru inmeye başladı. Arthur, kapıları ardına kadar açık olan kilisenin içine koştu. Bir fedai de onu izleyip kılıcını çekti; birliklerle dalga geçen şu küçük budalanın işini bitirmeye kararlıydı. Doğal olarak tepesine doğru inen çanı da göremedi. Cam fanus altındaki bir böcek gibi, çanın içine sıkı sıkıya hapsedilmiş durumdaydı şimdi. Arthur son sürat kiliseden çıktı, hatta rüzgârından kapılar çarpıldı. Bunun da ceremesini çekmek üç sivrisineğe düştü; meşe ağacından yapılma, devasa kapıya çarpıp pestile döndüler.

Maltazar, rakibinin çevikliği karşısında gü-lümsedi. Rekabetten hoşlanırdı, çünkü “tehlikesiz zafer, zafer sayılmaz”. Hatta yeni bir mangayı peşine takmadan önce düşmanını alkışladı bile.

Arthur biraz soluklandıktan sonra yeni tuzakları göğüslemek üzere yola koyuldu. Bu tempoda ne kadar devam edebilecekti acaba? Büyük olasılıkla çok uzun sürmeyecekti, Maltazar da öyle tahmin ediyordu zaten. Altın vuruşu kendi elleriyle indirmek üzere, şimdilik düşmanının yorulmasını sağlıyordu. Arthur yürekliydi, ama kendisine kurulan tuzağı anlayamayacak kadar gençti.

Maltazar tıpkı bir örümcek gibi ağını örmüş, avının tükenene kadar çırpınmasını seyrediyordu. Çok geçmeden keyfinin çektiği gibi bitirecekti işini.

Arthur arka kapıdan çıkmakla iyi etmişti. Biri eskaza Darkos'u görecek olsa, gene ayılıp bayılmalarla uğraşmak gerekirdi. Zavallı savaşçı evin etrafını saran sundurmaya çarpmamak için iki büklüm yürümek zorunda kalmıştı. Buna biraz bozulmuştu da zaten. Faydalanamayacak olduktan sonra bu kadar uzun boylu olmanın ne anlamı vardı?

"Her şeyin bir zamanı var," diye mırıldandı Archibald. "Biz hele şu Armand'ı atlatalım, o bile başlı başına zaman kazanmak demek!"

Adı geçen Armand salonda telefonla boğuşuyordu.

"Alo? Cevap versene kardeşim!?"

Ne var ki kimseyle görüşme ihtimali yoktu, çünkü Maltazar ve saz arkadaşları telefon santralini uçuralı çok olmuştu.

Archibald ile Darkos, o inatla telefonla uğraşırken, kendilerini belli etmeden burnunun dibinden geçmeyi başardılar. Fakat tam bitti bu iş,

derken Archibald'ın ayağı Rose'un şezlonguna takıldı.

"Günaydın baba!" dedi genç kadın deli deli gülümseyerek.

Kabul etmek gerekir ki bütün bu olanlar Rose'u çok sarsmıştı; anlaşılın sinir hücreleri zıplayıp duruyordu. Bazen sinirsel tiklere yakalanıyor, bazen de hiç neden yokken kendi kendine gülüyordu. Rose yüzündeki makyajı silmekle meşguldü. Yüzünün yarısı pembeye boyanmış olduğu için epey uzun sürecekti, ama büyük bir inat ve sükûnetle yapıyordu işini.

Gözü Darkos'a takıldı birden. İki metre altmış santim boy, boncuk gibi kara gözler, tepesinde de tıraş bıçaklarından yapılma bir ibik.

"Günaydın beyefendi," dedi Rose hiç istifini bozmadan.

Dev karıncadan sonra, bu sert ibikli horoz yavrusundan ürkecek değildi.

"Size limonata yapayım mı?" diye sordu, habire aynı lafı söyleyip duran deliler gibi.

"Yok uğurböceğim, sağ ol! Geçiyorduk sadece," dedi Archibald sevecenlikle.

Rose birden korktu. Ya şimdi de dev bir uğurböceği geçerse? İçinde yaşadığı deliler âleminde buna hiç şaşırılmazdı; onun kaygısının nedeni başkaydı: Uğurböcekleri de partiye katılırsa limonata herkese yeter miydi? İşte asıl mesele buydu.

Archibald kızıyla ilgilenmeyi daha sonraya erteledi. Önce dünyayı kurtaralım da hele... Darkos'u merdivenin üzerindeki platforma itti. Rose hiçbir şey olmamış gibi, suratını temizlemeye koyuldu yeniden.

Archibald garaja girip enerjik bir hareketle güzelim spor arabasının örtüsünü çekip aldı. Bunu yolculuktan döner dönmez satın almıştı. Küçük çapta bir çılgınlıktı bu tabii, ama dört yıllık ayrılığın üstüne Marguerite’i bu şahane arabayla köye getirmenin keyfi ayrıydı. Anneannecik de zevk almıştı tabii, en azından ilk başlarda. Sonra, günler geçtikçe arabanın bagajı çok küçük olduğu için her alışverişte dört kez git-gel yapmaktan sıkılmıştı. Bunun üzerine Archibald de güzelim arabanın üstüne bir örtü geçirmişti; şimdi sadece pazarları, Marguerite’i ayine götürürken kullanıyordu onu.

Archibald, arabayı okşarken hayranlıktan ağzının suyu akan Darkos’a araba kullanmayı bilip bilmediğini sordu.

“Teveden daha zor değildir herhalde,” dedi Darkos çocuksu bir gülümsemeyle.

Darkos arabaya atladı, kontağı çalıştırdı ve gaza bastı. Bayağı becermişti doğrusu, ama arabanın keyfi yerinde değildi, çünkü bizimkiler garajın kapısını açmayı unutmuşlardı. Araba ileri fırladı ve ince ahşap kapıyı darmadağın etti. Darkos alete hâkim olana kadar, çakıltaşlarında biraz ileri geri alıştırmaya yaptıktan sonra dar toprak yola çıktı.

“Kapı için özür dilerim,” dedi Darkos büyük bir mahcubiyetle. “Elimden iş gelmiyor değil, ama hep etraf darmadağın oluyor!”

“Boş ver! Zaten kapıyı değiştirmek istiyordum,” diye karşılık verdi Archibald de. “Bu arada, sen bayağı sürüyormuşsun yav!”

İltifat karşısında çok mahcup olan savaşçı, utana sıkıla teşekkür etti.

Herhalde ömründe duyduğu ilk iltifatı bu, ne yapacağını şaşırmişti. Adına coşku denen o küçük, sıcak topun karnında dolaştığını, sonunda başına ulaştığını hissetti. Arada yüreği hızlandı, solukları sıklaştı, gözleri yanmaya başladı, arkasından da yaşlar geldi. Ama araba kullanırken pek pratik olmuyordu ağlamak; nitekim Darkos yoldan çıkmaya başladı. Archibald direksiyona atılıp bir hamlede arabanın yolunu düzeltti.

“Affedersin, bana neler oluyor, anlamadım,” dedi Darkos, heyecanını atamamıştı henüz.

Arthur açıklamaya koyuldu:

“Buna coşku derler! Görüyorsun ya, çok iyi gelir insana! Yalnız biraz hâkim olmayı öğreneceksin, bir de araba kullanırken kapılmamayı!”

“Öyle mi? Ha, tamam,” dedi Darkos, her şeyi tam anladığından emin olmadığı halde.

Ardından ön cama doğru biraz daha eğilerek bütün dikkatini yola verdi ve gaza bastı.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Selenya kovanın kenarında durmuş, ufku gözetliyordu. Sinirinden ellerine hâkim olamıyordu. Her bir parmağına bir ip geçirmiş olsalar, çoktan on tane falan kazak örmüştü. Sinirlenmekte haksız sayılmazdı. Maltazar kasabadaydı ve dünyayı yok etmeye hazırlanıyordu, gönlünün prensi ise tek başına koca bir orduya karşı savaşmaya gitmişti.

“Niye süs bebeği gibi burada kaldım ben?!” diye patladı sonunda. “Kral soyundan bir prenses olarak bana düşer şeytan suratlı M.’yle savaşmak, o zavallı Arthur’e değil. Yardımseverliğine diycek yok, ama benim gördüğüm askerî eğitimi almadı ki o!”

Betameş işi şakaya vurdu.

“Şimdiye kadar hiç fena değildi, yanlış mı söylüyorum?”

“Orası öyle,” dedi prenses de. “Ama o kadar genç, lanetli M. de öyle akıl almaz bir canavar ki, hayatından endişe ediyorum!”

Bütün sinirleri ayakta olan prenses, sırf bunu düşünmekle gözyaşlarına boğuldu. Betameş yanına gidip usulca elini omzuna koydu.

“Üzme kendini ablacığım, göreceksin, senin yakışıklı prens bu işten alınının akıyla çıkacak! Hem zaten boyu da uzadı!”

Doğru, sonuç olarak iki milimetreden bir metre yirmi santime çıkmıştı. Ama bu Maltazar’la ve iki metre kırk santimlik boyuyla başa çıkmasına yetecek miydi?

Selenya bundan kuşkuluydu. Gözündeki yaşları kurularıp kovanın kenarına yaklaştı. Yoldan gelen tuhaf gürültüye kulak kabarttı. Prenses daha rahat görmek için gözlerini kısınca, Archibald’ın tozu dumana katan arabasını fark etti. Dedenin torununun yardımına koştuğunu düşünmek bir an için içini rahatlattı. Ama bu sadece bir an sürdü, zira kaskatı kesilmiş, Noel Baba görmüş bir boğanın kararlılığıyla direksiyonda oturan Darkos’u gördü.

Selenya bundan Archibald’ın tutsak düştüğünü, Darkos’un da yeniden babasıyla birleştiğini çıkardı. Çıkarımları yanlıştı tabii, ama görüntüler genellikle insanı yanıltır ve bizim prensesin morali çok bozdu. Derhal kovanın en arkasına koştu, kraliçe harcadığı çabalardan sonra dinlenmeye çekilmişti burada. Selenya geçerken, güzellik uykusunu tamamlamak üzere kozasına tırmanmakta olan çevirmeni itekledi. Adamcağız dengesini kaybederek yere kapaklandı.

“Gene ne var?! Rahat bırakın da uykumuzu alalım yahu?!” diye gürlledi ak sakallı adam.

Yay gibi gerilmiş olan prenses haykırdı:

“Söyleceğim her kelimeyi kraliçeye tercüme et, yoksa sonsuza kadar uyuturum seni!”

Çevirmen huysuzluğun, hatta şakanın sırası

olmadığını derhal anladı. Selenya kendisinden on kat iri olan kraliçenin karşısına dikilip kendini yüreklendirmek istercesine derin bir soluk aldı.

“Kraliçem. Arthur’ün başındaki tehlike şimdi iyice büyümüş durumda, çünkü Maltazar’ın oğlu Darkos babasının safına geçti. Genç prens çok yürekli ve değerlidir, ama bu savaşta taraflar eşit değil. Arthur bu kavgada yenilecek. Onun yenilmesi demek bizim de savaşı kaybetmemiz demek. Maltazar önce dünyayı, hemen arkasından da bizimkini yok edecek. Berrak derelerin, ağaçlardaki yaprakların, bal toplanacak çiçeklerin olmadığı bir dünya hayal edin! Orman yok olursa, bizim de sonumuz geldi demektir.”

Selenya’nın yüreği avucunda, yaşlar gözündeydi. Ömründe hiç bu kadar dürüst olmamıştı. Çevirmen kavalıyla oynuyor, bu konuşmadan sizden bütün hüznü en iyi şekilde aktarmak üzere elinden geleni yapıyordu.

Kraliçe bu duyuruya karşı duygusuz değildi, ama herhalde yorgunluk yüzünden dile getiremiyordu. Selenya onu ikna etmek istercesine daha da ilerledi.

“Majesteleri, nasıl bir yalnızlık içinde yaşadığınızı biliyorum. Siz kraliçesiniz ve yalnızsınız, bu koca krallığı yönetecek bir tek siz varsınız. Dinlenmek isterseniz omuz verecek, kaygılarınızı paylaşacağınız biri, gücünüz azaldığında destek olacak dostça bir gülümseme yok. Dolayısıyla siz yalnızlığın bazen ne kadar ağır olduğunu herkesten daha iyi bilirsiniz, ve bunun kimsenin başına gelmesini dilemediğinizi biliyorum. Ne var ki bugün prensimi kaybedersem, benim yalnızlığım sizin-

kinden daha büyük olacak, gözlerimdeki yaşlar acımı boğmaya asla yetmeyecek. Onun hayatını kurtarmakla benimkini kurtarmış olacaksınız.”

Bu sözler birer ok gibi dosdoğru kraliçenin yüreğine saplandı. Kraliçe yorgunluğunu birdenbire unutmuştu. Çevirmenin hemen tercüme etmeye çalıştığı birtakım tiz sesler çıkardı.

“Planın nedir, saygıdeğer prenses?” diye çevirdi yaşlı adam.

Selenya gözlerini kuruladı, yüzü kocaman bir gülümsemeye aydınlandı.

Maltazar'ın planının Selenya'nınkiyle tabii uzaktan yakından ilgisi yoktu, ama tıkr tıkr işliyordu. Arthur'ün gücü tükenmek üzereydi, sivrisineği de mahvolmuştu. Zavallı hayvan bir tuzaktan kurtulmaya çalışırken kanadının birini kaybetmişti, ayrıca o kocaman, yuvarlak gözlerinin altında yön levhaları eksikti. Yön levhaları normalde hayvanın retinasına konur, doğrudan dizginlere bağlanırdı. Böylece sürücü dizginlere asılarak hangi yöne gideceğini hayvana göstermiş olurdu. Her bir göze dört levha düşerdi, ve biri bile eksik olsa sürücünün işi zorlaşırdı. Ne yazık ki Arthur sayısız saldırıya uğramıştı ve zavallı sivrisineğinde kala kala iki levha kalmıştı. Pedalsız, direksiyonsuz araba kullanmaktan farkı yoktu bunun!

Maltazar hüznün bakışlara sızmasını, vücuda sinmesini seyretmeye bayılırdı. Eller kasılır, soluklar sıklaşır, insan hata üstüne hata yapar. Arthur dizginlere ne kadar asılsa da sivrisineği kontrolden çıkmıştı. Çatının kenarına çarpmış, böylece biricik sağlam kanadını da zedelemişti.

Arthur irtifa kaybediyor, aracına hiçbir manevra yaptıramıyordu. Nihayet bir toz bulutu içinde yere çakıldı ve toprağa konan bir karabatak gibi boylu boyunca yere uzandı. Sihirli kılıç da elinden kurtularak toza toprağa karıştı.

Maltazar işte bu ânı sabırsızlıkla bekliyordu, içinden gelen alkışlama isteğine karşı koyamadı.

“Bravo delikanlı! Sayenizde gözlerimiz bayram etti! Direnişiniz çok etkileyici, ama gene de hiçbir işe yaramaz,” diye haykırdı küçümsemeyle. “Yakalayın onu!”

Birdenbire on kadar fedai sivrisineklerinden inip savaşamayacak kadar bitkin durumdaki Arthur’un üzerine atıldılar. Birkaç saniye içinde Arthur sucuk gibi bağlanmıştı bile.

“Kurban direğini hazırlayın,” diye emretti Maltazar yakın korumasına.

Birkaç sivrisinek derhal bir elektrik direğini testereyle devirip üzerindeki bütün kabloları güzelce temizlediler. Direk güçbela meydanın ortasına dikildi, zavallı Arthur de hemen üstüne bağlandı, uzak bir Kızılderili köyünde kaybolmuş bir kovboy gibi.

Maltazar belediye binasına gitti. Orada sivrisineğinden inip büyük balkona çıktı. Konuşma yaparken uyruklarına tepeden bakmayı severdi. Hem yukarıdan etrafa verdiği zararları daha iyi görebilirdi.

Karşısında uzanan kasabaya, daha doğrusu kasabadan geri kalanlara baktı. Evlerin yarısı yamış, dört bir yanda kalın, kara bulutlar yolları doldurmuştu. Sokaklara sonbahar yaprakları gibi araba enkazı yağmış, halk yok olmuştu. Arthur burada kalan tek kişiydi, meydanın ortasındaki direğe

sıkı sıkı bağladıklarına göre onu da zorla tutuyorlardı herhalde. Gösteri meraklısı yüzlerce fedai Maltazar'ın etrafını sardı. Halka açık işkenceler, fedailerin en sevdiği eğlencelerden biridir. Bütün savaşçı milletlerin bu tür eğlencelere düşkün olduğu göz önüne alınırsa, buna şaşırılmamak lazım. Bundan iki bin yıl önce her cinsten idareci masum insanları aslanların önüne atıyordu. Ne var ki bugün kırlarda aslan bulmak kolay değil. Gene de Maltazar'a güveniyoruz; doğuştan gelen, amacına ulaşmak için her yolu geçerli sayma anlayışıyla o mutlaka buna denk, şanına yaraşır bir işkence icat edecektir. Hem zaten korkunç M.'nin suratını rekorlar kitabına basarlarsa, bu mutlaka "işkence" maddesinde olacak; kaç çeşit işkence keşfettiğini Tanrı bilir. Burada tek tek sayacak olsak mideniz bulanır. İyisi mi biz, midenizi bozmayalım.

"Benim sevgili, gururlu askerlerim," diye güçlü bir sesle haykırdı Maltazar kollarını kaldırarak.

Ayaklarının dibindeki budala sürüsü de rasgele bağırıp çağırmaya koyuldu; yeter ki gürültü çıksın.

"Düşmanı alt ettik, bu yeni toprak artık bizim!"

Savaşçılar kılıçlarını göğe doğru uzatarak sevinçle haykırdılar.

"Ama burası, bizi bekleyen toprakların sadece küçücük bir parçası, çünkü bütün dünya yakında bizim olacak!"

Kalabalık bunu duyunca deliye döndü. Bunun yanında bir rock konseri, ortaokul kermesi gibi kalırdı.

“Şimdilik, bu ilk zaferi layıkıyla kutlayabilmek için, bize kafa tutan biricik direnişçiyi, genç prens Arthur’ü onurlandırmayı öneriyorum!”

Fedailer Nobel Ödülü filan verilecekmiş gibi ağırbaşlılıkla alkışlamaya koyuldular. Hangi savaşçı olsa bu tavır karşısında gurur duyardı, ama Arthur tam olarak savaşçı sayılmazdı. O alt tarafı on yaşında, küçük bir çocuktuktu, kendinden güçlülerle dövüşecek kadar cesur, haksızlığa karşı savaşacak kadar onurlu, ömrünü bir prensese adanacak kadar âşık. Bağırmaı, çırpınmaı, onu bekleyen bu korkunç sonu reddetmeyi isterdi mutlaka, ama buna ne gücü ne de cesareti kalmıştı. Tek umudu Selenya’nın gelip nöbeti alması, kendisinin başaramadığını başarmasıydı. Prensesi gururlu, değerliydi, Maltazar’ı asla rahat bırakmayacaktı. Bu düşünce onu biraz rahatlattı, hatta gülümsetti.

Ve bu Maltazar’ın görmeyi beklediği son şeydi: kurban direğine bağlanmış bir tutsağın yüzündeki gülümseme.

“Cesaretine diyecek yok delikanlı, gözü pekliğini ödüllendirmek için hayal gücümü iyice çalıştırıp mevkiime yaraşır bir işkence bulacağım sana,” diye bildirdi hükümdar sadistçe.

İki yüz fedai ellerini ovuşturarak kıkırdamaya başladılar. Maltazar ise çenesini ovuşturuyordu. Düşünürken hep öyle yapardı. Ama bugün ağırdan alıyordu, demek ki düşünmesi uzun sürecekti. Doğruya doğru, iğrençlikte öyle bir seviyeye varmıştı ki daha kötüsünü bulmak meseleydi. Ama şanına leke sürdüremezdi. Ordusunu, hele de tutsağını hayal kırıklığına uğratması düşün-

lemezdi. Fedailer sabırsızlıkla gösteriyi bekliyordu. Kimileri el çırparak tepiniyor, kimilerinin farkında bile olmadan, ağızlarının suyu akıyordu. Arthur ise giderek sakinleşiyordu, kaçınılmaz hale gelen bu ölüm onu artık korkutmuyordu adeta.

Ordudaki kaynaşma son raddeye varmıştı, bütün savaşçılar Maltazar'ın kararını bekliyordu. Hükümdar birden elini kaldırdı.

“Çözün onu!” diye haykırdı herkesi şaşkınlık içinde bırakarak.

Bu işkencede sapkınca bir taraf varsa da, orada hazır bulunanların gözünden kaçmış olacaktı. Ama önce biraz umut verip sonra tekrar pataklamak planın bir parçası mıydı yoksa? Maltazar sadizmi bu noktaya vardırarak mıydı? Fedailerin çoğunun aklından evet, diye geçti, çabucak Arthur'ü çözdüler; olayın bundan sonrasını görmek için sabırsızlanıyorlardı; anlaşılacak korkunç olacaktı.

“Ve şimdi... bırakın gitsin,” diye haykırdı Maltazar titrek bir sesle.

Fedailer hiçbir şey anlamıyordu. Ahlaksızlığın bu kadarı onların fındık beyinlerine çok karmaşık gelmişti, kimse ne olup bittiğini çözemiyordu. Maltazar'ın titrek bir sesle konuşmak gibi bir âdetinin olmadığını da belirtelim. Ama gırtlığına dayanmış bir bıçak varken, elinden başka ne gelirdi? Darkos hafifçe geri çekilerek, hem kalkanı hem de tutsağı olan babasının arkasında belirdi. Fedailer aptallaşmıştı. Kimse kıpırdamaya cesaret edemiyordu, bir tek Arthur bileklerini ovuşturuyor, tozların arasında kaybolmuş olan sihirli kılıcını arıyordu.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Maltazar yavaş yavaş kendini toparlıyordu. Oğlu onu gafil avlamıştı, ama geçmişti artık, hükümdar gri hücrelerini çalıştırmaya başlamıştı. Nasıl faka basabilmişti, Darkos'u öz oğlu gibi, hafif çatlak olarak yetiştirip bağrına bastıktan sonra. Asıl mesele buydu zaten. Darkos onun "oğluydu" ve uzun zaman onu çok ihmal etmişti. Ama zaman taşları yerine oturtur, dargınları barıştırır.

"Öz babana böyle davranmaya utanmıyor musun!" diye haykırdı Maltazar, sesine duygu katmaya çalışarak.

"Peki ya siz baba? Nasıl kıyıp da oğlunuzu arka arkaya iki kere terk edebildiniz?" diye karşılık verdi Darkos su koyvermemeye gayet kararlı bir şekilde.

"Sana güvendiğim için cezalandırılmam mı gerekiyor yani?"

Bu soru Darkos için fazla karışıktı, zaten o da "nasıl yani"den başka cevap bulamadı.

"Seni iki kez, hem de tehlikeli durumlarda bıraktım, bunu biliyorum, ama karakterimizi yaşadığımız zorluklar belirler. Bir hükümdar adayı en

sert darbelere dayanmayı öğrenmek zorundadır, tahta giden ıstıraplı yoldur bu. Çünkü biricik, canım oğlumun oturmasını dilediğim tahtım ve soyumun devamı söz konusu. Oğluma kol kanat gerip de onu bir solucana mı çevirseydim? Yoksa görevim onu yetiştirmek, kaderindeki yolda ona kılavuzluk etmek midir? Sen işkence çekerken san ki ben çekmedim mi? Bir baba için, oğlunun hayatta kalma mücadelesini seyretmek ne demektir, sen bunu bilir misin? En zor koşullarda hayatı öğrendiğini biliyorum, ama hükümdar dediğin salkımsöğütten değil, dağ meşesinden, lav taşlarından, şeytanın ateşinden yaratılır.”

Darkos farkında bile olmadan gururla göğsünü kabarttı. Savaşçılar böyledir işte, kas mas den-di mi hemen havaya girerler.

Archibald ise, meydandaki fedailerin arasından süzülerek nihayet torununu bulmuştu.

“Arthur!!”

“Dede!?!”

Sımsıkı kucaklaştılar, birbirlerini sağ salim görmek içlerini o kadar rahatlatmıştı ki!

“Arthur! Harika! Seni bulduğum için ne kadar mutluyum, bilemezsin!”

“Ben de öyle dede! Ama Selenya’nın bana verdiği sihirli kılıcı bulsam içim iyice rahat edecek! Bana yardım eder misin?”

Ve böylece tozun toprağın arasında şu ünlü kılıcı aramaya koyuldular.

Maltazar gırtlığında oğlunun dayadığı bıçakla hâlâ balkondaydı.

“Hem sonra o zorluklardan geçmene izin vermesem hakkımda ne düşünürdün? ‘Babam bana

güvenmiyor. Benim hükümdar olamayacağımı düşünüyor.' Hayır, tam tersine. Yeteneklerinden hiçbir zaman şüphe duymadığım için güvendim sana. O deneyimlerin her birinden daha da güçlenmiş olarak çıkacağını, sonunda hükümdar mertebesine erişeceğini biliyordum."

Darkos'un biraz akli karışmıştı. Hatta tamamen karışmıştı. Ya baştan beri yanıldıysa? Kendisi farkında değilken babası onun için bunca uğraşmış olabilir miydi? İlgisiz görüntüsü aslında gizli bir sevginin mi işaretiydi?

"Bak şu karşında uzanan orduna," diye devam etti Maltazar, meydanda taş kesilmiş durumdaki iki yüz fedaiyi işaret ederek. "Bekledikleri sensin! Onları her iki dünyanın ucuna kadar zaferden zafere koşturacak genç, değerli bir imparator!"

"Şey... peki ya siz, baba?"

Maltazar'ın gırtlığındaki bıçağın baskısı biraz azalmıştı.

"Benim zamanım doldu. Artık köşeme çekilmeliyim, biricik zevkim, yeni serüvenlerini tekrar tekrar, hiç bıkmadan dinlemek olacak. Haya-tın büyük çarkı böyledir işte. Bir yıldız söner, geceyi daha çok aydınlatan bir başkası parlar!"

Darkos hafifçe gülümsedi. Hepsini anlamamıştı, ama kulağa hoş geliyordu. Hem sonra, Archibald'ın öğütlediği gibi coşkusunu kontrol etmeyi de yavaş yavaş öğreniyordu. Darkos kolunu, dolasıyla bıçağı aşağı kaydırmıştı. Şimdi gülme sırası Maltazar'daydı, ama başka nedenlerden dolayı. Hükümdar, emellerine ulaşmak için sınır ya da kural tanımayışına gülüyordu.

“Haydi oğlum! Konuş halkınla!”

Darkos çok heyecanlanmıştı, neredeyse dizleri titriyordu. Babasından şüphelendiği için kendine kızılıyordu hatta.

“Hiç önemli değil oğlum,” diye rahatlatmıştı onu Maltazar. “Senin yerinde olsam ben de aynısını yapardım!”

Bu güzel sözlerle içi rahatlayan Darkos, utana sıkıla babasının önünden geçip balkonun ucuna, ne yapacağını, ne düşüneceğini hâlâ bilemeyen yeni ordusunun karşısına çıkmıştı.

“Ey sadık fedailer, işte yeni hükümdarınız!!!” diye gürledi Maltazar.

Baba oğlunun kollarını yakalayıp zorla yukarı kaldırttı. Fedailer doğal olarak bu ani değişikliğe, iktidarın şimşek hızıyla el değiştirmesine şaşırılmışlardı, ama zaten onlara bir şey hissedecek zaman bırakılmazdı hiç, böylece yeni hükümdarı alkışlamaya koyuldular.

“Yo, olamaz!”

Durumun yüz seksen derece tersine dönmesi karşısında Archibald dehşete kapılmıştı.

Darkos meydandan gelen uğultunun içinde kollarını iki yanına açmış, halkının tepesinde taş kesilmiş gibi duruyordu. Böyle bir zevki, böyle bir durumun adrenalini nasıl yükseltebileceğini o güne dek hayal bile etmemişti. Şimdi dünyanın efendisiydi, bunu biliyor, hissediyordu.

Bu yeni zorbanın doğuşuna bir tek Arthur üzülmüştü. “Zavallı Darkos!” dedi içini çekerek. “İktidar, ayağını kaptırmış bulunduğu bir tuzaktır!”

Maltazar da muhtemelen onunla aynı fikir-

deydi, çünkü oğlunun arkasında onun da yüzü gülüyordu. Birkaç saniye genç bir horoz gibi el çırpmasına izin verdi, sonra şöyle bir gerilip Darkos'u sırtından vargücüyle itiverdi. Darkos ne olduğunu anlayamamıştı bile. Öne doğru itilmişti. Balkonu yerinden sökerek metrelerce aşağıya uçtu.

Maltazar onun açtığı gediğe yaklaşarak aşağıdakilere seslendi:

“Yakalayın onu!”

O eski hain suratı geri gelmişti.

Fedailer kıpırdamadılar, çünkü hiçbir şey anlamaz olmuşlardı. Bağla, çöz, yeni bir şef seç, aşağı at, eskisini geri getir, sonra da herkesi bağla. Bir fedainin beynini bir yıl uğraştırırdı bu kadarı. Maltazar, böyle bir aptallar ordusuna kumanda ettiğine içlenerek iç çekti. Sonra avaz avaz bağırma-ya koyuldu:

“O-olmak-şaka! Ben-hâlâ-efendi-olmak! Şimdi beni sinirlendirmeden gidip Arthur'ü, Archibald'ı ve Darkos'u kurban direğine bağlayın bakayım! Yoksa hepinizi sinek gibi avlarım haaa!”

Ses bu kadar yükseldiğinde bir fedai düşünmeyi bırakır, söyleneni yapar. Böylece yürürken hâlâ yalpalayan Darkos'u tutup direğe, Arthur'le dedesinin yanına bağladılar.

“Şey... üzgünüm Arthur! Nasıl da kandım?” dedi Darkos utanarak.

“Boş ver,” dedi Archibald. “Sen iyi bir evlatsın. Ama o kötü bir baba! Bir gün seni çok arayacak!”

“Ama şimdilik bizi doğrayacak,” diye belirtti Darkos.

Protokol düzenini bizzat kendi oluşturduğu için ne olup biteceğini gayet iyi biliyordu.

Arthur hemen yüzünü buruşturdu. Halka halka doğranmış olarak hayata veda etme fikri pek hoşuna gitmiyordu.

“Bizi buradan kurtaracak bir fikrin var mı?” diye sordu çocuk meydanı kolaçan ederek.

“Bende o kadar akıl olsa, zaten bu hale düşmezdim,” dedi Darkos gayet haklı olarak.

Maltazar balkondan inmiş, meydana doğru ilerliyordu.

Darkos fısıldadı:

“Dostlarım, ölmeye hazır olun!”

Darkos bir yandan da, sanki acı çekmesini engelleyebilmiş gibi göğsünü şişiriyordu.

Archibald büyük bir ağırbaşlılıkla karşılık verdi:

“Biz hazırız!”

Arthur dayanamayıp patladı:

“Ben değilim! Bu direğin üstünde ölmeye hiç niyetim yok! Bir çare bulmak lazım! Ya da en azından sihirli kılıcı bulmak lazım!”

Maltazar yürürken birden hafifçe sendeledi. Kaderin bir cilvesi sonucu, ayağı sihirli kılıca takılmıştı. Hükümdar eğilip büyük bir keyifle onu yerden aldı.

“Yanınıza gelirken kendi kendime sizi nasıl gebertsem, diye düşünüyordum ben de. Adamı mahveden işkenceler düşündüm elbette, ama hiçbirini size layık göremedim. Ormanın tanrıçasına şükürler olsun ki, yoluma çıkardığı bu kılıç sayesinde yaratıcılığımı tekrar ortaya çıkaracağına inanıyorum.”

Maltazar gülümseyince, bizimkilerin aklına yıldırımın etkisiyle yırtılan bir bulut geldi nedense.

“Şimdi tek bir şey söyleyin bana. Kimden başlayayım?” diye sordu olanca sadistliğiyle.

Darkos hemen atıldı:

“Benden!”

Maltazar şaşırmişti. Oğlunun bu kadar hızlı hareket etmesini beklemiyordu. Ama bu çözüm hoşuna gitmedi. Oğlunu terk etmesi başkaydı, öldürmesi başka. Maltazar kötüydü, iğrençti, pisti, haindi, ama aklının bir köşesinde Arthur ile Archibald’dan kurtulmak, sonra da, güzelce aşağıladıktan sonra oğlunu ayırmak vardı mutlaka. Bu durumda planı biraz bozulmuş oluyordu, fakat son aşamada onu kayıracığını oğluna nasıl anlatabilirdi?

“Hmm... en iyi parçayı sona saklamayı tercih ederim!”

Hükümdar aklı sıra hedef şaşırtacaktı, ama kimse aptal değildi.

“Öyleyse benden başla,” dedi Archibald.

Maltazar bunu da beğenmedi. O zaman zevki çıkmazdı. Onun tercihi Arthur’dan yanaydı doğal olarak, dedesinin yüzüne yansıyacak acının keyfine daha iyi varmak için. Sadizm, Maltazar’ın ustası olduğu bir sanattır.

“Cesaretini onurlandırmak için Arthur’dan başlamayı tercih ederim,” dedi Maltazar, nefes alır gibi yalan söyleyebiliyordu.

Arthur gerildi ve derin bir soluk aldı. Oynayacak tek bir kartı kalmıştı elinde, Darkos’a karşı daha önce oynadığı kart: Maltazar’ı en karanlık düşüncelere sürükleyerek kılıcın gene kaldırılmayacak kadar ağırlaşmasını sağlamak.

“Acı bana efendimiz! Biz solucanlara acı,” diye yalvardı çocuk, üzgün bir köpek yavrusu gibi bakarak.

Archibald buna çok sinirlendi:

“Biraz ağırbaşlı olalım yahu!”

Anlaşılan torununun planını anlamamıştı.

Maltazar kıkırdamaya başladı.

“Merak etme Archi! Torunun akli sıra beni kandırmaya çalışıyor! Kılıç güçlerini yitirsin diye kafamda karanlık düşünceler uyandıracak! Ama biz kaçın kurrasıyız, haberi yok tabii, ben bu kılıcı herkesten iyi tanırım,” dedi silahı sevgiyle okşayarak. “Pekâlâ. Sizi hiç patırtı yapmadan, büyük bir zevkle, mutluluk ve sevinçle dilim dilim doğrayacağım.”

Arthur’ün korkudan beti benzi attı. Son kozu da boşa gitmişti. Oyun bitmişti. İçine bir hüzün doldu. Bu dünyayı bir daha dönmemesine terk edeceğini kavramıştı birden, ama onu en çok üzen bu değildi. En beteri, Selenya’yı bir daha asla göremeyecek olmaktı. İçinde yaşadığı küçük dünyayı, ailesini, köpeğini, oyuncaklarını bırakıp gitmek çok koyuyordu elbette, ama Selenya’yı terk etmeye hiç dayanamıyordu. Minik bileklerini deli gibi oynatıyordu, ama boşuna; işkence direğine sımsıkı bağlanmışlardı. Maltazar’ın onu ikiye biçmek üzere kaldırdığı kılıca kim engel olabilirdi artık? Silah bir an her zamanki hafifliğiyle havada kaldı. Lanetli gülmeye başladı, kolu da çocuğa doğru iniyordu. Arthur gözlerini kapadı, böylece taptığı prensesin sonsuz gülümsemesinin hayaliyle göçebilecekti.

Ne var ki güçlü bir el kılıcı ansızın, Arthur’ün

başının birkaç santim üstünde durduruverdi. Bağlarından kurtulmayı başaran Darkos'un eli ydi bu. Maltazar yarı yolda kalakalmış, adeta tam ile-ri atılırken donup kalmıştı.

"Bunu yapmana izin veremem baba," dedi Darkos sakince.

Besbelli Archibald'la geçirdiği birkaç saat ona çok iyi gelmiş, beynindeki iki nöron nihayet bir araya gelip bir karara varmayı başarmıştı.

Maltazar'ın yüzüne kan yürüdü, gözlerine de-lice bir bakış yerleşti. Koca kısıkcıyla oğlunu bo-ğazından yakalayıp hızla direğe çarptı.

"Canını bağışlayacaktım, ama bu kadar aşağı-landıktan sonra seçme şansım kalmadı!"

Maltazar oğlunun defterini dürmeye kararlı bir şekilde sihirli kılıcı tekrar havaya kaldırdı.

"Öyleyse ilk sen öleceksin," diye böğürdü, "oysa bu kadar bağırarak sağlığa zararlıdır."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Üstelik o kadar bağırmasa, muhtemelen tam gaz yaklaşmakta olan o uğultuyu da duyardı. Arıların kraliçesi, sırtında Selenya'yla saatte yüz kilometreyi aşan bir hızla alçak uçuyordu.

"Hedef tam karşıda," diye haykırdı Selenya. Kraliçe mesajı hemen almıştı.

Maltazar'ın poposu kabak gibi ortadaydı, tahmin edebileceğiniz gibi hedef de orasıydı. Arı iğnesini çıkarıp atış pozisyonu aldı.

"Elveda!" dedi Maltazar tiyatro oynar gibi.

Arı, hedefe yaklaşan bir avcı uçağı gibi iğnesini doğrulttu.

"Elveda!" diye haykırdı Selenya da, hem de sesi öyle yüksek çıktı ki Maltazar bile duydu.

Gelgelelim, bir şeyi duymak başka, harekete geçmek başkadır. İğne saatte yüz kilometreyle Maltazar'ın poposuna saplandı. İğrenç yaratık bir çığlık atarak sendeledi. Sihirli kılıç da elinden kayıp yere saplandı.

"Bu da neyin nesi böyle!" diye kükredi Maltazar poposunu yoklayarak, ama zehir içine girmişti bile, etkisini göstermesi de çok sürmezdi.

Hükümdar hazretleri bir şeyin vücuduna ya-

yılmakta olduğunu hemen anladiysa da neye yol açacağını tahmin edebilmekten acizdi. Derken içini sıkıntılar bastı, sinirlendi, öfkeleni, ağzından salyalar akmaya, üstünden dumanlar tütme-ye başladı.

“Benim gibi bir hükümdara karşı gelmenin ne demek olduğunu göstereceğim size!” diye haykırıdı sağa sola tükürükler saçarak.

Kılıcı kavrayıp vargücüyle asıldı. Ama kılıç gelmedi. Onu kullanmak isteyen çok kötü duygular içindeydi. Maltazar’ın aptal gibi çekip durması boşunaydı. Silah, asırlık bir meşe ağacı gibi yere kök salmıştı. Üstelik Maltazar’ın başka bir çare bulması da zor görünüyordu, çünkü gözle görülür bir şekilde küçülmeye başlamıştı. Yaşının ilerlediği göz önüne alındığında biraz kamburunun çıkması anlaşılabilirdi, ama o, dünyasını değiştirecek gerçek bir dönüşüm yaşıyordu; boyunun iki metre kırk santim olduğu bir dünyadan, topu topu üç milimetrecik geldiği bir başka dünyaya gidiyordu. Birkaç saniye içinde karanlığın efendisinden, Yedi Ülkeler’in ve iki dünyanın hükümdarından geriye yarı yarıya çürümüş bir böcek kalmıştı. Düşmemek için kılıcın tepesine yapışmıştı, yükseklik başını döndürüyordu çünkü.

“Ne diyordun? Hükümdara karşı gelmek mi,” diye atıldı Archibald büyük bir sevinçle.

Maltazar’ın hak ettiği boya indiğini görünce Arthur’ün de içi rahatlamıştı.

“Ormanın tanrıçasına karşı gelmenin, doğanın yasalarını altüst etmenin sonu budur işte!”

Ne var ki, hükümdarın mikrop kadar kalmış olmasına rağmen, fedailerden kurulu ordusu hâlâ

insan boyundaydı ve savaşçılar usulca kılıçlarını çekmişlerdi.

Darkos telaşla Arthur'ün bağlarını çözdü, o da tehlikeyi hissederek derhal sihirli kılıca atıldı. Kılıç girdiği kadar kolayca sıyrıldı topraktan. Arthur ile Darkos Archibald'ın iki yanına geçerek onu korumaya aldılar. Kavga kaçınılmazdı, ne kadar cesaretli de olsalar, hem aptal, hem bir o kadar da kötü yürekli yüzden fazla fedaiyle çevrili olan üç kahramanımızın hali gene de pek iç açıcı gözük-müyordu. O sırada arıların kraliçesi Arthur'ün tam karşısına kondu.

“Ben buradayım!” diye haykırdı Selenya kol-larını sallayarak.

Arthur'ün yüzü birden gülüverdi. Prensesi tekrar görmek ne büyük mutluluktu, boyu boyu-na uygun olsa hemen boynuna atlardı. Ama şimdi kucaklaşmaya kalksalar, Selenya'yı böcek gibi ezme tehlikesi vardı. Selenya da can atıyordu ona sarılmaya, fakat sabretmek zorundaydılar. Art-hur'e kocaman bir öpücük göndermekle yetindi. Arthur de dudaklarını yüzünde hissederek kıp-kırmızı kesildi.

O da Selenya'yı bir aşk seli gibi alıp götüren, minik bir öpücükle karşılık verdi.

Ne var ki bahar cıvıltılarının zamanı değildi şimdi, kış kadar sert geçeceğe benzeyen savaştay-dı sıra. Fedailer direnişçilerin etrafında sıra sıra çemberler çizdiler; çemberler gitgide amansızca daralıyor, dostlarımızı mengene gibi sıkıştırıyor-du. Fakat ansızın boğuk bir ses duyuldu. Yeri tit-reten, zor duyulan bir homurtu. Gerçek bir ordu kasabaya girmektedir.

İtfaiyecilerin şefi Bellerive iyi çalışmıştı. Sahiden de o civardaki kışlaya haber vermişti, teçhizatın zenginliğine bakılırsa onlara Maltazar'ı da tarif etmiş olmalıydı. İki tank, dört mitralyöz vardı, arkalarından da asker dolu on kamyon geliyordu.

On üçüncü tabur savaş düzenine geçerek derhal şehre yayıldı. Fedailer ister istemez etkilenmişlerdi; böyle bir orduya kafa tutacak kadar güçlü hissetmiyorlardı kendilerini. Hem ayrıca korkakça davranma hakkı bir tek Maltazar'ın değildi; böylece hemen havalanıp bir daha dönmemesine kaçmaya karar verdiler.

Birkaç saniye içinde gökyüzü maviye dönmüştü. Bir güneş ışığı bu beklenmedik ve aptal savaşla yorgun düşmüş bu zavallı, küçük kasabanın yollarını sarmaya geldi. Her yerde emirler duyuluyordu, ama subaylar biraz şaşkındı, çünkü ne düşman vardı ortada ne de kurtarılacak birileri.

Bir süre sonra kasabayı bu kez de üç araba dolusu gazeteci bastı; onlar da hemen çil yavrusu gibi sokaklara dağıldılar.

Darkos kasabanın kurtulmasında payı olduğu için mutluydu, ama biraz kaygılıydı da. Aslında bu dünyaya ait olmayan tek bireydi o. Üstelik alışılmadık boyu ve bıçaklı ibiğiyle şüphe uyandırabilirdi.

Arthur durumu gayet iyi anlamıştı:

“Gel! Seni saklamamız gerek!”

Darkos'u kolundan çekti ve koşarak en yakındaki dükkâna sürükledi. Bir antikacı dükkânıydı burası, saldırıdan zarara uğramadan kurtulabilmiş tek yerdi. Arthur eski eşyaları biraz karıştır-

dıktan sonra kenarları saten biyeli, kara bir pelerin buldu. Bunu hemen Darkos'un omuzlarına attı.

"Başına gelenleri polise anlatana kadar burada saklanmalısın," dedi çocuk.

Darkos kaygılandı:

"Polis mi?"

"Evet. Bize yardım ettiğini, sen olmasaydın o lanet olasıca fedailerden asla kurtulamayacağımızı söyleyeceğim!"

"İstersen kendim de anlatabilirim," diye ki-barca teklifte bulundu savaşı.

"Bu pek iyi bir fikir değil. Ne yazık ki yüzünü gördükleri anda... seni hayvanat bahçesine falan kapatmaya kalkabilirler!"

Darkos hiç renk vermeden kabullendi, ama hayvanat bahçesinin ne olduğunu öğrenmeye can atıyordu.

"Saklan sen, ben hemen geliyorum," dedi Arthur kapıdan çıkarken.

Darkos ne yapacağını bilemeden, omuzlarında kara peleriniyle heykel gibi oturdu biraz. Tam o sırada girişteki küçük çingırağın sesi duyuldu. İçeri bir adam girdi. Bir gazeteciydi. İçeri iki karaltının girdiğini, sonra sadece birinin çıktığını görmüş olmalıydı. Bir bityeniği vardı mutlaka bu işte. Adam yirmi beş civarında gösteriyordu, oldukça inceydi, çenesini saran bir sakalı vardı. Gözlerinden zekâ ve enerji fışkırıyordu ve bilmeceyi çözmeye kararlı görünüyordu.

"Bakar mısınız," diye seslendi rasgele, belki biri cevap verir diye.

Darkos fena olmuştu. Kimseye görünmemeliydi, yoksa hayvanat bahçesini boylardı ve nasıl

bir yer olduğunu bilmese de tatillerini orada geçirmekten hoşlanacağını hiç sanmıyordu. Alelacele eline geçen kapkara bir Afrika maskesini kafasına geçirdi.

Genç gazeteci büyük bir mobilyanın etrafında döndükten sonra suratında ürkütücü bir miğferle kocaman bir pelerinin altına saklanmış, boğuk bir sesle konuşan o iki kütleyi fark etti. Kara miğferi, büyük pelerini ve tuhaf sesiyle bilim-kurgu filmlerinden fırlamış bir karaktere benziyordu. Darkos hiç yerinden kıpırdamadan bir lokomotif gibi soluk alıp vermekle yetindi. Gazeteci biraz heyecanlıydı, ama merakı her şeye üstün geldi.

“Affedersiniz beyefendi, rahatsız ediyorum, kusura bakmayın. Ben gazeteciyim; izin verirseniz size birkaç soru soracaktım?”

Darkos karşılık vermeksizin, boğa gibi solu-maya başladı.

Gazeteci ani hareketler yapmamaya özen göstererek usulca not defterini çıkardı.

“Evet! Buralılar şeytanı kasaba meydanında gördüklerini, sonra küçülüp yok olduğunu söylüyorlar. Sizce de doğru mu bu?”

Darkos inatla sessizliğini koruyordu, ama solukları şimdi yavaşlamış, sakinleşmişti.

“Siz... kim olduğunu bilir miydiniz? Onu tanır mıydınız?”

Darkos bir an tereddüt etti. Gene derin bir soluk aldıktan sonra, adeta mezardan gelen bir sesle: “...Onun oğluyum!”

Gazetecinin ağzı açık kalmıştı. Bu inanılmaz tablo onu büyülemişti. İki metre altmış santim boyunda bir canavar babasıyla ilişkilerinden bah-

sediyordu, çok ilham verici bir hikâyeydi bu. Genç adam kendinden geçmişti. Usulca kartını çıkarıp Darkos'a uzattı.

"Buyrun! Bu benim kartım. Hakkınızda daha fazla konuşmak isterim. Günün birinde, olur da hikâyeyizi anlatmak isterseniz... Ben gazeteci-yim, ama aynı zamanda film senaryoları yazıyorum ve sizde müthiş bir film malzemesi olduğuna eminim!"

Darkos parmaklarının ucuyla kartı aldı. Gazeteci gülümseyerek birkaç adım geri çekildi.

"İstedığınız zaman beni arayabilirsiniz," deyip dükkândan ayrıldı sonunda.

Darkos bir süre hiç kıpırdamadı. Bu kadar medeniyet, bu kadar kibarlık içini sıkıyordu. Alışmak zorundaydı buna. Karta baktı. Üzerinde "G. Lucas. Sinemacı" diye yazıyordu.

Ne var ki Darkos'un okuma yazması yoktu. Çok yazık. Kartı rasgele fırlattı, sonra da gidip karanlık bir köşeye saklandı.

YIRMİNCİ BÖLÜM

Kocaman sofradan müthiş bir gürültü yükseldi. Yemek salonuna elinde kocaman bir çikolatalı turtayla giren Marguerite sevinç çılgınlıklarıyla karşılandı. Archibald ellerini çırpmadan duramıyordu, sofranın etrafında uslu uslu oturan Bogomatassalailer de ona katıldılar. Rose çok heyecanlanmıştı, derin bir iç çekti. Annesine ve hamaratlığına hayrandı!

“Sen de bir gün başaracaksın!” dedi kocası, onu rahatlamaya çalışıyordu.

Rose ona gülümsedi ama boş yere hayale de kapılmadı. Tam yirmi yıldır şu meşhur turtayı yapmaya çabalıyor, ama bir türlü beceremiyordu. Bugün yine annesinin eteğinin dibinden ayrılmadan turtanın yapılışının her aşamasını izlemişti, üstelik kadıncağıza öyle sokulmuştu ki gözlüğünü hamura düşürmüştü sonunda. Gidip gözlüğümü temizleyip geleyim derken turtanın bir adımının kaçırmış, tarifi karıştırmıştı.

Armand Rose’un yanağını okşadı.

“...En azından bir tarafını kesmedin ya, önemli olan bu!”

Rose Armand'a kötü kötü baktı. Sakarlıklarından söz edilmesinden hiç hoşlanmazdı, hele de konukların önünde.

Komiser Martin Baltimore konuyu değiştirmek için, "Turta nefis görünüyor," dedi.

İtfaiye Şefi Bellerive, "Kokusuna bakılırsa tam bir şaheser!" derken iltifat etme fırsatı bulduğu için pek memnundu.

Küçük aile hep birlikte kibar kibar gülmeye koyuldu. Bu serüven iyi bittiği ve en sonunda yeniden huzura kavuştukları için çok mutluydular.

Marguerite pürdikkat turtayı kesmeye koyuldu. Dilimler eşit olsun diye uğraştığı sanılabılırdi, ama asıl derdi küçük sanat eserini olabildiğince az hırpalamaktı. Turtanın yenilip yutulacağını, mideyi boylayacağını biliyordu; gene de bitene kadar güzel kalsaydı bari. Eh, doğrusu öyle de oldu, çünkü turta, üstündeki parlak çikolata katmanını ve beyaz çikolata parçacıklarıyla pırıl pırıldı. Herkesin ağzının suyu akmıştı, tabaklar masada elden ele geçerken koku herkesin burnundan girip başını döndürdü.

Rose ilk dilimi yanında oturana uzattığında birden sandalyenin boş olduğunu fark etti.

"Arthur?! Sofraya gel! Anneanne pastayı dağıtıyor!" diye bağırdı Rose, sağa sola bakınarak.

Marguerite, "Yanıdakine ver şu tabağı, Arthur'ün payı çok özel!" dedi.

Gerçekten de Marguerite'in son tabağa koyduğu dilim öbürlerinden iki kat büyüktü. Kahraman torun çok daha fazlasını hak ediyordu, çünkü o olmasaydı bütün bu insanlar bu sofrada top-

lanıp eğlenerek yiyip içemez, sohbet edemez, Arthur'ün kurtardığı dünyaya yeni bir biçim vere-
mezlerdi. Marguerite elinde güzel tabakla sofranın etrafını dolaşip pencereden baktı. Arthur, büyükler yemek yerken bütün çocukların yaptığı gibi oyun oynuyordu.

Anneanne usulca, "Al bakalım!" diyerek tabağı yere koydu.

"Hayır, oraya olmaz, yolun tam ortasındasın! diye bağırdı Arthur.

"Ay özür dilerim," diye karşılık verdi Marguerite. "Kusura bakma! Ah bendeki şu kafa, böyle bir yarışmada çikolatalı turtayı yolun tam ortasına koymak da nereden çıktı..."

"Çikolatalı turta mı?!" diye bağırdı Arthur. Kokudan iştahı kabarak hayallerinden birdenbire sıyrılıverdi.

Çocuk tabağı aldığı gibi pastaya yumuldu. Marguerite Arthur'e temiz temiz yemesi için uyarıda bulunma zahmetine girmede bile. Oğlanın, "Tamam tamam" diyeceğini ama yüzünü gözünü çok geçmeden çikolata içinde bırakacağını ve tişörtünün er geç peçete yerine kullanılacağını biliyordu. Torununa gülümsedi, sevgiyle saçlarını okşadı ve büyüklerin oturduğu sofraya geri döndü.

Arthur ağzını da parmaklarını da bir güzel çikolataya buladı. İsviçre çakısını eline almasına engel değildi bu durum, bilirsiniz İsviçre ve çikolata iyi bir ikilidir daima. Çakısıyla pastadan bir lokma kesti. Meşhur sarı vincinin kepeğine koyabileceği kadar küçük bir parça. Her nasılsa, vincin bugün odadan çıkartılıp yemek salonuna konulmasına izin çıkmıştı.

Arthur mekanizmayı çalıştırdı, vincin kolu pencereye, dışarı doğru dönmeye başladı. İkinci bir kumanda anahtarı yardımıyla küçük kepçe evi çevreleyen ağaçlı yola doğru ilerlemeye koyuldu.

Kepçenin indiği yerde, yükünü bekler gibi görünen minyatür bir cip vardı. Kıpçe cipin tam yanına, yere indi. Darkos hemencecik dev pasta parçasını aldı, aracın arkasına koydu.

Arthur pencerede belirdi.

“Özel teslimat, Prenses Selenya!” diye fısıldadı.

Darkos mesajı aldığını göstermek için hazırla geçti.

“Başüstüne patron!” deyip hemen arabasına atladı.

Küçük cip hemen hareket etti, evin önündeki üç basamağı inip yüksek otların arasında gözden kayboldu. Birkaç metre ötede yerden çıkan bir boru vardı, muhtemelen Archibald’ın eski sulama sisteminden kalmıştı. Darkos olanca hızıyla boruya ulaştı, tünelde karanlığa kavuşan bir lokomotif gibi borunun içinde gözden kayboldu.

Darkos korkunç cipiyle öyle bir girdi ki krallık muhafızları köyün kapısını açacak zamanı ancak buldular. Darkos direksiyonu sertçe kırdı, kontrollü ama müthiş bir şekilde kayarak durdu, bu kayma sırasında da kralın ve yüksek görevlilerinin üstünü başına toz içinde bıraktı.

Aynı anda yirmi beş kişinin kıyafetini mahvettiğinin farkına varmadan, son derece mutlu bir tavırla “Özel teslimat!” diye haykırdı.

“Komitemizi rahatsız etmene yol açacak ka-

dar önemli olan o mesaj da neymiş?” diye sordu Kral Maximilien üstünü başını silkelerken.

Darkos, ağzı kulaklarına vararak, “Size değil Selenya’ya!” diye karşılık verdi.

Darkos küçük bir evin kapısına bir tekme indirdi. Selenya yerinden sıçradı. Ev Selenya’nın olduğuna göre sıçraması da normaldi tabii! Darkos’un öğrenmesi gereken çok şey vardı hâlâ, özellikle de nezaket kuralları. Ama bu sefer bir mazereti vardı; ne de olsa kocaman bir parça turta getirmişti.

Darkos pastayı neşeye masaya koyarken, “Arthur gönderdi!” dedi.

Selenya’nın gözleri yıldızlar gibi ışıltılı oldu, prensi onu her düşündüğünde böyle olurdu.

Prenses parçayı görünce dehşete kapıldı:

“Ben bunun tamamını asla yiyemem ki!”

“İstersen ben yardım ederim,” diye atıldı tam o anda kapıda beliren Betameş.

Selenya kardeşine şaka yollu yanıt verdi:

“İlgin gözlerimi yaşırtıyor Betameş, meğer ne iyiliksever bir Minimoymuşsun sen!”

Betameş turtanın başına çöküverdi:

“Yardımseverlik güzel bir şey!”

“Darkos! Bize üç dilim kes!”

Savaşçı, “Hay hay efendim,” dedi.

İbiğinden bir bıçak kırıp pastayı üç eşit parçaya böldü. O sırada Betameş de çok-işlevli çakısını çıkarıp bir düğmeye bastı. Ayrıca, çantasından taptaze, bembeyaz likrapetler çıkardı. Likrapetin tadı bizim dünyamızdaki egzotik bir meyveye, görünüşü okyanusun incilerine benzer. Kötü hava koşullarından korumak için tabiat ana incecik

ama son derece sağlam turuncu kabuklarla kaplamıştır bu meyveleri.

Betameş çakısının sergolikrapetdütleyici işlevini çalıştırdı. Genç prens dilini çıkardı, demek ki kendini iyice işine vermişti. Çakıyı meyvenin sert kabuğunun içine soktu ve hava bastı, yani çifte zarın arasını havayla doldurdu, zar ayrılıp saydam porselen bir kâseye benzeyene kadar da devam etti. Betameş kendi payına düşen pastayı alıp yeni kâsesinin içine koydu.

“Arthur’ün burada olmaması ne üzücü,” dedi, “sergolikrapetdütleyicinin ne işe yaradığını anlamış olurdu.”

Selenya karşılık vermemeyi yeğledi, yoksa anıları ayaklanabilirdi her an. Arthur’ün geri dönüşüne daha on ay vardı, şimdiden ağlamaya başlamasa iyi olurdu.

Genç prenses pastasını alıp ayağa kalktı.

Sesinde bir parça özlemle, “Arthur’ün şerefine!” diye bağırdı.

Betameş ve Darkos da kollarını kaldırdılar.

İkisi bir ağızdan, “Arthur’ün şerefine!” diye karşılık verdiler.

Üç oburcuk turtaya yumuldular, kesinkes onlar da birazdan tıpkı Arthur gibi yüzlerini gözlerini çikolata içinde bırakacaklardı.

O sırada yukarıda Marguerite de mutfak dolabını açmış, bir turşu kavanozu çıkarıyordu. Aslında pek fazla turşu kalmamıştı. Doğrusunu söylemek gerekirse sadece bir tane vardı, adı da Maltazar’dı. Marguerite camın içindeki o küçük adama baktı. Bu kadar ufacak bir bedende nasıl bu kadar çok kötlük toplandığını hâlâ merak ediyordu.

Maltazar, kavanoz pat diye kaldırıldığında hep olduğu gibi sersemlemişti. Marguerite kavanoz kapağını kuvvetlice çevirip açtı ve içine bir göz attı. Maltazar, kavanozda satılan şekerlerin neler hissettiğini daha iyi anlıyordu artık.

“N’olur yemeyin beni,” diye yalvardı boncuk boncuk ter döken eski hükümdar.

Marguerite omuz silkti.

“Aklımdan bile geçmedi, karnım ağrır diye korkarım!”

Bu güzel sözleri duyunca Maltazar biraz gevşedi.

“Ziyaretinizi neye borçluyum?” diye sordu gereksiz bir nezaketle.

Marguerite, “Bugün pazar!” dedi.

“Eee... n’olmuş?” diye sordu Maltazard.

“Size her pazar bir şey yapmaya söz vermiştim, biz söz verdik mi tutarız!”

Marguerite parmaklarının arasındaki turtayı gösterdikten sonra kavanozun içine attı. Maltazar, turtanın tıpkı uçaktan düşen bir piyano gibi üstüne yığılmasını izledi çaresizce. Parça tam suratında patladı, Maltazar baştan ayağa çikolata içinde kalmıştı. Aramızda kalsın ama, suratının ortasına inek pislemiş bir serçeye benziyordu.

“Afiyet olsun,” dedi Marguerite ve önce kavanozun ağzını, sonra da mutfak dolabını kapadı ve Maltazar’ı en iyi tanıdığı yere geri gönderdi. Karanlığın bağrına.

ARTHUR İLE MİNİMOYLAR

Luc Besson

Dünyaca ünlü Fransız film yönetmeni Luc Besson, serüvenlerini filme de aktardığı yepyeni bir kahramanla, on yaşındaki melek yüzü, fırça saçlı, çilli suratlı Arthur'le tanıştığımızı bizi. Dört kitaptan oluşan bu dizinin ilk kitabında, anneannesinin yanında kalan Arthur'ün sıkıntısı büyük. Çünkü evleriyle bahçelerini ele geçirmek isteyenler var. Dedesiyle dört yıldır kayıp. Küçük kahramanımız, ne yapacağını kara kara düşünürken, dedesinin evin değişik yerlerine bıraktığı ipuçlarını izleyerek Minimoylar Ülkesi'ne geçiyor. Prenses Selenya'yla ve minimoylarla tanışıyor. Üç gün içinde gizli hazineyi bulmak, sineklere binmiş savaşçılarla ve kötü kalpli bir büyücüyle mücadele etmek zorunda kalıyor. Üstelik de bir minimo kadar ufakicken. *Arthur ve Minimoylar*, sizi olağanüstü bir serüvene, fantastik bir ülkeye, gizemli minicik yaratıkların malsalı yaşantılarına götürecektir.